

Mantas Areima
TURTINGAS
BE CENTO

Mantas Areima

TURTINGAS BE CENTO

Dievo išmintis rašo šią knygą pasitelkusi mane. Tai knyga, kuri įkvepia, laimina ir yra tikra dovana žmonėms.

Kol kas ši knyga yra elektroninė. Gausite ją dovanų, įsigiję kurią nors kitą elektroninę knygą. Bet jeigu nusprendėte už ją paaukoti, kuo nuoširdžiausiai dėkoju už dosnumą, nes surinktos aukos bus panaudotos leidžiant popierinę šios knygos versiją, kad padovanoti ją neturintiems.

Autorius

„Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją. O Dievas gali jus apipilti visokeriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo.“

(NT, 2 Kor 9, 7-8)

Apie knygą:

Ši knyga pakeis jūsų mąstymą, galbūt gyvenimo kryptį, jeigu visa, kas joje surašyta, širdimi priimsite už gryną pinigą. Ar atsivers jūsų akys, priklausys nuo to, kiek švari jūsų širdis.

Įžanga

Kažkada svajojau tapti turtingu. Negalėjau įsivaizduoti gyvenimo be solidžios sąskaitos banke, be automobilio, be būsto... Perskaičiau pundą knygų apie tai, kaip susikrauti milijonus ir pasiekti finansinę laisvę. Motyvacija, tikslas, žinios, tai tie dalykai, kurie mus veda į sėkmę, teigė ne vienas garsus autorius. Daugelis šneka: kaip sumaniai taupyti, kaip investuoti į akcijas, kaip užsiauginti „vištą“, dedančią auksinius kiaušinius. Milijonas per mėnesį, per metus, per septynis... Visą tai sužinojau iš knygų, kurias parašė investuotojai, verslininkai ir kiti turtingi žmonės. Žiūrint iš dabartinio taško, jų

turtingumo formulė tiek aiški, kad net banali. Tačiau nei vienas verslo žmogus neišaiškino paprastiems žmonėms, kas tai yra tikrasis turtas ir kaip tapti turtingu neturint nė cento kišenėje. Nenoriu reikalauti, kad skaitytumėte toliau, nors gerai žinau, jog tai gali pakeisti jūsų gyvenimą. Bet jei jau pradėjot, tai važiuokit iki galo, nes ten rasite atsakymus į beskaitant iškilsiančius klausimus.

Visa tiesa slypi kiekviename iš mūsų. Ji saugiai užrakinta mūsų sielos kloduose. Tereikia rasti raktą ir išlaisvinti tiesą. Tas raktas – tai išmintis, kuri atveria vartus į dvasinį pasaulį. Tik per savo tyrą sielą mes galime teisingai suprasti, kas yra tikrasis turtas. Tiesa, kurią suvokiau – paprasta ir aiški. Tai ne finansinė

apyskaita ar ryšys tarp pajamų ataskaitos ir balanso. Tikrasis turtas yra neturtas. O tikrasis turtuolis ne tas, kuris valdo materialines vertybes, o tas, kuris per savo išmintį priartėja prie Dievo ir gyvena dvasinėje ramybėje. Turtas – tikėjimas. „Visa, ko tikėdami prašysite maldoje, gausite.“ (Mt 21, 22). Tam nereikia nei pradinio kapitalo, nei finansinių instrumentų. Turtingas tas, kuris eina dvasiniu keliu, vadovaudamasis dieviškosiomis dorybėmis ir dosniai dalindamas meilę kitiems, kaupia dvasinius milijonus. Tas, kuris kaupia materialius milijonus, perka žemes, trokšdamas užvaldyti daugiau pasaulio, labai klysta esąs turtingas. Nėra nei vieno milijonieriaus žemėje, kurio nevaldytų puikybė ir godumas. Puikybė visada veda į pražūtį. Jie

mano turį vertę, nes nupirks viską, tačiau didžiausia vertė yra tai, ko negalima nupirkti už jokių pinigų. Nei vienam milijonieriui dar nėra pavykę po mirties nusinešti sukaupto materialaus turto su savimi į kapus. Bet daugelis jų dar gyvi būdami yra viešai prisipažinę: pasiekiau turtus, garbę, viršūnę, bet viduje tuščia, laimingesnis nuo to nepasidariau. Jeigu milijonierius staiga įgytų dieviškosios išminties, išparduotų pusę savo turto ir pagelbėtų vargšams. Juk pats Jėzus sakė: „Laimingiau duoti, negu imti.“ O jei išdalintų visą savo turtą? Taptų išties turtingas Dievo karalystėje. Kur geriau būti turtingu – ar amžių žemėje ar amžinybę danguje? „Palaiminti jūs, neturtėliai, nes jūsų yra Dievo karalystė.“ (Lk 6, 20). „Bet vargas jums, turtin-

giesiems, nes jau esate atsiėmę savo paguodą.“ (Lk 6, 24). Reikia žinoti, kam duotas gyvenimas ir kaip jį nugyventi. Būtų neprotinga pragyventi gyvenimą tuščiai. Vadinasi, taip nieko ir neišmokai.

Kiekvieną eilinį gundo tūkstančiai, kiekvieną vidutines pajamas gaunantį – milijonas, o kiekvieną milijonierių – milijardas. Kiekvienas susigundęs – potencialus pinigų vergas, o jeigu jau milijonierius – turbūt jau pinigų vergas. Pinigų vergas – jau ligonis, bet ir dorą žmogų velnias gundo. Kuris iš jų būtų geresnis šalies valdovas? Kuriam iš jų būtų tinkamesnis valdovo sostas? Turtingam ar doram? Ligonis ten nepasveiks, o sveikas ten gali susirgti. Taigi, kam meldžiamės, Dievui ar aukso veršiui?!

Jei garbiname „aukso veršį“, piktoji dvasia duoda laikiną išorę: turtus, prabangą, bet žmogus vis tiek neturi laimės. Nes piktoji dvasia kartu su turtais mums įperša didžiųjų nuodėmių bagažą. O šventoji dvasia suteikia vidinę ramybę, palaimą, pilnatvę ir apdovanoja mus dorybėmis.

Materialaus turto perteklius išugdo puikybę. Šioji – godumą. Godumas – pavydą. Pavydas – rūstumą. Ar toks žmogus gali būti laimingas? Vargu. Materialiniai turtais laimės neatneša. Ar matėte laimingą materialistą? O pinigų manijos persekiojamą? Ar kada sutikot dosnų milijonierių? Ar daug turite draugų, su kuriais jus sietų artimo meilė, o ne bendri interesai ir nauda? Ar kiekvienas jūsų turite bent po vieną draugą, kuris jus išalkusį papenėtų, ištroškusį pagir-

dytų, nelaimėje sušelpų, ligoje ap-
lankytų be atlygio sau? Turtingas ne
tas, kuris turi daug pinigų, maudosi
sūkurinėje vonioje ir važinėjasi nau-
jutėliu Ferrari, o tas, kuris yra žmo-
gus iš didžiosios raidės, nors gali ir
neturėti nieko. Koks tas žmogus iš
didžiosios raidės? Tas, kurio nevaldo
nei puikybė, nei godumas, nei pavy-
das. Didžiadvasiškas žmogus yra tik-
rasis turtuolis. Išmintis – jo pinigai,
malda – jo sūkurinė vonia, meilė ar-
timui – jo automobilis, o jo laimė
vienintelė tikra, nes jis ja dalijasi.

Gyvename žemėje ne tam, kad
kauptume materialinius turtus, įka-
lindami nedorybėse savo sielą, o
tam, kad vykdytume Dievo valią ir
nueitume į dangų. Girdėjot apie lobį
danguje? Gyvenimo tikslas ir prasmė
– tikėjimas. Jei kuris durs pirštu į

žemę ir sakys, tai mano sklypas, te pasižiūri į dangų – ten yra mūsų visų. Mažiausiai žemiškų problemų turi tas žmogus, kuris išvis nieko neturi. Toks yra laisvas nuo materialaus turto, laisvas nuo gobšumo. Jeigu jis dar ir išmintingas, dėl neturto nesisielos, tik padėkos Dievui, dosniai dalinsis su kitais išmintimi ir taip kraus turtus danguje – amžinajam gyvenimui. „Juk pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, kad jis būdamas turtingas, dėl jūsų tapo neturtingas, kad per jo neturtą taptumėte turtingi.“ (2 Kor 8, 9).

Šios žemės turtas menkavertis. Bet jis gali būti priemonė geriems darbams daryti. Pinigas pats savaime nėra blogas dalykas, nors dėl jų vyksta daug piktadarybių. Pinigus reikia sunaudoti geriems darbams.

Bet šiais laikais reikia drąsos padaryti gerą darbą, nes gyvename daugiažodžiavimo sąlygomis: viską apkalbėti. Iš to turime nuovargį. O pasaulyje yra tik dviejų tipų žmonės: geri ir blogi. „Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno ima gera, o blogasis iš blogo lobyno ima bloga.“ (Lk 6, 45). Pažinsime kiekvieną iš vaisių. Kita vertus, tik čia ir dabar yra pats tinkamiausias metas geradarystei, tereikia užsidegti Dievo meile ir aukos ryžtu.

Šioje knygoje žodžiai sudėlioti ne iš fantastikos skyriaus, išminties semtasi iš Biblijos – Senojo (ST) ir Naujojo (NT) Testamentų. Kur ne kur rasite konkrečias nuorodas, vietomis tiesiog abstraktų nukreipimą į šaltinį. Vienok, visa knyga remiasi ne pagal raidę, o pagal dvasią. Tikėjimas yra

mano asmeninis ryšys su Dievu. Gyvenu be godumo pinigams ir esu patenkintas tuo, ką turiu, nes Dievas yra pasakęs: „niekada aš tavęs nepamesiu ir neapleisiu“. Todėl turiu visko apščiau ir esu turtingas, nes širdy nešiojuosi Dievą. Jis kiekvienam iš mūsų davė talentą ką tai daryti. Tad neužkaskime Dievo dovanų į žemę. Leiskim pinigus į apyvartą, kad atsiimtume juos su palūkanomis, t.y. ugdykime savo talentus.

Tik po įvairių bandymų ir klaidžiojimų kryžkelėse, pradėjau save pažinti ir stoti į tikrąjį kelią, kad atlikti savo uždavinį šioj žemėj. Svarbiausia, kad gyvenime būtum savo rogėse, tuomet viskas yra pakeliama, visi pakilimai ir nuopuoliai yra prasmingi. Gyvenime svarbu pabėgti iš patogios zonos, kad pasileistum nauju

keliu paskui dvasią. Blaškiausi, svy-
ravau, kankinausi, ieškodamas dva-
sios ramybės, kol suvokiau vieną
paprastą dalyką - turtingas gali būti
tik tuomet, kai materialumą pakeiti
dvasingumu, protingumą - išmintimi,
puikybę - paprastumu ir gyveni ne
praeitimi ar ateitimi, o šia diena -
„carpe diem“. Kad ir be cento kiše-
nėje.

I skyrius

Mano tikroji kelionė į save prasidėjo panašiai kaip Jėzui, sulaukus trisdešimties. Tik Jėzus, įkvėptas Šventosios Dvasios, išėjo į tyrus, o aš sukasi aplink savo ašį atsidurdamas vis tame pačiame taške. Bet tai vis tiek jau buvo polėkis keliauti, o iki tol visą savo jaunystę praleidau nežinioje. Nežinioje praleidau, nesėjau klystkeliais, ir mano kelionė vedė į tamsą. Bet dabar jau žinau, kas yra tikroji kelionė ir tikrasis kelias. Tikroji kelionė – asmeniškasis patyrimas, o pinigų vaikymasis ardo šį išskirtinį subtilų dvasinį patyrimą.

Išmintis byloja, kad žemiškosios kelionės metu turime atlikti tam tikrą misiją, tam reikalui mums visiems duota nepaprastų galių – talentų.

Svarbiausia juos atrasti, tuomet suvoksi pagrindinį savo gyvenimo tikslą. Teko pasikliauti vidiniu balsu ir eiti širdies kryptimi. Kitaip sakant, daryti tai, ką mano siela daryti trokšta. Kūryba mane palaipsniui išlaisvino. Išsivadavau iš tų varžtų, kurie man trukdė būti savimi. Visų pirma išsilaisvinau nuo pareigų naštos, valdžios ir garbės iliuzijų. Juk sakoma: „ieškosi šlovės, prarasi sielą, ieškosi kūrybos, ją atrasi.“ Pinigų vaikymasis – visiškai beprasmė kelionė, vedanti į tuštumą, kurioje tampa netikru žmogumi. Materialūs dalykai, pinigų troškimas neleidžia būti tokiu, koks esi iš prigimties. Nuolat vaikydamasis pinigų, neturi laiko išgyventi šios akimirkos, pajusti gyvenimo pilnatvės. Kai vieno išminčiaus paklausė, kas jį labiausiai

stebina žmonijoje, jis atsakė: „Žmogus. Nes jis aukoja savo sveikatą, kad uždirbtų daug pinigų. Po to jis aukoja pinigus, kad atstatytų savo sveikatą. O tada jis taip rūpinasi savo ateitimi, kad nesidžiaugia dabartimi. Viso to rezultatas yra tas, kad žmogus negyvena nei dabartyje, nei ateityje. Jis gyvena taip, tarsi niekada nemirtų. O tada numiršta taip ir negyvenęs.“ Išties būtų juokinga, jeigu nebūtų graudu: žmonės norėdami susikurti saugumą, kaupia turtus ir vaikosi pinigų. Deda sveikatą jauni, kad sukauptų kuo daugiau turto, o senatvėje likę be sveikatos tą turtą išleidžia sveikatai taisyti. Ir miršta taip be turto ir be sveikatos.

Biblija arba Šventasis Raštas yra tas išminties lobynas, kuris jums atsakys į visus iškilusius klausimus.

Kristaus laikais kiekvienas trisdešimt metų sulaukęs vyras turėjo teisę sinagogoje skaityti ir aiškinti Šventąjį Raštą. Tereikia išmokti jį skaityti, įžvelgti tarp eilučių, giliau ieškoti minties, nes Jėzus Kristus mokė slėpiniais. Svarbiausia, nebijoti likti be cento kišenėje, nes pinigai nuolat cirkuliuoja šiame pasaulyje – savo laiku ateina ir išeina, o kartais sugrįžta net tūkstanteriopai. Kita vertus, pinigai yra tik popieriukai, paprasti popieriukai ir jeigu jų nebūtų, mainų priemone taptų kitkas. Žmonijai pinigai nereikalingi, jie reikalingi tik sistemai, kad galėtų valdyti žmonių. Kai pagalvoji, kad kiekvienas yra priklausomas nuo popieriuko, tai išties juokinga. Būkim priklausomi nuo Dievo ir mums popieriukai taps nebeaktualūs. Nuo šiol vadovaujosi

posakiu: „Žmogus užmano - Dievas padaro“. Visada teikiau pirmenybę gamtai, ramybei, dvasingumui, todėl Dievas mane ir atvedė gyventi į kaimišką vietovę, atokiau nuo asfalto ir sugižusio oro. Kitaip ir nebegalėčiau: atrodo, kuo toliau nuo civilizacijos, gilyn į gamtą. Tik po trisdešimties metų supratau, kad mano gyvenimas - tai laisvas kūrybinis kelias, nesuvaržytas korumpuoto pasaulio ir įstatymų normų. Juk šiandien įstatymai kuriami nesąžiningų žmonių nesąžiningiems žmonėms. Nuo to ir prasideda valstybės erozija. O aš kūrėjas, man netinka nesąžiningi įstatymai, nes aš gyvenu pagal Dievo įstatymą - dešimt Dievo įsakymų. Tai mano moralės kodeksas. O dvasios skurdžių kodekso telaikosi sistema. Kas gali priversti pa-

klūsti mane įstatymams, kuriuos kuria dvasiniai neūžaugos žiūrėdami savo interesų? „Jei esate Dvasios vedami, nesate įstatymui pavaldūs.“ (Gal 5, 18). Aš laikausi dešimties Dievo įsakymų ir man to pakanka, kad būčiau doras, save ir kitus gerbiantis žmogus. „Kūnas geidžia, kas priešinga Dvasiai, o Dvasia – kas priešinga kūnui.“ (Gal 5, 17). Esu dvasiškai laisvas, todėl negaliu leisti, kad kas nors man primestų savo valią. Esu pajėgus tvarkytis savo pasaulėly pats, nes tai mano pasaulėlis ir aš kuriu tokį gyvenimą, kokio noriu, nes tikrai žinau, ko noriu. Kam man tie civilizacijos suvaržymai, prisitaikymai, kaukių kaitaliojimai, jei mano gyvenimas – kelias, laisvė, tiesa, meilė, kūryba, tikėjimas. Jėzus pasakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gy-

venimas.“ (Jn 14, 6). Kiekvienas gali daryti viską, ką nori, jeigu jo širdis ir sąžinė sako, jog tai yra gerai ir tai daryti su Dievo palaima. „Kas daro tiesą, eina į šviesą, kad išaiškėtų, jog jo darbai yra nuveikti Dieve.“ (Jn 3, 21). Šventasis Raštas yra Dievo įkvėptas, todėl naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti tiesumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasiruošęs kiekvienam geram darbui. Taip apaštalas Paulius ragina skelbti Žodį. Sakytumėt, te daro tai kunigai ir kiti bažnyčios luomo atstovai, tačiau kaip bebūtų keista, jie patys vadovaujasi ne dešimtimi Dievo įsakymų, o tik Romos katalikų bažnyčios katekizme pateikiama interpretacija, kurią patys ir surašė liepiamąja nuosaka. Jeigu jie mano, kad gudraus prieš Dievą, tai labai klysta.

Šitie, kurie sėdi aukso krėsluose, te nemoko kaip tapti turtingam be cento. Pas juos viskas ten taip suvaržyta visokiais kanonais, kad jiems sunku išskleisti dvasinius sparnus. Esu laisvas, dvasiškai laisvas. Manęs nevaržo kanonai, man nereikia įdėti į išdą aukso gabalėlio auksiniam krėslui nulieti. Radau dešimt Dievo įsakymų Biblijoje, Senajame Testamente, o ne bažnyčios katekizme.

Atsakymus, į visus svarbiausius gyvenime iškilusius klausimus, išsi-aiškinau studijuodamas Bibliją. Sakytumėt, kas čia tokio, kiekvienas gali imti į rankas Bibliją ir nagrinėtis. Tačiau esminiai dalykai susiformavo tik po daugelio skaitymų ir vis naujų patyrimų, po daugelio maldų, meditacijų ir protu nesuvokiamų konkrečių Dievo apsireiškimų dvasioje. Sy-

kį, ryte pasimeldęs, išgyvenau regėjimą. Dvasia atsiribojau nuo kūno ir palengva ėmiau kilti aukštyn į sodriai mėlyną šviesą. Toks jausmas lyg mano dvasią neštų Šventoji Dvasia pas Dievą į glėbį. Bet lėtai, lėtai, aplink mirguliuojant įvairių spalvų gamai. Tas mirguliavimas buvo panašus į drugelių plazdėjimą. O pojūtis lengvas ir malonus. Lyg pats plasnočiau angelo sparnais. Buvo taip gera, kad nesinorėjo grįžti, tačiau staiga įsijungė sąmonė, signalizuojanti protui: dar ne viskas padaryta, dar ne viskas atlikta. Sugrįžau į kūną truputėli priblokštas. Atmerkiau akis ir suvokiau, kad šiuo regėjimu mane apdovanojo Dievas. Kiekvienas dvasinis potyris skatina vis labiau atsiversti į Dievą, ko pasekmėje keičiasi mąstymas, net gyvenimo kryptis.

Pirminis atsivertimas man prasidėjo nuo atgailos už praeities nuodėmes. Atsiprašiau Dievo, ką esu blogo padaręs, o Jis mane apdovanojo dvasiniu atgimimu. Tada dar lankydavau bažnyčią, priimdavau sakramentus ir retsykais sukalbėdavau rožinį. Juk visas „šventėjimo kelias“ įskiepytas nuo mažens: iš pradžių – krikštas pas kleboną, vėliau – tikybos pamokos mokykloje, poterių įsisavinimas iš katekizmo, pirmoji komunija, vyskupo palaiminimas, galiausiai bažnytinis šliubas ir sekmadieninės mišios. Atrodo, viskas dėsningai išsirutuliuoja pagal kunigijos parengtą planą. Sakytum, sistema veikia, bet... Kai tau į rankas patenka Biblija, verčiant vis naują lapą, vis labiau atsiveria akys ir pradedi suvokti, kad iki tol buvai aklas. Dievo karalystė – tai

vidinis Dievo viešpatavimas dvasioje malone. Įžengiu į ją kas kart per atgailą su malda. Svarbiausia, kad visa plauktų iš dvasios, nes tavo lobis tavo širdy. Jei visi žemės gyventojai stropiai vykdytų Dievo valią, būtų žemėje Dievo karalystė. Jei tik visi būtų geri, paprasti, dvasingi, atlaidūs, gailestingi. Vardan to drąsiai skelbiu Dievo karalystę ir liudiju Dievo malonės Evangeliją, nesigėdydamas jos, ne ji yra Dievo jėga išgelbėti kiekvienam. Ir jeigu kas dėl to prieštarautų, atsakysiu pagal Evangeliją: „Ak, žmogau! Kas gi, tiesą sakant, tu toks esi, kad drįsti prieštarauti Dievui? Neįau tau Dievas siuntė snaudulio dvasią, kad akys neregėtų ir ausys negirdėtų?“ (NT)

O man Dievas apie save priminė

dar kartą. Vidurnaktį paskambino sunerimusi mama, nuogaustaudama, kad dingio tėtis. Kitaip ir negalėtum pamanyti: po darbo namuose nepasirodė, į telefono skambučius neatsiliepia. Anksčiau jei kur užtrukdavo, visada pranešdavo. Tai privertė sunerimti ir mane, bijojau net pagalvoti apie nelaimę. Tačiau, kur gali ieškoti tėčio, kai jau naktis ir tokiam laike kavinės nebedirba. Kad nusiraminti, pasinėriau į maldą, nuoširdžiai paprašydama Dievo nurodyti tėčio buvimo vietą, kad ir kur jis bebūtų. Po maldos, mano ausis pasiekė keistas garsas lyg iš po žemių. Suskambo tokia nuotaikinga ritminė melodija: pa-ram, pa-ra-ram pa-ra-ram pa-ra-ram, pam pa-ram-pam pa-ram, pa-ra-ram pa-ra-ram pa-ram. Lengvai šokiruotas, kad vidurnaktį na-

muose nei iš šio, nei iš to užgrojo muzika, ir visai ne iš telefono, staiga prisiminiau tą melodingą ritmą iš seniau, kai prieš daug metų sveikinau tėtį su tėvo diena, dovanodamas jam grojantį atviruką su vaizdeliu. Tas atvirukas, amžiams pamirštas, kažkur užsimetęs gulėjo giliai stalčiuje tarp senų popierių. Kai išknisau jį iš stalčiaus glūdumos, prieš mano akis atsivėrė to atviruko turinys: įkaušęs vyras prie baro kilnoja alaus bokalą. O virš jo užrašas: į sveikata! Bet mane labiau nustebino ne atviruko turinys, iš kurio supratau, kad mano tėtis kokioje tai užėjoje sau sveikas braukia alaus putą nuo ūsų, o tai, kad grojantis atvirukas jau seniai buvo nebegrojantis dėl išsibaičiusių elementų. Taigi, kas turi ausis, te klauso! Dievas man davė atsaky-

mą per tą atviruką. O kad pamatytčiau atviruką, Dievas man leido išgirsti to atviruko melodiją. Nors logiškai mąstant, atvirukas negalėjo skambėti. Po to, kai jį ištraukiau iš stalčiaus, bandžiau jį visaip vartyti, bet melodija nebesuskambo. Tuoju susisiekiu su mama ir nuraminau: viskas gerai, tėtis užsisėdėjo su draugais prie alaus. Dar po valandos parsiradus tėčiui, mama patvirtino mano viziją. Pasirodo, iš tiesų, tėtis prarado laiko nuovoką, pratęsęs darbo valandas dėl lankytojų gausos, o triukšmingoje aplinkoje su draugais kilnodamas bokalą nė negirdėjo skambančio telefono.

II skyrius

Taigi, kas turi ausis, te klauso. Kaimietis nuvyko į didmiestį, čia jį pasitiko miestietis. Eina abu šaligatviu, aplink triukšmas, trintis, zuja automobiliai, žmonės skuba lekia lyg akis išdegę. Aplink: asfaltas, betonas, trinkelės, dulkės. Žalumos tiek, kiek pėsčiųjų bulvare didelių vazonų su augalais. O viename jų kažkas svirpia. Kaimietis išgirdęs, sako miestiečiui:

- Girdi, žiogas!

O miestietis, nieko negirdįs, tarė:

- Jūs, gamtos vaikai, turit geresnę klausą.

Kaimietis:

- Visų ausys tokios pačios, ir jūs turit. Tuoj aš tau įrodysiu.

Kaimietis susigrūdo ranką į kelnių kišenę, sugraibė saują centų ir ištraukęs mestelėjo į viršų. Centai pabiro plačiu lanku ant trinkelių. 25 metrų spinduliu atsisuko visi praeiviai, net gi tie, kurie sėdėjo netoliese lauko kavinėse. Skubantys, kostiumais vilkį ponai, staiga sustoję, metė savo portfelius į šoną ir puolė rinkti sužvangusių skatikų.

- Tai bent cirkas, - nusistebėjo miestietis.

- Šiandieninis pasaulis - šou pasaulis, nes viską nulemia pinigai. Jie renka, nes jie godūs. O godumas yra stabmeldystė. Kas geidžia pralobti, pakliūna į pagundą ir į spąstus, bei į daugelį kenksmingų aistrų, kurios žmones sugadina ir pražudo. Visų blogybių šaknis yra godulystė. Jai pasidavę nuklysta nuo tikėjimo ir

patys save drasko daugybe kančių, - apibendrino kaimietis.

- Jie apsuokrūs, nes ima, kas dykai duodama. Todėl jie turi, - savaip įžvelgė miestietis ir uždavė klausimą kaimiečiui. - O ką tu turi?

- Iš tiesų, šio pasaulio vaikai apsuksesni ir sukti tarp panašių į save negu Dievo vaikai. Neturiu nei aukso nei sidabro, tik Jėzų Kristų širdyje. Jėzus - kertinis akmuo, visa ko pagrindas, gyvenimo pamatas, - tvirtai porino kaimietis.

- Kas tau tai sakė?

- Jėzaus prisikėlimo faktas mums daug ką pasako, - tai taręs, kaimietis sugraibė saują centų iš kitos kišenės ir vėl pažėrė ant trinkelių. Panelė, blizgančia trumpa suknele ir ryškiai papuošalu ant kaklo, net aiktelėjo iš malonumo, kai prie jos aukštakulnių

batelių atriedėjo penkiasdešimties centų moneta. Kai ji lenkėsi jos paimiti, ponų saldūs žvilgsniai nukrypo po suknele. Tuomet kaimietis vėl tarė:

- Visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas, godumas ir gyvenimo puikybė.

- Bet pripažink, kad ši panelė verta dėmesio, o labiau už vis, tas jos auksinis medalionas, - sublizgo ir miestiečio akys.

- Nuoširdus tikėjimas brangesnis už pragaištantį auksą. Tegul jus puošia ne aukso gražmenos ar ištaigingi drabužiai, bet švelni ir taikinga dvasia, - šyptelėjo kaimietis. - O kodėl tu nerenki, kai dykai?

- Kam man? - numojo ranka miestietis ir puikuodamasis tarė. - Aš esu turtingas ir nieko man nereikia. Štai

dabar atostogauju, suku bizniuką, turiu ištaigingą vilą su palydovine lėkšte, džipą, varomą keturiais ratais, kilmingos veislės šunį...

- Jei kas drįsta kuo nors didžiuotis, tai iš kvailumo. Tu gi sakai: aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko man nebereikia, - staiga pertraukė jį kaimietis. - O nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas.

- Taip manai? - paprieštaravo miestietis. - Juk turiu akis, pinigų ir plaukų ant galvos! Ir dar gaunu pelno! Kur gi tavo pelnas?

- Maldingumas yra didelis pelnas, kai pasitenkinama tuo, ką turi, - maloniai tarė kaimietis.

- Bet tu jau netoli pensinio amžiaus! Negi pasitenkinsi vargana pensija?

- Pensinio amžiaus nėra nė vienam

su kūryba susijusiam žmogui. Kol gyvas, tol kuri.

- O kada atostogauji?

- Neatostogauju.

- Tai kada dirbi?

- Nedirbu, o gyvenu.

- Gyveni barstydamas gatvėje centus?

- Moku gyventi vargingai ir būti turtingas. Visa galiu tame, kuris mane stiprina. Esu visko gavęs ir turiu per akis – aš visiškai aprūpintas. Dievas patenkina visas mano reikmes.

- Tai todėl tu toks linksmas? Pirmą kartą metei centus, jog įrodytum kad ir miestiečiai turi ausis. O kodėl metei antrą kartą?

- Miestiečiai turi ausis, bet negirdi žiogo svirpimo. Nes jie liūdni ir pavargę dėl kasdienio pinigų vaikymo-

si. O mes kaimiečiai esame linksmi, kai būdami beturčiai, praturtiname daugelį, kai nieko neturime - ir viską turime, - šypsodamasis kalbėjo kaimietis. - Juk pasakyta: „Būkite dosnūs. Kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus. Duokite negailėdami, nes Dievas myli linksmą davėją.“ Aš žinau, kas esu, o kas tu esi?

- Aš?! Aš du aukštuosius baigęs. Aš verslo vadybininkas!

- Čia tik tavo profesija. O kas tu?

- Aš?! Magistrantas!

- Čia tik tavo išsimokslinimo laipsnis. O kas tu?

- Tarsi nežinotum, kad aš Arnoldas!

- Čia tik tavo vardas. O kas tu?

- Aš iš miesto...

- O aš iš kaimo. Bet tai dar nieko

apie tavo nepasako. Kas tu?

- Aš... Aš nežinau, - sutriko miestietis.

- Tai ir yra šlykščiausia gyvenime, kada nežinai, kas tu esi.

- O kas aš esu?

- Paklydusi avis, kurią reikia gelbėti. O tavo ganytojas yra Jėzus.

- Velnias žino... Aš netikintis.

- Netikintis žmogus - be ateities. Net gi šėtonas tiki Dievu, bet jo darbai be išganymo. Jeigu šėtonas tiki Dievu, kaip tu, šėtono garbintojas juo netiki? Dievas yra tobulas, todėl šėtonas jo nekenčia.

- Susukai man smegenis. Geriau eikime į kavinę sakingai išgerti po stiklą vyno, aš statau, - pasiūlė miestietis.

- Alkoholis išlieka smegenyse nuo

14 iki 30 parų ir atima kūrybinį potencialą. Kaip tada galima jį saikingai vartoti?

- Eik tu po velniais, - nusikeikė miestietis. - Jūs kaimiečiai kažkokie... Mėšlakračiai...

- Išsikuopk mėšlą iš savo širdies, kad ji taptų tyra, - kaimietis patapšnojo miestiečiui per petį. - Jūs gerbiami, o mus laikote pasaulio atmatomis. Bet mes jus laiminame, kai jūs mūsų nekenčiate. Jūs turtingi, nes gobšūs, sotūs - nes ištvirkėliai. Ir prie viso to dar keikūnai. Jūs valgote ir geriate, bet vis neprikimšate pilvų, nes nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo. Jūs giriatės savo išore, ne širdimi. Nors esate dvasinės būtybės, o Dievo buveinė dvasioje. Dievas vi-

siškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų. Surask Jį. Pažinęs Dievą, pakelsi viską.

- Tai ką man daryti, po galais? - nebeištvėrė miestietis.

- Užsiaugink dvasinius raumenis, išskleisk dvasiniu sparnus, - patarė kaimietis. - Nes tik dvasingumas subalansuoja žmogų, šeimą, visuomenę, tautą. Tik dvasingumas! Žmogaus dvasingumas yra jo gyvenimo būdas. Atsivertimas - mąstymo pakeitimas. Atsižadėk senų įpročių, pradėk naują gyvenimą, kupiną pilnatvės. Atsiversk į Dievą pasitelkdamas savo dvasią.

- Bet aš labiau vadovaujuosi logika, nei man nesuvokiama dvasia, - pareiškė miestietis.

- Tavo logika yra tavo super ego, kuris veda nuo tikėjimo. Visos tikė-

jimo tiesos pranoksta protą. Kas proto požiūriu yra absurdas, dvasios požiūriu – suvokiama tiesa. Be dvasingumo visas gyvenimas beprasmis, nes dvasingumas yra viso ko pagrindas. Kaip gali gyventi nepuoselėdamas dvasingumo?

- Turbūt loginis mąstymas neleidžia. Dabar mano smegenys man signalizuoja: įpilk nors stiklą vyno!

- Atsinaujink savo proto dvasinėje gelmėje, apsivilk nauju žmogumi. Nepasigerk vynu, kuriame slypi pasileidimas, bet būk pilnas dvasios. Apsivilk Jėzumi Kristumi ir apsiginkluok šviesos ginklais.

- Kodėl, aš, subrendęs vyras turėčiau lįsti į Jėzaus kailį? – nustėro miestietis.

- Tikėdamas ir pažindamas Kristų, tapsi tikru vyru pagal Jėzaus pilnat-

vės amžiaus saiką. Tik susijungęs su Kristumi gausi iš Dievo Tėvo malonę. Jėzus - kelias, tiesa ir gyvenimas. Atmink tai. Jėzus yra Tėve ir Tėvas yra Jėzuje. Jėzus išėjo pas Tėvą, o mums atsiuntė Tiesos Dvasią, kuri yra mumyse. Tai mūsų globėja - Šventoji Dvasia, kuri mums skleidžia ramybę. Gyvenimas su Kristumi - gyvenimas su prasme ir gyvenimas be pabaigos.

- Tu kartais ne Jehovos liudytojas?
- miestietis įtariai nužvelgė kaimietį nuo galvos ligi kojų.

- Aš liudiju Dievo malonės Evangeliją, nesigėdydamas jos, ne ji yra Dievo jėga išgelbėti kiekvienam. Esame kiekvienas pašauktas būti šventu, bet visa aplinka įtakoja, kad nebūtumėm šventi. Šventumo kelias yra iššūkis. Žmogus yra tiek galingas

ir didingas, kiek atsiduoda Dievui. Tas nugali pasaulį, kuris tiki Dievą. O Dievo karalystė žemėje: teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.

- Pirmą kartą gyvenime girdžiu apie tokius dalykus, - iš nežinojimo pakraupo miestietis. - Namuose su žmona šnekam apie pinigus, darbus, biznį, mokesčius, problemas... Na, kartais apkalbam kaimynus, plurpiam kokias nesąmones... Nors kaip pagalvoji, šitaip plepėdamas, jautiesi kažkoks vienišas, nes realiai neišsipasakoji savo jausmų, būsenos, patyrimų...

- Kaip svarbu su artimaisiais aptarti vidų - jausmus, o ne išorę - pinigus, rūpesčius, darbus... Apkalbos nereikalingos mažų žmonių kalbos, pletikai - persakymai, neturintys pra-

smės. Žmogus įžvelgia kitame žmoguje tik išorę, o vidų mato tik Dievas. Tiesa ir malonė ateina per Jėzų Kristų. Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai.

- Keista, bet aš turbūt net nekrikštytas, - susimąstė miestietis. - Ir mano žmona taip pat...

- Pasikrikštykit ir būsit mirę pasauliui, atgimsite gyventi su Kristumi širdyje. Per krikštą būsite nukryžiuoti kartu su Kristumi ir Kristus gyvens jumoje.

- O tada kas? Priklausysim katalikų bendruomenei, kur padarys mus vargšus, nes turėsime viską paaukoti bažnyčiai? - sunerimo miestietis.

- Pirmosiose krikščionių bendruomenėse nebuvo vargšų. Tie, kurie turėjo žemės sklypus ar namus, juos parduodavo, gautus pinigus sudėda-

vo prie apaštalu kojų ir kiekvienam buvo dalijama, kiek kam reikėdavo. Parduoti turtus ir dalytis jais nebuvo privaloma. Neprivaloma ir dabar. Savo nuožiūra, gali aukoti, gali neaukoti. Gali eiti į bažnyčią, gali neiti. Gali sušelpiti neturtėlį, gali nesušelpiti. Kiekvieno laisva valia apsispręsti. Aišku, visur rasis klaidintojų ir melagių. Už tad reikia būti budriam. Ugdytis dvasingumą gali ir vienas, užsidaręs savo kambarėlyje. Nepainiok religijos ir dvasingumo. Medituodamas išmoksi atskirti, kas yra kas.

- O kas yra meditacija?

- Meditacija – tai malda, kreipimasis į Dievą, suvokimas ir žinojimas, kad Jis tavy. Meditacijos tikslas yra išmokti mylėti, susibendrauti su Dievu ir atsiduoti Jėzui. Jei kiekvienas išmoktų medituoti ir laikytis Dievo

įsakymų, būtų žemėje taika.

- Ar tik ta naujovė neatėjo iš Europos Sąjungos?

- Iš Europos Sąjungos atėjo tolerancija nuodėmei ir ydai, priešišku mas šeimai ir dorai. Ši sistema stumia į šalį vargdienius, o šokinėja apie turtuolius. Jie yra sotūs, turtin gi, jau pradėjo karaliauti. O kad jie iš tikrųjų karaliautų... Dievą geriau pažinsi studijuodamas Bibliją, o ne Europos Sąjungos chartiją.

- Taigi, pasaulį valdo bankai, - susimąstė miestietis. - Kapitalizmas...

- Kas banko, atiduok bankui, kas Dievo - Dievui. Kapitalizmas irgi gali sėti gėrį. Girdėjai apie vieną pelno siekiančią organizaciją, prekiaujan čią batais? Pas juos perkant vieną porą batų, kita atitenka neturin čiam. Vieną parduoda - vieną dovanoja.

Kažkas paklausė: kodėl ne nepelno siekianti? O jie atsakė: o todėl, kad pelno siekianti gali duoti daugiau.

- Siūlė ir man dalinti žmonėms tušinukus. Bet tam reikia stoti į partiją, įsitraukti į politiką...

- Nesusidėk su atskalūnais! Negepink dvasios, susilaikyk nuo visokio blogio. Vaikščiok meilės keliais. Sergėk save nesuterštą šiuo pasauliu ir šio pasaulio vykdoma politika. Norint žmonėms duoti, nebūtina stoti į partiją ar įsitraukti į sektą. Tapk altruistu – žmogumi, kuris nesavanaudiškai rūpinasi kitų gerove. Juk altruizmas priešiškas egoizmui. Nori tobulėti – mankštinkis dvasiškai. Mes esame sutverti geriems darbams. Mylėk savo artimą kaip save patį ir gyvenk dvasia. Dvasios vaisiai yra meilė, romumas, gerumas, ištikimybė, su-

sivaldymas. Šventoji Dvasia parodo kaip klysta pasaulis dėl nuodėmės. Tiesos Dvasia veda į tiesos pilnatvę. Tik gera valia gali pažinti Kristaus šviesą. Tik nesumaišyk jos su Liuciferio šviesa.

- Būtų įmanoma tapti altruistu iš dalies, jeigu žmona tam neprieštarotų, - susimąstė miestietis. - Aš visai norėčiau pabandyti žmonėms duoti...

- Ar tavo žmona myli tave?

- Kas čia per klausimas?! - pasiūšė miestietis. - Aš juk ją išlaiskau!

- Santuokos dieną abu tapote vienu kūnu. Nuo tada jums abiems mylėti, tai to paties norėti visą gyvenimą kartu, atsigręžti vienas į kitą, žiūrėti ta pačia kryptimi. Nes susituokę atsiduodate vienas kitam be išlygų,

net sekso požiūriu.

- Na, dėl sekso, tai esam susitarę kartą į mėnesį. Bet dabar vietoj mėnesio jau praėjo du, tuoj bus ir puse metų, - paporino miestietis. - Per kalėdas įprastai ji dovanoja man save iki pat naujųjų. Atsliūkina į lovą, apsitačiusi blizgučiais ir girliandomis, skambant "džinklbels" fonogramai... Ech, jau greičiau tos kalėdos...

- Šventės šventėms, o dovanos dovanom. Kai pažinsi tiesą, tiesa padarys tave laisvu.

- Klausyk, gal man iš tiesų keist gyvenimo kryptį? Gal pradėt studijuot kokią filosofiją?

- Žiūrėk, kad kas tavęs nepavergtų tuščia ir apgaulinga filosofija, žmonių padavimu bei pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi. Geriau tu apsi-

valyk nuo žmogiškų tradicijų, mokymų ir filosofijų. Geriau studijuok Bibliją.

- Prisipažinsiu, esu šiek tiek vagis, suku mokesčius nuo valstybės, - atvirai prakalbo miestietis.

- Jėzaus mokinys Judas Iskariotas irgi buvo vagis ir turėdamas kasą rankose, grobstė įplaukas.

- Štai kaip! Aš privalau apsispręsti...

- Kiekvieno gyvenimas, tai apsisprendimo laikas. Dievas mums davė laisvą valią pasirinkti. Kūnui mirus ir laikas apsispręsti baigiasi. Tad, kiekvieno teisė rinktis, kam atsiduoti. Bet žinok, jei neatsiduodi Jėzui, atsiduodi chaosui.

- O kas svarbiausia priimant Jėzų? Kas svarbiausia tikėjime?

- Meilė. Apaštalas Paulius meilei

net himną parašė. Štai: „jei aš turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu, bet neturėčiau meilės – nieko nelaimėčiau. Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesielgia netinkamai, neieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai. Ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria. Meilė niekada nesibaigia.“ Meilė – tai vaikščioti Dievo įsakymų keliais.

- Aš irgi taip noriu mylėti! - akimirksniu persimainė miestietis.

- Priimk Viešpatį Jėzų Kristų į savo širdį ir Jis tave ves meilės keliu.

- Viešpatie, Jėzau, priimu tave į sa-

vo širdį! Vesk mane meilės keliu! -
džiaugsmingai sušuko miestietis.

- Puiku, išsipildė tai, dėl ko aš ir
atvažiavau. Sveikinu, tave, iš naujo
atgimus, - kaimietis paspaudė mies-
tiečiui ranką. - O dabar eikime į ar-
timiausią vandens telkinį, ten tave
pakrikštysiu vardan Tėvo, ir Sūnaus,
ir Šventosios Dvasios.

- Palauk, - staiga sukluso miestie-
tis, įbedęs akis į didelį vazoną bulva-
ro pakrašty.

- Kas atsitiko? Persigalvojai? - kai-
mietis net šiurptelėjo.

- Girdi? Žiogas! Kas turi ausis, te
klauso! - tai taręs, miestietis su-
žvangino automobilio rakteliais. -
Sėskim į mano džipą ir lekiam prie
ežero. Noriu kuo greičiau nusiplauti
visas savo gyvenimo nuodėmes.

Netrukus abu atsidūrė užmiesčio

ežero vandenyse. Kaimietis pakrikštijo miestietį, o šis atgimė iš vandens ir dvasios. Ir Jėzus buvo su jais. Nes kur du, susirinkę Jo vardu, ten ir Jis tarp jų.

III skyrius

Net ir silpna elektros srovė gali būti mirtina, jei teka per širdį ar smegenis. O mūsų namuose elektra teka 220-230 V įtampos laidais. Elektros sukeltas raumenų spazmas gali neleisti pačiam žmogui iš rankų paleisti suimto elektros šaltinio. Elektra palieka "įėjimo" ir "išėjimo" žymes tose vietose, kur kūnas liečiasi su laidininku. Visgi žmogaus organizmas yra geras elektros laidininkas. Nesu elektrikas, tačiau ėmiausi keisti elektros instaliaciją nuosavo namo koridoriuje, gana vėsioje ir drėgnoje patalpoje, kur seni laidai buvo po tinku, o į dėžutę suėjo jų devyni galai. Iš jų gausybės turėjau atskirti tik vieną pagrindinį, kuriuo nuo elektros stulpo ateina įtampa. Tai, kad visi

laidai buvo po mūru, apsigavau ir palaikiau pagrindiniu laidu visai nereikšmį laidą. Atnarpliojęs visus laidus, ėmiau juos naikinti replėmis. Galiausiai liko du laidai – pagrindinis ir, kaip maniau, šviestuvo. Būdamas įsitikinęs šimtu procentų, kad šalinu šviestuvo laidą, kuriuo neteka srovė, vienu metu suėmiau abiejų rankų pirštais už plikų galų ir stipriai patraukiau į save. Tuo metu pajutau savo rankomis nuvilnijančią srovę, krestelėjusią pirštus, po ko iš syk tuos galus paleidau. Dar spėjau išgąstingai suvokti: tai bent apsirikau – čiupau plikomis rankomis už apnuogintų galų pagrindinio laido, kuriuo tekėjo elektros srovė įprasta buitine įtampa. Kaip tyčia dar nebuvau atjungęs elektros nuo stulpo dėžutės (gi maniau, pagrindinio laido

vis tiek neliesiu). O pasirodo: ne tik paliečiau, bet tvirtai suėmęs, patraukiau. O patraukęs, supratau, kad apsirikau traukdamas ne už tų galų. Tik po to, praardęs tinką, nustačiau kame šaknys. Tuomet jau atjungiau elektrą nuo stulpo ir pribaugiau tą laidą, kuris galėjo mane pribaugti. Tiesiog visus laidus pakeičiau naujais ir pasikviečiau į pagalbą meistrą – profesionalų elektriką. Kai jam papasakojau visa, kas nutiko, jis tik kreivai į mane pasižiūrėjo:

- Ką tu sakai?! Jeigu taip būtų nutikę, tu dabar su manimi nebesišnekėtum, nes jau gulėtum grabe.

- Sakau, kaip buvo.

- Tai gal lietei viena ranka, už vieno laido galo, ne iš syk su abiem už abiejų, - elektrikas nenorėjo manimi patikėti.

- Už abiejų iš syk su abiem, dar gerokai patraukiau, tik per pirštus krestelėjo, - kartojausi.

- Tai gal guminiai batais avėjai?

- Nudryžusiais kroksais, nuzulintais padais, per kuriuos vanduo į kulnus persigeria, - parodyčiau nebenaują vasarinį apavą. - Stovėjau kaip dabar, stačias ant aslos.

- Tai gal laidai buvo izoliuoti?

- Neizoliuoti, o plikais galais.

- kažkas čia ne taip... Tau turėjo iš akių išeit dūmai. O aš matau prieš save gyvą žmogų, ne lavoną, - suglumo elektrikas, testeriu patikrinęs srovę. - Tu, vyruti, gal juokauji? Prie šito laido plikom rankom geriau nesiliest. Iš karto amžiną atilsį!

- Nu, ačiū Dievui, gyvas.

- Laikoma, kad žmogui saugi įtam-

pa 50 V (voltage) kintamosios srovės ir 75 V nuolatinės srovės. Apskritai, tai iki 100 V tik lengvai papurto, o nuo 100 V atsiranda skausmas. Viskas priklauso nuo srovės, kuri matuojama amperais. Prie 1A jau garantuota mirtis. Juk pagalvok: prie 60 mA sutraukia raumenis, o prie 80 mA sutrinka kvėpavimas, pradeda stoti širdis. Tai prie 1A srovė užmuša be ceremonijų, o čia tau 220 V įtampa prie galingos srovės ir dar ant aslo drėgnoje patalpoje. Žinai, rūsyje basam užtektų kojas užverst ir prie 20 V įtampos, - entuziastingai porino Omo dėsnio taikytojas.

- Įvyko kas įvyko. Kam man išsigalvoti? Aš juk ir pats ne juokais išsigandau, kai rankomis pajutau srovę.

- Žinai, aš tokiais dalykais netikiu. Už nuogų laidų griebėi ir nenutren-

kė, tai čia kažkokie stebuklai! - vis dar abejojo mano pasakojimu elektrikas. O po to sumanė pajuokaut. - Klausyk, jeigu pabandytum dar kartą...

- Neveskit manęs į pagundą, - šyp-
telėjau.

- Jeigu pabandytum dar kartą ir lik-
tum gyvas, tuomet tavo pašaukimas
būti elektriку, - šmaikštavo meist-
ras, šypsodamasis pro ūsą. - Jei jau
įtampa nenukrečia ir srovė neužmu-
ša, tai žinok, turi elektriку varžą!

Nors istorija baigėsi linksma gaida,
daug proto nereikėjo suvokti, kad
mane išgelbėjo Dievas. Išgelbėjo ne
tik mane, bet ir mano šeimą. Jeigu
mane būtų nutrenkę, žmona būtų
puolusi į paniką ir prašytų keltis. Yra
žinoma, kad prie žmogaus, nutrenkto
elektra, negalima liestis. Būdama

šoko būsenoje, žmona tikrai būtų prisilietus. O iš paskos būtų atbėgęs vaikas... Bet Dievas to neleido. Jis paliko mane gyvą. Nes kam išgelbėti gyvybę, o po to ją atimti?! Jis paliko mane gyvą ne sykį. Vaikystėje stvėriau nuo pečiaus karštą puodą, pilną verdančio vandens ir būčiau jį užsivožęs sau ant galvos, jeigu ne suskubusi mama. Bet mama spėjo, nes Dievas mane norėjo išgelbėti. Paauglystėje pirmą kartą padauginęs alkoholio, naktį nutrūkau savo lovoje be sąmonės užvertęs galvą aukštyn, o po valandos kitos pradėjau springti vėmalais. Viskas būtų pasibaigę beprasmiškai liūdnei, jei ne tėtis, negalėjęs sudėti bluosto. Bet tėtis spėjo, nes Dievas jam neleido miegoti. O ta tai buvo gera pamoka man. Tačiau su alkoholiu turėjau problemų ilges-

nį laiką. Bet Dievas ir tuomet mane gelbėjo. O alkoholis mane žudė. Žudė palengva, po truputi, saikingai, periodiškai. Nesvarbu kas tai buvo: ar alus, ar degtinė, ar vynas, šis nuodas mane žudė iš lėto. Bėgo metai, o žodį „saikingai“ pakeitė „iki žemės graibstymo“. Visa sparnuota jaunystė buvo aplaistyta alkoholiu. O per alkoholį visada nutikdavo bjauriausių dalykų. Dievas mane mokė, tačiau tas pamokas pamiršdavau su kiekviena stikline nuodo. Galiausiai Jis man atsiuntė merginą, kuriai padedant, atsikračiau priklausomybės nuo nuodo ir prisiminiau turįs savyje dvasią. Iš tikrųjų Dievas jau prieš man gimstant žinojo, ką man atsiųsti į žmonas. Būdamas tūlas paauglys, atostogavau su šeima prie jūros. Ištiko toks momentas, kai

fotografavau savo jaunėlę sesutę kopose ir į kadra, antrame plane, papuolė vienokia mergaitė - kiek jaunesnė už mane paauglė, bebraidžiojanti ant kranto išmestų bangų putose. Bet tuomet jos dar nepažinojau, o ji - manęs. Pasirodo, kad ta mergaitė visą laiką gyveno kažkur šalia manęs, tame pačiame mieste, tokiam pat daugiaaukštyje, tik skirtingu adresu. Ta mergaitė pirmą kartą į mane atkreipė dėmesį, kai nebelaivas mušiasi su kitu pramuštgalviu viešoje vietoje. Nes incidentas įvyko šalia tos mergaitės namų. Tuomet turėjau daug merginų ir daug nuotykių. O gerokai vėliau jos vyresnė sesuo pristatė mane tai mergaitei kaip savo draugą. Taigi, susipažinau su ja tik po kelerių metų nuo tos pranašiškos fotografijos atsi-

radimo: kai man buvo dvidešimt vieneri, o ji – panelė bebaigianti vidurinę mokyklą. Taip jau buvo lemta, kad vyresnę seserį pakeitė jaunesnė. Bet vyresnioji buvo ta sąsaja, per kurią mes susipažinome. Ir išdraugavome mes septyneris metus ir susituokėme 2007 metais liepos 7 dieną. Mums tekęs santuokos sakramento numeris – 77, jeigu neteiksim reikšmės tam, kad mes abu gimę liepos mėnesį, t.y. 07. Švęsdami santuokos pirmąsias metines, vartėme senus albumus, ir vienoje nuotraukoje mano žmona atpažino save – toje pačioje, kurią padariau kopose nufotografavęs savo sesutę, kai už jos, jūros pursluose braidė nepažįstama mergaitė. Sakytumėt, paprasčiausias atsitiktinumas. Tačiau, ne. Atsitiktinumų nebūna. Yra tik priežasties ir

pasekmės rezultatas. Tai, kad ji pa-
puolė į nuotrauką, lėmė, jog ją ve-
džiau prie altoriaus. O kad ją vedžiau
prie altoriaus, lėmė du santuokinius
vaikus, kurių abiejų gimimo datų
sumoje gaunasi vienas ir tas pats
skaičius 7. Ir dar vis manote, kad tai
atsitiktinumas? O gal likimas? Nei
viena, nei kita. Tai Dievo palaimos
ženklas. Skaičius 7 Biblijoje reiškia
pilnatvę (3 trejybė) Dievas + 4 žė-
mės kampai [pasaulis] = 7 [visuma,
harmonija]).

Mano mergaitė mūsų draugystės
pradžioje turėjo būti itin stipri ir
kantri, nes manęs nepaleido alkoholis
ir įprasta kompanija. Bet Dievas
išsiuntė mergaitę studijuoti į kitą
miestą, o mergaitė prisišaukė mane
pas save. Taip atitolau nuo įprastos
kompanijos ir draugės dėka vis re-

čiau kilnodavau taurelę. Vėliau permainų vėjai mus abu nupūtė už jūrų marių kurtis ekonominio gyvenimo pagrindo. Gyvenimas svečioje šalyje mus dar labiau suartino, ypač po vieno kartaus nutikimo. Sykį mano draugė, kai pūčiau į ūsą, atsikėlė gerokai po vidurnakčio ir nuėjo naktinio tualetu. Ji užtruko. Staiga kažkokia nematoma jėga pažadino mane iš miego, išvertė iš lovos ir stūmė iš antro namo aukšto laiptais į apačią. Namo hole pamačiau savo draugę išblyškusią ir sukniubusią ant grindų. Grįždama į lovą, ji nusprendė gurkštelėti šlakelį mineralinio vandens. Staiga užsivertus plastmasinį butelį prie lūpų, gazuotas vanduo pateko į kvėpavimo takus, ko pasekmėje ji užspringo ir ėmė dusti. Kai ją radau, ji negalėjo nei įkvėpti,

nei iškvėpti, nei žodžio ištarti. Supanikavau mėgindamas greitai susiorientuoti. Stvėriau ją į glėbį, apkabinau per liemenį, dešinės rankos kumštį uždėjau jai ant pilvo viršutinės dalies, ant kumščio uždėjau kairės rankos plaštaką ir smarkiai spustelėjau diafragmos link. Ji duso, o aš staigiais spustelėjimais kumščiačiau jos pilvą, garsiai šaukdamas ją vardu ir kviesdamasis į pagalbą Dievą. Instinktyviai bandydamas ją išplėsti iš mirties gniaužtų, išgyvenau košmarą kelias minutes. Bet atrodė, jog tai tęsiasi amžinybę. Net spėjau išgąstingai pagalvoti: ką teks pasakyti jos tėvams?! Atitokau tik tuomet, kai ji giliai įkvėpė. Paleidau ją iš glėbio, o ji greitai atsidūrė prie laukųjų durų ir pravėrusi jas, godžiai ėmė gaudyti orą. Daug oro. O aš tuo tarpu ver-

kiau džiaugsmo ašaromis ir dėkojau Dievui, kad pavyko ją išgelbėti. Juk užspringęs žmogus miršta po 4-5 minučių. Sekundės, per kurį nukentėjusį galima atgaivinti, tiksi pagreitintu tempu ir kviestis pagalbą iš šalies paprasčiausiai nebelieka laiko. Visa laimė, pačiu laiku buvau prikeltas iš sapnų. Po to jau neužmigome iki ryto, ilgai diskutuodami apie gyvenimo prasmę. Suvokėme, kad gyvenimo pagrindas nėra pinigai, o kur kas aukštesni dalykai ir gilesnės sampratos. Puikiai supratome, kad būtų pasibaigę iš ties liūdnai, jei ne ta nematoma jėga, išvertusi mane iš lovos. O ta nematoma jėga buvo Dievas ir Jis man leido išgelbėti savo draugei gyvybę, kaip kad ji gelbėjo mane nuo dažno ir per didelio kiekio alkoholio.

Dar kurį laiką vartočiau alkoholį saikingai per šventes ar progas. Ir draugė palepindavo save vienu kitu stiklu vyno, bet kai ji tapo mano žmona, o vėliau pastojo, viskas apsivertė aukštyn kojom. Ji pasibodėjo net tuo stiklu vyno, o aš perstočiau plempti alų. Galop Dievas mane ištraukė iš alkoholizmo ir didžiųjų nuodėmių liūno ir leido save pažinti iš naujo. "Nežvilgčiok į tą raudoną vyną, kai jis švyti taurėje! Kaip švelniai žemyn jis teka! Betgi galų gale jis kanda kaip gyvatė ir gelia kaip angis. Tavo akys matys keistus vaizdus ir tavo širdis kalbės kvailus niekus." (Patarlių knyga 23, 31-33). Atsisakęs alkoholio, vis labiau pažinau save. O vis labiau pažindamas save, artėjau prie Dievo. O Dievas man įteikė dovaną, kurią buvo įteikęs nuo

pat gimimo. Bet tos dovanos neišpakavau kone iki trisdešimties savo gyvenimo metų. Suvokęs gyvenimo pašaukimą, pradėjau gyventi dvasia, dvasia stengiuosi ir elgtis. Pirmą kartą suradau išmintį perskaitęs Bibliją. Perskaitęs ją antrąsyk, suradau išmintį kvadratu. Ir kuo labiau gilinausi į Bibliją, tuo didesnę išmintį kaupiau. Dabar trokštu keliauti su Jėzumi Kristumi šventėjimo keliu į tobulybę. Dievas, nužengęs Jėzaus Kristaus kūne, tapo panašiu į mus ir darė gerus darbus. Jis tapo žmogumi, kad parodytų, jog būti žmogumi yra ypatinga. Trokštu daryti tik gera, trokštu perduoti savo pažinimą kitiems.

“Tie, kurie priklauso Kristui Jėzui, nukryžiuo savo kūnišką aš su jo aistromis ir geiduliais. Jei gyvename

Dvasia, tai Dvasia ir elkimės. Nesivaikykime tuščios garbės vieni kitus erzindami, vieni kitiems pavydėdami.“ (Gal 5, 24-26).

Po to įvykio su elektra, tapau lyg pakeistas. Kaip juokavo elektrikas, jei jau įtampa nenukrėtė, o srovė neužmušė... Tai iš to sudėlioju stulpelį „Kelsiuos pakeistas“.

*Kai aš užmigsiu,
Mane pasėkit,
Kaip prastą sėklą,
Kaip pliką grūdą...
Kai atsikelsiu
Trimitui aidint,
Aš apsiliksiu
Negendamybe.
Ar saulei švytint,
Mėnuliui blizgant,*

*Ar žvaigždėms žėrint,
Pasėtas prastas,
Kelsiuos garbingas,
Kelsiuos galingas,
Kelsiuos pakeistas...*

IV skyrius

Tik tikintis žmogus gali būti iš tiesų laimingas. Jo turtas – jo tikėjimas, tik ne į gobšumo dievą mamoną, o į Triasmenį Dievą – Tėvą, Sūnų, Šventąją Dvasią. „Niekas negali vergauti dviem savininkams, nes jis arba vieno nekęs, o kitą mylės, arba vienam bus atsidavęs, o kita nieku vers. Jūs negalite tarnauti Dievui ir Mamonai.“ (Mt 6, 24). Tikinčio žmogaus bankas – Šventasis Raštas – tikrasis išminties šaltinis. „Šitie surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte gyvenimą.“ (Jn 20, 31). Tik skaitydami ir suprasdami Dievo žodį, galime būti turtingais ir laimingais be cento kišenėje. „Palaiminti yra tie, kurie klauso Dievo žodžio ir jo laiko-

si." (Lk 11, 28). Tai nereiškia, kad mes neturėsime ko valgyti ar kuo apsivilkti. Atvirkščiai, mes suprasi-
me, kad tuo nereikia rūpintis. Apie tai pats Jėzus mokė: „Todėl jums sa-
kau: nebūkite susirūpinę savo gyvy-
be – tuo, ką valgysite, nė savo kūnu
– tuo, ką vilkėsite, nes gyvybė svar-
besnė už valgį, o kūnas – už apdarą.
Pamąstykite apie varnus. Jie nei sė-
ja, nei pjauna; jie neturi sandėlio, nė
klojimo, tačiau Dievas juos maitina.
Kaip daug jūs vertesni už paukščius!
Jūsų Tėvas žino, ko jums reikia. Ver-
čiau ieškokite Jo karalystės, o visa
kita jums bus pridėta.“ (Lk 12, 22-
32).

Gyvenimas žemėje – tai pamoka.
Išmokęs ją, būsi turtingas amžinajame gyvenime. Bet kaip žemėje pra-
gyventi be cento kišenėje? Tikėkite

Dievu, jis viskuo pasirūpins. Kiekvieno savirealizacija priklauso nuo to, kiek jis atsiveria Dievui. Jūs manote, Dievas nesupranta, kad jums reikia valgyti ir gerti? „Aš esu gyvenimo duona. Kas ateina pas mane, niekad nealks, ir kas tiki mane, niekad netrokš.“ (Jn 6, 35). Per jūsų dvasią Jis apreikš jūsų sielai jūsų misiją gyvenime. Pasikloję Dievu jūs prasmingai nugyvensite jums skirtą laiką. Gal jums laimė teks ūkininkauti, gal mokyti žmones, gal tapyti, o gal būti staliumi... Dievas viskuo pasirūpina. Net gi tais, kurie nori apžioti vis daugiau ir daugiau. Net ir jie turi teisę į atgailą. Ar negeriau džiaugtis tuo, ką turime, negu skųstis dėl to, ko neturime? Visas materialinis perteklius, milijonai, aukso skrynios – iš gobšumo, gimdančio puikybę. O pui-

kybė juk iš velnio. Pats velnias parodė Jėzui visas pasaulio karalystes, jų didybę ir tarė: „Aš tau visa tai duosiu, jei parpuolęs mane pagarbinsi.“ (Mt 4, 9). Kieno apetitas vis didėja turtų atžvilgiu, tas jau apsėstas velnio. Žinote pasakymą: dėl turtų tėvą ir motiną parduotų. „O ką žmogus galėtų duoti mainais už savo gyvybę?“ (Mt 16, 26). „Nes jei kas ir turi perteklių, jo gyvybė nepriklauso nuo to, ką jis turi.“ (Lk 12, 15).

Norime turėti visko apščiau? Sudarykime sandorą su Dievu savo viduje. Įtikėkime Jį per Jėzų Kristų, kuris prisikėlė iš numirusiųjų, kad Jį, savo Tėvą įrodytų. Kristus atėjo į žemę, kad paskelbtų mums gerąją naująją. Jis ne iš savęs skelbė, o iš Dievo, kuris Jį siuntė. Ir numirė ant kryžiaus ne dėl savęs, o dėl visų mūsų, kad

per pasiaukojančią mirtį taptų naujos sandoros tarpininku. Sandoros tarp mūsų ir tarp Dievo Tėvo per Šventąją Dvasią. Priimkime Kristų širdimi, kad Jis kurtų dvasinę Dievo karalystę mumyse. Tada mūsų gyvenimas taps ne rūpesčių gyvenimas, o malonės. Antgamtinės malonės gyvenimas. Ir jei buvote netikintys, tai suprasite, kad tikintysis gyvena be rūpesčių, nes visus savo rūpesčius paveda Dievui, kuris skleisdamasis kiekvieno širdyje viską sutvarko savaip, nes žino kaip mums geriausia. Kas atsivertė į tikėjimą, žino, kad tai ne nuostolinga. Tereikia Dievo paprašyti, pavesti visus reikalus Jam ir laukti tikėjimo vaisių. Tuomet ką bedarysi, nebe tu darysi, o Dievas tavyje darys. Dar daugiau, jei nori, gali būti tobulas. Tereikia klausytis širdies ir

gyventi pagal Kristaus mokymą. Juk Kristus yra tobulas, Jis žino, ko moko, nes visą tai Jam perteikė Dievas. Viskas tiesiog paprasta: yra Dievas tavyje ir esi tu žemėje. Žemė - tai išorė, o Dievas - vidus. Klausyk savo vidinio balso. O vidinis balsas pataria: visko tikėtis iš Dievo, nes žmogaus galia be Dievo yra niekis. Jei esi išpuikęs, tapk paprastas, jei esi gobšus, tapk vargdienis. Vargdienis tai dar nereiškia nieko neturintis. Anaiptol, tu jau turi Dievą savyje, tik gobšumas tave apakino ir tavo akys ėmė matyti žemiškas gėrybes, t.y. išorę, o ne vidų - Dievo karalystę tavyje. Tu jau karalius, bet su vargdienio dvasia. Vargdienio dvasią turi tas, kas Dievą brangina labiau už visas žemiškas gėrybes. Kam tau laikinas turtas žemėje, jei turi lobį

danguje amžinybei? Gobšuolis turtingas laikinai, be to jis nėra laimingas, o vargdienis jau turi amžinąją laimę ir ja jis paguostas, bei paprotintas, nes jo laukia gausus atlygis danguje, nes jis tyraširdis čia, žemėje. Tad būk linksmas, džiūgauk, nes tu žemės druska, apsauganti pasaulį nuo sugedimo. Tikėdamas juk derini viską su Dievu, ir darai gerus darbus nuo ko pats pasaulis tampa geresnis. O jei darai gerus darbus, esi geras žmogus. O geram žmogui visada geriau duoti negu imti. Prie tavęs nelimpa blogis, nes nemoki piktu už pikta. Nepataikauji blogiui, bet ir nuo nusidėjėlio nenusigręži, nes Dievas taip nori. Kiekvienas yra potencialus tikintysis, bet ne kiekvienas žino, kokį turtą nešiojasi savyje. Visi turtingi, bet daugelis nori būti išore, o

tu vidumi, nes žinai, kas tavy slypi. Atskleisk tą paslaptį kiekvienam, kuris nežino. Jeigu kas įtikės, vadinasi tas laimėjo save į tobulybę. Žmogui nereikia ieškoti lobio ar laimės toli, nes tas lobis ir laimė pačiame žmoguje, kuriuos randame per meilę. Kaip paprasta!

Žmogau, tu skaitai žodžius ne iš fantastikos skyriaus, tai tikra. Pabandyk jei abejoji. Paprašyk Dievo, kad leistų pažinti save. Pažinti save patį. Dvasios žmogų, nes dvasia – Dievo buveinė. O Dievas – tobulas. Jei atvėrei duris į savo širdį, tu irgi pakeliui į tobulybę. Su Dievu tobulu būti lengva, nes tu geras, atlaidus, gailestingas. Kita vertus, be Dievo – piktas, rūstus, storžievis. Tokie nepažįsta Dievo, nes nepažįsta savęs. Jie sako: mes to Dievo nematom!

Jiems atsakau: jūs ir nematysite, nes Dievas yra Dvasia. O Dvasią gali pažinti tik dvasia, ne plika akimi. Jie sako: mes vis tiek jo nematom. Klausiu jų ir atsakau: o orą jūs matot? Irgi ne, bet kvėpuojat. O jie: tas Dievas galėtų ir pasirodyti nors kartą, kad jį pažinotumėm. Jiems atsakau: Jis jau buvo pasirodęs ir gyveno čia žemėje, ir stebuklus darė, bet vis tiek Jo niekas nepažino, tik išrinktieji. Jie klausia: kas toks buvo? Atsakau: Jėzus Kristus. Jie vėl sako: mes tokio nematėm ir nepažinojom. Jiems atsakau: ir nepažinsite, jei neatsiversite dvasia. O jie: kas ta dvasia, mes tokios neturim. Atsakau: visi turi. O jie vėl savo: mes tokios nematėm. Jiems atsakau: jūs ir nematysite, juk tai dvasia. Bet jei įtikėsite, dvasią pajusite. O jie: iš kur žinai?

Žinau, nes buvau dvasios palytėtas. Su mumis gyveno toks senas seneliukas, vos krutantis. Atėjo laikas, jis ėmė dvasias regėt. Nors buvo tikintis, tas dvasias pradėjo šalin vyt. Vakare nuvedžiau tą seneliuką į pirtį, numazgojau jam kojas, ištrinkau galvą, patepiau aliejumi. O ryte dvasia jį ištiko ir jis atsidūrė ligoninėje. Po kelių dienų, širdžiai sustojus, mirė. Kūnas jau buvo pašarvotas, kitą dieną turėjom laidot. Atguliau naktį į lovą, nespėjau nė bluosto sudėti, kai kažkas nematomas man ėmė glostyti kojas. Neišsigandau, nes geras jausmas apėmė, čia žodžiais nenupasakosi, tačiau iš syk supratau, kad man kojas glosto dvasia. Ištiesiau jai ranką, ir nematoma banga nuvilnijo mano kūnu apsistodama ties galva. Po to ramiai užmi-

gau. Kitā dienā, atsisveikindamas su seneliuku, paglosčiau jo galvā, o kai kūnā po žemēm pakasē, bažnyčioje prasidējo mišios. Ištiko momentas, kai man akyse suraibuliavo ir išvydau dvelkiančią dvasiā virš altoriaus. Mintyse šviesu pasidarē, taip gera, ramu. Dvasia juk dvelkia kur nori. Štai tokį dvasios palytėjimą patyriau pirmą syk, ko iki tol nebuvo patyręs. Nes niekam iki tol dar nebuvo mazgojęs kojų. Apsakiau savo patyrimā to seneliuko draugei, tokiai davatkėlei, kuri dėl jo labai liūdėjo. Ta davatkėlė manęs nesuprato, ji nuėjo to seneliuko į kapus ieškot, manė, uždegs žvakelę, sušildys jo kojas. Bet kapuose kaulai pūva. Juk kūnas guli be dvasios. Ir žvakės deginamos veltui. Vėliau ta davatkėlė susapnavo, kad seneliukas jai pirštu

pagrūmojo. Išsigando baisiai boba, sakė keisis orai, nubėgo pas kleboną užpirkt mišią, o po to į kapus nešė glėbį žvakių. Ji nesuprato, ką seneliukas jai norėjo pasakyti. O gi: nebešildyk mano kaulų, dabar mane Dievas šildys. Bet bobutė Dievo nepažinojo, nes Jo nematė.

O tu pažįsti Dievą, todėl paprašyk Jo, ko tik nori. Pasimelsk savais žodžiais. Dievas supras. Tau dar neprašius, Jis žino, ko tau reikia, nes Jis tavyje. Bet kai tavęs kas ko paprašys, nedvejodamas duok, ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti, nenusigręžk. Dar geriau, atskleisk jam, kad ir jis nešiojasi Dievą savyje, tik dar nebandė pasibelsti į savo širdį karšta tikinčiojo malda. Mūsų Tėvas danguje, bet Jo valia ten ir ant žemės. Jei vykdysim Jo valią, valgysim dva-

sinį maistą. Jei būsim gailestingi ir visiems atleisime, Dievo karalystė ateis į mūsų širdį. Dievas visur ir visada mus mėgina. Tačiau tuo pačiu ir stiprina mūsų tikėjimą. Jei suabejojai, melskis, Dievas suteiks tau jėgų būti tvirtam tikėjime. Tik neteisk kitų, kad pats nebūtum nuteistas. Geriau prašyk, ir tau bus duota, ieškok ir rasi, daryk gera iš grynos širdies, nesvarstydamas apie atpildą. Nes tikrasis lobis ten, kur tavo širdis. Širdies kelias veda į Dievo karalystę. Jei nerandi jo, vadinasi tavo širdis apmirusi. Niekada nemąstyk pikta savo širdyje, geriau priimk širdimi gerąją naujieną: dangaus karalystė tavy – dovana, kurią gavai iš Jėzaus. Praneškite tai visiems – dovanai gavote, dovanai ir duokite. Juk leistina daryti gera nuolatos. Tu geras žmo-

gus, tad kelk iš gero lobyno gera. Leisk kitiems pažinti tiesą. Taip vykdysi Dievo valią, leisdamas kitiems pažinti dangaus karalystės paslaptis. Drąsiau, nebijok, juk tavyje išmintis ir stebuklinga galybė. Tik išgirsk ir suprask ką tau nūnai sakau. Dievo karalystė tavy – tai tavo paslaptingas vidinis išsivystymas. Puoselėk vidų, atsisakydamas pasaulietišku mažmožių, kad įgytum tikrųjų dvasinių vertybių ir išganymą.

V skyrius

Ką mums sako Naujasis Testamentas Dievo žodžiais apie turto godumą? O gi supažindina, kas yra tikrasis lobis. „Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia. Verčiau kraukite lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.“ (Mt 6, 19-21). Mes visi esame ypatingi, ir tai ne mūsų kilmė, ne pareigos, ne turtinumas. Mūsų pašaukimas būti žmogumi, deja, daugelis trokšta būti dievais. Bet kas save aukština, bus pažemintas, o kas save žemina, bus išaukštintas. Taip jau yra, kad žmonės dažniausiai viską vertina pagal išorę, bet nepastebi vidinio išsivys-

tymo. Daug kam šio pasaulio rūpesčiai ir turto apgaulė nustelbia Dievo Žodį, kad jis liktų nevaisingas. Jėzus sakė: "Kas turi, tam bus duota, ir jis turės su pertekliumi, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi." Tas, kuris išgirdęs Dievo žodį susimąsto, tam suteikiamas dar geresnis Dievo dalykų pažinimas, o kas pasitenkina paviršutiniškai nugirdęs, nepasinaudos išganymui nė tuo, ką tariasi girdėjęs. Kad įgytum tikrųjų dvasinių vertybių, atsisakyk pasaulietiško mažmožio. Kitaip tavęs visur tykos turto pavojai. Kaip sakė Jėzus: "Turtuoliui nelengva patekti į Dievo karalystę. Lengviau jau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį. Vargas jums, turtuoliai, nes jūs jau atsiėmėt savo paguodą."

Žemiškas turtas, kaip žinia, yra

menkavertis, nes daug neapžiosi ir visko neapreprėsi, gali investuoti nebent į prabangų grabą, nusagstyta perlais. Štai, gyveno sau turtuolis, prasukęs bizniuką. Pasistatė ištaigingus rūmus, didumo su lyg bažnyčia, apjuosė juos dvimetrine mūro tvora. Užpildė tuos rūmus antikvariniais baldais, indų plautuvėm ir kitais buitinais robotais, prigrūdo pilnas spintas firminių rūbų, prikišo į stalčius daug aukso dirbinių, nes tik puse jų sugebėjo užkabinti sau ant kaklo, įsirengė seifą su antresole, nusipirko tris automobilius – kasdieninį, išeiginį ir sportinį, galiausiai pasamdė apsaugą, pajungė vaizdo kameras ir dėl viso pikto dar į kiemą paleido tris pitbulius mišrūnus, neskaitant to, kad po pagalve paslapčia laikė kovinį brauningą. Tada tarė

sau: dabar turiu daug gėrybių, dabar jos saugios, dabar aš apsirūpinęs ilgiems metams. Ilsėsiuosi, valgysiu, gersiu ir pokyliausiu! O Dievas jam tarė: „Kvaily, dar šianakt bus pareikalauta tavo gyvybės. Kam gi atiteks, ką susikrovei?“ Turtuolis sunerimo: tai ką man daryti, kad būčiau tobulas? Dievas: „Jei nori būti tobulas, išparduok, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje.“ Turtuolis nuliūdo, bet turto paleisti nesiryžo. Iš liūdesio prisigėrė vyno, iš girtumo pauostė kokaino, o iš įtūžio primušė pitbulius. Iš puikybės apsitaisė naujais treningais, iš kvailumo užsimetė peruką ant skustos galvos ir naktį išėjo į kiemą paglostyti savo automobilių, o apsauginis pagalvojo, kad vagis, ir paleido šūvį. Turtuolis krito pakirstas kulkos, bet ši buvo

nemirtinga. Pitbuliai užuodę kraują, stvėrė turtuolį dantimis ir pribaigė. Turtuolis nespėjo nė prabangaus grabo nusipirkti. Bet jo kūnui jau tas pats, iš kokios medžiagos grabas, o sielai – per vėlu ieškoti tikro lobio. Taip yra tam, kas krauna turtus, bet nesirūpina tapti turtingas pas Dievą. Tad kam jūs tarnaujate, Dievui ar pinigui? „Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai.“ (Lk 16, 13). Vieni atsi-duoda pinigams, kiti dvasiai. Ten, kur turtas, tyko pavojai, o ten, kur dvasia, esti ramybė. Gyvendamas dvasia, neliksi alkanas: ko tik paprašysi Dievą, Dievas tau duos. Rasi kuo save pamaitinti, rasi kuo apvilkti, rasi kuo užsiimti šiame gyvenime, nes tik gyvendamas tikėjime turėsi visa, kas tau reikalinga. Jėzus sakė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.

Kas tiki mane, - nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius. Ar tai tiki?" Jei tau bus sunku, Dievas visuomet tave išklausys, visuomet, nes Jis tavo dvasioje. Bet jei tu aptekęs turtais ir esi nedorybės pančiuose, ir manai galįs už pinigus įsigyti galios, tai tau bus pritaikyta šita Šventojo Rašto eilutė: "Kad tu pražūtum su savo pinigais, jei sumanei už pinigus nusipirkti Dievo dovaną!" (NT). Pasaulis jus mulkina, patiekdamas į rinką vienokią ar kitokią neva šventą skulptūrą ar paveikslą, kurie neva jus apsaugos, suteiks galios ar sveikatos. Jūsų neapsaugos nei globėjų skulptūrėlės, nei kiti išoriniai dirbiniai, net akmenys, ant kurių neva buvo nužengusi Marija. Jus apsaugos tik Dievas jūsų dvasioje,

jūsų viduje, jeigu Jį priimsite į savo širdį. „Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir Dievo Dvasia gyvena jumyse?“ (NT). Jus apsaugos ir išvaduos iš ligų tik trys dalykai: Dievas Tėvas jūsų dvasioje, Jėzaus Kristaus vardas jūsų lūpose ir Šventoji Dvasia jumyse, virš jūsų ir su jumis. Ne šventyklos ir piramidės, nes šventykla jumyse, ne bažnyčios ir kunigai, nes tikroji bažnyčia yra jūsų dvasia, o tikrasis kunigas – Jėzus Kristus – tas pats vienintelis Dievas, kurs danguje (širdyje ir visame kame), kurs buvo nužengęs į žemę kaip Dievo sūnus žmonijos labui. Patys žmonių rankų darbo paveikslai, kuriuose nutapyti Marijos ar Jėzaus atvaizdai, neturi jokios Dieviškos galios, nei ikonos bažnyčiose, nei statulos kapinėse, nei kryžiai pakelėse,

nei religijos šalyse, bet galią turi tikras Dievas jūsų dvasioje, nes Jis ir yra Dvasia. Kiekvieno dvasioje Dievo yra po lygiai, kas jis bebūtų, ar krikščionis, ar indėnas, ar musulmonas. Jiems visiems yra tik vienas Dievas, tas pats Dievas, ta pati Dvasia, tas pats Mesijas, kuris buvo nužengęs Jėzaus Kristaus kūne. Ne Budos statulėlė tave apšvies, ne Šventotojo ar Marijos atvaizdas paveiksle, o Dievas tavo dvasioje nuskaidrins tave, kai tu to panorėsi.

Pas mus kambary ant sienos kabėjo trys paveikslai: viename Jėzaus atvaizdas, kitame – krucifiksas, o trečiame – Marijos. Tiesiog paveikslai. Žmogaus nutapyti paveikslai. Žmogus nutapė Jėzaus atvaizdą, Jo motinos atvaizdą. Jėzus mirė ir prisikėlė, o Marija? Žmonija dabar Mariją

labai sureikšmino, nors ji gyvendama žemėje negydė žmonių ir nedarė stebuklų. Kažkam pasirodė Marija daugelyje vietų, kažkas išaukštino Marijos statulą, kažkas pamatė Mariją ant akmens ir jį pradėjo laižyti visos kaimo davatkos, kažkas savo tėvoniją pavadino Marijos žeme ir t.t. Bet gi Marija buvo tik skaisti mergelė, iš kurios per Šventąją Dvasią gimė Jėzus, nes Dievas taip pasirinko. Nei vienoje Biblijos vietoje neradau, kad Jėzus ar apaštalai mokytų melstis Marijai. Jėzus išmokė melstis Dievui: „Tėve mūsų“. Apaštalai kreipė žmones į Dievą per tarpininką Jėzų. O Marija? Ji buvo malonės pilnoji ir Dievas ją pasirinko. O žmonės ją sudievino. Daug kartų apie tai susimąstydavau ir pagalvodavau: argi mes nesumenkiname Dievo, mels-

damiesi Marijai (konkrečiai jos statulai ar paveikslui)? Apaštalas Jonas perspėjo: „Vaikeliai, saugokitės stačybų!“. Atsakymas man atėjo vieną naktį: sapnavau, jog esu uždarytas tamsiame, giliame, pilname voratinklių rūsyje, ir kumščiais daužau medines duris, geležimi grotuotus langus, kad mane kas nors išgirstų ir išleistų. Bet išgirdo mano žmona ir mane pažadino iš sapno. Pasirodo: per sapnus sudaužiau Marijos paveikslą. Man nebūdingas lunatikavimas, bet tą kart būtent taip ir nutiko. Žmona pakirto iš miegų pačiu laiku, nes jeigu dar ilgiau būčiau nepabudęs, galėjau susipjaustyti rankas sudužusio stiklo šukėmis. Keista, kad iš trijų paveikslų ant sienos, per miegus sudaužiau būtent Marijos. Jėzaus atvaizdai liko nepalieti, o

Marijos – visas paveikslo stiklas suskilinėjęs. O mano rankos sveikos. Dabar tame kambaryje ant sienos pakabinau „Dešimt Dievo įsakymų“, nes visokių atvaizdų kabinti nebedrįsau. Buvau pastatęs medinį kryžių prie namo, vėliau jį nupjoviau. Kad nepasiduočiau bjaurioms stabmeldystėms, visus rožančius, statulėles, katekizmus ir „šventųjų“ paveikslus pakasiau giliai stabmeldžio žemėje. Juk Naujajame Testamente parašyta: „Stabas pasaulyje yra niekas, nėra jokių kitų dievų, kaip tik vienas Dievas. O stabmeldžiai – demonų bendrininkai. Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualistai, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai.“ Įsivaiz-

duokit, kokia panika kiltų katalikų gretose, jeigu jiems būtų pasakyta: melskitės Dievui, o ne Marijai, Mariją palikit ramybėje ir statulas išneškite iš bažnyčių. Ko išsigando sidabrakaliai, kai apaštalas Paulius minioms skelbė, kad „ne tie dievai, kurie pagaminami žmonių rankomis“? O gi jie išsigando netekti pinigų! Tarp jų kilo sąmyšis: „Gresia pavojus, kad nusmuks mūsų amatas, kad bus paniekinta deivės Artemidės šventykla ir jos statula.“ (NT). Kas renkasi pinigus, tas bijo, kas renkasi Dievą, tas ramus dėl teisingo pasirinkimo. O kaip dėl Marijos? Ar katalikams reikia garbinti Mariją? Sugalvojo tai Dievas ar žmogus? O gi 431 metais Romos katalikų bažnyčia įvedė Marijos garbinimo kultą ir suteikė jai „Dievo motinos titulą“. 304 m. Ro-

mos vyskupas aukojo aukas stambams. 328 m. įvestas kryžiaus garbinimas. 337 m. bažnyčioje įsteigtas smilkalų smilkymas, kaip pagoniškų dievybių atvaizdų garbinimas pagonybėje. 375 m. popiežius įvedė Kalėdų švenčių šventimą. 440 m. pirmą kartą išdrįsta į bažnyčią atnešti Kristaus atvaizdus. 622 m. Islamo pradžia, kai Mahometas pabėgo iš Mekos, prasidėjo musulmonų tikėjimo paplitimas. 715 m. bažnyčioje įvestas šventos mergelės Marijos ir visų šventųjų garbinimas. 726 m. Bizantijos imperatorius uždraudė naudoti ikonas bažnyčiose. 787 m. popiežija įteisino paveikslų garbinimą, tokiu būdu pašalindama II Dievo įsakymą. 1022 m. popiežius uždraudė kunigams tuoktis, o 1139 m. priėmė celibatą. Biblijoje niekur nerašoma nei

apie Marijos, nei apie kryžiaus garbinimą, nei apie kalėdas, kaip bažnytinę šventę. Anaiptol. Sakoma, kad Velykos simbolizuoja Kristaus prisikėlimą iš numirusiųjų, tačiau ši šventė yra perėmusi pagoniškų elementų, kaip velykų kiaušiniai ir velykų bobutės. Paprotys laluoti ir marginti kiaušinius kilęs iš pagonių pavasario gamtos atgimimo šventės. Taigi, papročiai ir tradicijos mus toli nuo Dievo, nes klaidina. Mūsų protėviai klydo garbindami perkūną, žaibą ir medį, nes nepažinojo Dievo. Kada mes pasimokysime iš jų klaidų, jei perimam pagoniškus papročius? O kas yra Kūčios? Tai tradicinė senovės pagonių šventė, lydima apeigų, burtų, aukų. Pirmiausia, valgydavo kūčią - patiekalą, kuriuo vaišinamos prosenių vėlės. Dalis maisto

buvo aukojama dievams. Tai gryna stabmeldystė! Dvylika patiekalų atsirado ne dėl dvylikos apaštalų, o dėl dvylikos mėnesių skaičiavimo pagal saulę. Kisielius aukotas dievams ir gamtos stichijoms. O žirniai ir pupelės simbolizavo Marijos ašaras. Būtų juokinga, jeigu nebūtų graudu. Esame mulkinami pasaulio nuo pat vaikystės. Pasaulis klaidino mūsų senelius, tėvus, mus. O mes savo vaikų neleiskime klaidinti. Kūčias galime traktuoti kaip šeimos vakarienę arba tiesiog vakarienę be kūčios. O Kalėdas? Katalikų bažnyčia nusprendė, kad Jėzus gimė gruodžio 25 d., nors dėl tikslios gimimo datos nėra vieningos nuomonės. O šiaip Kalėdos – tai senas šaknis turinti pagonių žiemos saulėgrįžos šventė. Tradicinis Kalėdų valgis buvo kiau-

liena. Kiaulienos valgymas ir aukojimas buvo magiška priemonė padidinti žemės derlingumui. Pirmą Kalėdų dieną žmonės užsiimdavo būrimais. Kalėdų senis vaizduodavo sudievintą prosenį, kuris aukodavo namų dievams. Visi dainuodavo „leliumai kalėda“, o dainose garbinama sugrįžtanti saulė. Kalėdojimas trukdavo iki Trijų karalių. Dabar Kalėdos tapo ekonomiškai itin svarbia švente, susieta su dovanų pirkimu ir dovanojimu, besaikiu svaiginimusi ir alkoholio vartojimu. Kalėdos vis labiau tampa sukomercintos, neatsiejamos be Kalėdų senelio (Santos), kurio apranga – raudonas (purpurinis) kostiumas labai primena Romos katalikų dvasininko garderobą. Šiaurės šalyse žinomas Kalėdų ožys, ragotas personažas, Kūčių vakarą at-

nešantis dovanų. Kaip buvome vaikai, mus mulkino, dabar mes mulkiname savo vaikus: neva Kalėdų senelis yra, rašyk jam laišką! Jis viską girdi ir viską mato, tad būk geras, jei nori gauti dovanų. O iš tiesų: kažkada gyveno toks vyskupas Mikalojus ir garsėjo slapta atliekamais labdaros darbais. Taip atsirado paprotys, apsirengus raudonais vyskupo drabužiais aplankyti su dovanomis Kūčių vakarą vargingas šeimas. Nemulkinkim savo vaikų! Nėra nei Kalėdų senelio, nei Senio Šalčio. Tai buvo vyskupas su mitra ir jis pasivadino Santa. Vaikams jis piešiamas kaip Dievas, nes viską girdi ir viską mato. Užuot melavę, geriau pasakykime vaikams tiesą: viską girdi ir viską mato tik Dievas, ir Jis tau dovanuoja gyvenimą. Nedarykime iš Se-

nio Šalčio dar vieno stabo, kaip kad darome iš Marijos. Ne stabus reikia garbinti, o Dievą, kad tu ir tavo vaikai turėtumėte sveiką gyvenimą.

Velnias paėmė Jėzų į labai aukštą kalną ir, rodydamas viso pasaulio karalystes bei jų šlovę, tarė Jam: „Visa tai, aš Tau atiduosiu, jei pauptelės pagarbinsi mane.“ Tada Jėzus jam atsakė: „Eik šalin nuo manęs, šėtone! Nes parašyta: „Viešpatij, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!“ (NT). Argi ne iš Dievo ateina išaiškinimas? Iš to – ir teisingas pasirinkimas. Yra vienas Dievas ir vienas Dievo ir žmonių tarpininkas Kristus Jėzus. Būkite tokio nusistatymo, kaip Jėzus Kristus, nes Jis yra Viešpats. Žiūrėkite, kad jūsų nepavergtų filosofija ir tuščia apgaulė, kuri remiasi žmonių tradicijomis ir

pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi. Jei su Kristumi mirėte pasaulio pradmenimis, tai kodėl gi, tarsi tebegyvendami pasaulyje, pasiduodate nuostatoms pagal žmonių priesakus bei doktrinas? Viešpats mano padėjėjas, ką gali padaryti man žmogus? Žmogus gali suklaidinti, o Viešpats visada teisus ir pasirinkimas su Juo teisingas. Tegul niekas jūsų neapgauna tuščiais plepalais.

Malda – visada yra teisingas pasirinkimas. Nes „maldingumas yra didelis pelnas, kai pasitenkinama tuo, ką turi. Juk mes nieko neatsinešėme į pasaulį ir nieko neišsinešime. Turėdami maisto, drabužių, pastogę, būkime patenkinti. Kas geidžia pralobti, pakliūva į pagundą ir į spąstus bei daugelį neprotingų ir kenksmingų aistrų, kurios žmones sugadina ir

pražudo. Visų blogybių šaknis yra godulystė. Kai kurie, jai pasidavę, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko daugybe kančių.“ (1 Tim 6, 6-10). Tikrasis turtas yra Dievas tavy, tad sergėk tau patikėtą turtą ir venk pasaulio tuščiažodžiavimo. Dievas teišus, o pasaulis visada klysta. Pasaulis jus nori paversti pinigų vergu, kad tarnautumėt pasauliui, o Dievas jus nori matyti dvasios vargdieniu, kad būdamas dvasingas, taptumėt turtingas pas Dievą. Juk Jėzus mokė: “Palaiminti vargšai dvasia, nes jų yra dangaus karalystė.” “Šio pasaulio turtuoliams įsakyk, kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių į nepatikimus turtus, bet viltųsi Dievu, kuris apšiai visko mums teikia mūsų džiaugsmui. Tegul jie daro gera, lobsta gerais darbais, esti dosnūs,

dalijasi su kitais. Šitaip jie pasidės gerus pamatus ateičiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą.” (1 Tim 6, 17-19). Atverk širdį Dievui ir Jis tau duos išmanymą apie visus dalykus. Ir nesvarbu kokį išsilavinimą tu turi, kokį laipsnį, esi profesorius ar beraštis, esi habilituotas daktaras ar bemokslis. Su Dievu gali draugauti kiekvienas, kiekvienas gali būti pramintas Dievo bičiuliu. Tik ypač protingiems susidraugauti su Dievu sekasi sunkiau, nes jie viską vertina pagal proto prizmę, jie įsivaizduoja esą proto bokštai, galvomis praskynę debesis. Tačiau tai ne kas kita, kaip jų išdidumas, kurs didelį protą paverčia paikumu. “Žinok, kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai, nes žmonės bus savimylūs, godūs pinigų, pasipūtę, išdidūs, piktžodžiauto-

jai, neklusnūs gimdytojams, nedēkingi, nedorēļiai, nemeilūs, nesutaiķomi, šmeiņikai, nesusivaldantys, šiurķstūs, storņieviai, neķenķiantys to, kas gera, iŗdaviķai, pramuŗtgalviai, pasipūtēļiai, labiau linķē ģ malonumus negu ģ Dievā, dedasi maldingi, bet atsiņadēķē maldingumo ķēģos. Tai ųmonēs sugedusio proto, neturintys uņķrūdinto tikēģimo.” (NT). Jei ķuriam iŗ jūsų trūksta iŗmin ties, praŗyķit Dievā, ķuris visiems dosņiai duoda. Praŗyķit tvirtai tikēdami ir nē ķiek neabeģodami. Nesabeģojantis tegul nemano ķā nors ģausiāŗ. “Tegul didņiuojasi suvargēŗ broļis savo iŗauķŗtinimu, o turtingasis savo paņeminimu, nes ģis iŗnyķs ķaip lauko ģēlē. Ĵuk pakyla saulē su savo ķaitra, iŗdņiovina ųolynā, ir ģo ųiedas nubyra, ģo iŗvaizdos ģroņybē

pranyksta. Taip sunyks ir turtuolis savo keliuose." (Jok 1, 9-11). Dabar labai madinga pataikauti turtuoliams, nors būtina atsisakyti paplitusio socialinio papročio šokinėti aplink turtuolius ir stumti į šalį vargšus. Žiū, nueik į kokią valstybinę įstaigą su paprastom drapanom, tai ir klausytis nenori, dar aprėkia, apibara, liepia laukti puse dienos už durų, kai patys tuo tarpu kavute mėgaujasi, o tau nė vandens nepaduoda. Bet apsitaisyk kostiumu, lakuotais pusbačiais, užsidėk ant riešo auksinį laikrodį, tai iškart pataikaus, šokinės aplink, net kavutės pasiūlys. O jeigu dar įbruksi į rankas vizitinę, pats ten prirašęs prie savo pavardės „viceprezidentas“, tai įstaigos klerkai tau į kavutę įpils brendžio. Net Biblija apie tokius byloja: „Štai į jūsų

susirinkimą ateina žmogus, auksiniais žiedais apsimastęs, puikiais drabužiais pasipuošęs, taip pat įžengia vargdienis apskurusiu apdaru. Jūs šokinėjate apie tą, kuris puošniai apsirengęs ir sakote: „Atsisėsk čia patogiai“, o vargdieniui tariate: „Pastovėk ten“, arba: „Sėskis prie mano kojų“. Argi jūs nesate šališki, argi netampate kreivais sumetimais besivadovaujantys teisėjai? Ar Dievas neišsirinko pasaulio akyse vargdienių, kad jie būtų turtingi tikėjimu ir paveldėtų karalystę, pažadėtą ji mylintiems? O jūs paniekinote vargšą! Argi ne turtuoliai jus vargina, ar ne jie tampo jus po teismus?“ (Jok 2, 2-7). Nebūk šališkas ir niekam nepataikauk. Dvasiškai skurdus dalykas yra pataikavimas. O dar skurdesnis – pavyduliavimas ir savanaudiškumas.

Dabar giminaitis pamatęs, kad jo artimasis pasidarė remontą, pats imasi dar didesnio. Pamatęs, kad nusipirko naują automobilį, pats taisykosi įsigyti dar prabangesnį. Kad tik ne prastesnį už giminaičio, kad tik prabangesnį už kaimyno. Kad ir nėra iš ko, taigi yra "bobutės paskola". Taip ir konkuruojama iki kapo duobės, o toliau už juos konkurenciją vysto vaikai ir vaikaičiai: kieno gražesnis kapas, kieno išvaizdesnis paminklas, kieno didesnė žvakutė per vėlines, kurios, beje, irgi pagoniškos šventės. Kažkoks masiškas pamišimas, mados vaikymasis ir norėjimas būti pranašesniu. "Nedarykite nieko varžydamiesi ar iš tuščios puikybės. Ir žiūrėkite kiekvienas ne savo naudos, bet kitų. Giriatės iš savo pasipūtimo, ir kiekvienas toks gyrimasis

yra netikęs.“ (NT). “Iš kur atsiranda karai, iš kur tarp jūsų kivirčiai? Ne iš kur kitur, tik iš jūsų užgaidų, kurios nerimsta jūsų sąnariuose. Geidžiate ir neturite? Tuomet žudote. Pavydite ir negalite pasiekti? Tuomet kovojate ir kariaujate. Jūs neturite, nes neprašote. Jūs prašote ir negaunate, nes negerai prašote – tik savo įnoriams patenkinti.” (Jok 4, 1-3).

Įsitikinau, kad daug ką gali karšta teisingo malda. Karščiausiai ir labiausiai melsdavausi ir prašydavau Dievo pagalbos susirgus vaikui. Ir Dievas visada padėdavo. Kol gydėm vaiką gydytojų išrašytais cheminiais antibiotikais, tol jis periodiškai sirgdavo, bet kai sykį su Dievo pagalba įveikėm ligą natūraliomis gamtos dovanomis – propoliu iš bičių pikio, alijošiumi, rupūžės užpilu, kordicep-

su, žoliniais preparatais, įkyri liga daugiau nesugrįžo. Sunku įveikti baimę, kai tavo vaiko temperatūra keturiasdešimt ir jis išsekęs. Tuomet protas šaukia: duok antibiotikų. O širdis ramina: pasitikėk Dievu, vaikas išgys ir be chemijos. Su žmona meldėmės nepasiduodami gydytojų nuogąstavimams. Dievas išbandė, ar mes juo pasitikime. O pasitikėjimas suteikė vaikui sveikatą. Po to, kai atsisakėm chemijos, o pripažinom biopapildus ir natūralius produktus, nugalėjom pūliuojančią angina visiems laikams. Vaikas ne tik, kad išgijo, bet ir sustiprėjo jo imuninė sistema. Aišku, Dievas viską sutvarkė savaip: suteikdamas sveikatą, supažindino su natūraliais dalykais iš gamtos. Aš pats visą vaikystę, paauglystę buvau priklausomas nuo

cheminių antibiotikų, nes sirgdavau periodiškai įvairiomis peršalimo ligomis. Tėvų baimė pasiduodavo gydytojų gąsdinimams ir antibiotikai buvo pumpuojami į organizmą nuolat. Dievu niekas nepasitikėjo, gydytojai – vaistais, tėvai – gydytojais, o antibiotikai sekino organizmą, ko pasekmėje, sulaukęs pilnametystės tapau labai neatsparus ir pasigavau plaučių uždegimą. Tėvai vėl puolė į baimę, gydytojai – į nuogaštavimus, o mane pribaugė labai stiprūs cheminiai junginiai. Tiesa, jie galais ne galais pribaugė ir plaučių uždegimą, bet kartu ir mano dvasią. Vaistai į prašviesėjimą neatveda, kaip ir alkoholis, bei kiti narkotikai. Bet Dievas mane ir tą kart ištraukė iš mirties nagų. Degiau temperatūra virš keturiasdešimt, kliedėjau, tačiau

dvasia kūno nepaliko. Nes Dievas to nenorėjo. Ką tiksliai kliedėjau, dabar neprisimenu, bet atrodo šaukiausi Dievo. Kai buvau mažas, neužmigdavau su Juo nepasikalbėjęs vakaras, paauglystėje tas dvasinis ryšys nutrūko. Žinoma, dėl mano kaltės. Nes sąmoningai siekiau iš "geriečio" pavirsti į "blogiuką" ir draugų akyse tapti koku tai nepavyzdingai sektinu pavyzdžiu. Tam labai pasitarnavo alkoholis ir kiti narkotikai. Bet kaip sakoma: nuo prigimties nepabėgsi. Visi atrodo gimstame geri, tyri kūdikiai. Bet jau nuo mažametystės gimdytojai, darželio auklėtojai ir visa aplinka pradeda mus formuoti pagal savo įnorius. Tik vienas Dievas teišsis, o visi klysta. Tad ir užaugame klaidingų mokymų įtakoje, bet jei išlaikome ryšį su Dievu, Jis padeda

atsirinkti, kas tikra, o kas ne. Mums nuo mažens bruka į galvas apie privalomą profesiją ir privalomą darbą. Mokykla iš mūsų daro robotus, kurie ateity turės pasitarnauti kaip sraigteliai valstybės sistemai. Mes ir būtumėm tie sraigteliai, jeigu nepažintumėm Dievo. Dievas mus išlaisvina ir mes tampame ne sistemos dalimi. "Viešpats yra Dvasia, o kur Viešpaties Dvasia, ten laisvė." (NT). Mes tampame Dievo Dvasios dalimi ir mes esame nepavaldūs žmogui. Nors velnias bando kančiomis sunaikinti tikėjimą, turime būti budrūs. Mums nerūpi šio pasaulio kraujas - pinigas, mums rūpi Jėzaus Kristaus kraujas - dvasingumas. Mes nevergaujame žmogui, profesijai ar darbui, mes tarnaujame Dievui nuolat karštai meldamiesi vieni už kitus,

kad turėtumėm gyvenimą ir sveikatą. "Ištiko ką iš jūsų nelaimė? Tesimeldžia. Kas nors pas jus serga? Tesimeldžia. Tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels." (NT). "Nagi dabar jūs, turtuoliai, verkite ir raudokite dėl jūsų laukiančių negandų! Jūsų lobiai supuvę, jūsų drabužiai kandžių sukapotė. Jūsų auksas ir sidabras surūdijo, ir jų rūdys prieš jus liudys ir es jūsų kūnus kaip ugnis. Jūs prabangiai gyvenote žemėje, smaguriavote ir nupenėjote savo širdis skerdimo dienai." (NT). Atsakykite patys sau: kas geriau - milijonas banko sąskaitoje ar dvasiniai milijonai širdyje? Kas brangiau - nuoširdus tikėjimas ar pragaištantis auksas? Visų pirma, tiek su milijonu, tiek su auksu sveikatos nenusipirksi. Gali, aišku, nusipirkti vaistų, vitaminų,

papildų, bet... Kiek ilgai jie galios, jei tavo dvasioje apskritas nulis, o tikėjimo nėra kruopelytės? O jei esi didžiadvasis ir nuoširdžiai tikintis, tuomet ir sveikata nebus ko skųstis. Tai pirma. Sveikata! O kokių žmogumi labiau pasitikėsite: gobšiu turčiumi ar nuoširdžiu bei dvasingu? Gobšus turčius bus suktas ir tikėtina, apgaus. O nuoširdus bei dvasingas sau naudos neieško. Tikintis ir pats vertas pasitikėjimo, nes jo dvasia taikinga. Taigi, elkitės kaip laisvi, ne kaip tie, kurie laisve pridengia blogį.

Buvo dienų ir naktų, kada gyvenau begėdyste, geiduliais, girtavimu, pokyliavimu, išgėrimais, įsisukęs į aistrų verpetą. Gyvenau gašliai, geidulingai, girtuokliavau, užavau, puotavau, buvau pasinėręs į ištvirkimo potvynį. Atrodė, laimė jau čia pat,

štai jau čia, bet tik taip atrodė. Iš tiesų tai buvo nykumos dienos ir nykumos naktys. Atrodė – be rūpesčių, bet rūpesčiai kaupėsi. Pagedau kartu su savo geiduliais. Apaštalas Petras buvo teisus: „susilaikykite nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą.“ Taigi, siela nyko. Bet stojo gilių susimąstymų diena ir nuo tos dienos pradėjau lyginti savo būsenas. Būdamas santūrus ir blaivus jaučiausi nepalyginamai geriau. Nes toks būdamas galėjau melstis. Dar nebuvau atradęs Dievo savy, bet ieškojau Jo visatoje. Ieškojau Jo ieškodamas savęs ir atvirkščiai. Net gi pradėjau lankyti jogą. Velnias ir toliau mane gundė, bet priešinausi jam tvirtu tikėjimu. Meditavau, dariau asanas, meldžiausi, skaičiau pozityvią literatūrą. Vieną vakarą, skaitinėdamas

apie laimę, kad „laimė yra kelionė, o ne tikslas“ ir kažką panašiai, išgirdau bildesį lango stikle. Gyvenau antrajame daugiabučio aukšte, tad blaiviai mąstant, joks žmogus negalėjo pasibelsti į mano langą dešimtą valandą vakaro. Praskleidęs užuolaidas, išvydau ant palangės tupintį baltą balandį, švelniai snapu kalkanantį į stiklą. Tas balandis buvo toks ryškus vakaro tamsumoje, akinamai baltas lyg angelas, kad apėmė toks jausmas lyg mane būtų palytėjusi Šventoji Dvasia. Pradaręs langą, pabėriau jam trupinių ir jis ant palangės ištupėjo ligi pat ryto. Tas balandis man atnešė tokią palaimą, kad aš dar kelias paras jaučiausi itin pakylėtas. Lankiau jogą, dariau asanas, meditavau... Bet giliai viduje suvokiau, kad nei Buda, nei Šiva, nei

Krišna nēra tie dievai, kuriems turē-
čiau melstis, o tikroji Tiesa gimsta
ne sēdint lotoso pozoje. Tai buvo
mano ieškojimų pradžia, o tas baltas
balandis, kone vidurnakti nusileidęs
veik iš dangaus, ženklas iš aukščiau.
Dievo ženklas. Tuomet supratau, kad
„privalu atsižadēti senojo žmogaus
ankstesnio gyvenimo būdo, atsinau-
jinti savo proto dvasioje.“ Turėjau
dar daug ko atsikratyti, išsikuopti
savo širdi ir apvalyti savo mintis.
„Nusivilkite: rūstybę, nirtulį, nela-
bumą, pyktį, piktžodžiavimą, nešva-
rias kalbas nuo savo lūpų. Nebeme-
luokite vienas kitam. Nusivilkite se-
naji žmogų su jo darbais ir apsilvilki-
te nauju, apsilvilkite meile, kuri yra
tobulumo raištis. Todėl ištvirkavi-
mas, visoks netyrumas ar godumas
tenebūna net minimi pas jus, taip

pat nešvankumas, kvaila šneka ar juokų krėtimas jums netinka. Tebūna toli nuo jūsų visoks kartėlis, piktumai, rūstybė, riksmas ir keiksmas su visomis piktybėmis. Būkite malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje atleido jums.“ (NT).

Sukūriau šeimą, susilaukėm vaikų. Dievas juos atsiuntė, nes mes su žmona Jo paprašėm. Mes troškom vaikų ir vaikai pas mus atėjo nuo Dievo. Mes prašėm Dievo globos ir Dievas visa sudėliojo į savo vietas. Stojus gimdymui, žmona nejuto sąrėmių, nejuto skausmų, jai atliko Cezario pjūvį. Tokia buvo Dievo valia. Turbūt Dievas nenorėjo, kad žmona gimdydama kentėtų. Taip įvyko ir antrą syk: žmona pagimdė be skausmo, be sąrėmių. Abu vaikai

gimė sveiki ir už tai mes labai dėkingi Dievui. Mes pavedėm Jam visus savo rūpesčius, ir Jis mumis pasirūpino. Kai sulaukiau trisdešimties, man gimė sūnus. Kai žmona sulaukė trisdešimties, jai gimė dukra. Gimus pirmajam vaikui, visiškai atsisakiau alkoholio, gimus antrajam – mėsos. Mano kūnas – sielos būstinė, todėl suvokiau, kad negaliu į jį pilti nuodų nei periodiškai, nei profilaktiškai, nei saikingai. „Vynas išjuokia, stiprusis gėrimas primušą; neišmintingas, kas jais svaiginasi.“ (ST, Patarlių knyga). Dievas pataria: „Nesusidėk su tais, kurie godžiai geria vyną“. Negaliu į organizmą kišti gyvulio lavono mėsos, jei ugdausi dvasingumą. Tiesiog nebegaliu. Ir kai manęs paklausia: ką tu valgai? Atsakau: viską, išskyrus mėsą. Tiesa, jau organizmas

pradeda atsirinkti, kas jam tinka, o kas ne. Pradinis Dievo paskirtas žmogaus maistas buvo nuostabus: vaisiai, grūdai, riešutai. „Štai daviau jums visus visoje žemėje sėklą teikiančius augalus ir visus medžius, vedančius vaisius su sėklomis; jie bus jums maistas.“ (ST). Vėliau, kai žmogus nupuolė, Dievas pranešė: „Erškėčius ir usnis tau želdins, maitinsiesi laukų augalais. Savo veido prakaitu valgysi duoną.“ (ST). Po tvano žmonės pradėjo valgyti mėsą. Pirmieji žmonės, kurie valgė vegetarišką maistą, gyveno neįtikėtinai ilgai: jų amžius siekė virš devynių šimtų metų. Adomas gyveno 930 metų. O kai žmonės pradėjo valgyti mėsą, jų amžius ėmė trumpėti, atitinkamai: 500, 300, 200 metų, o Dovydo laikais gyvenimas pasiekė mū-

sų amžiaus ribą: 70-80 metų. Dievas davė nurodymus, kokių dalykų žmogus turėtų vengti: „nė vienas iš jūsų nevalgys kraujo. Nevalgysite jokių taukų.“ Leido valgyt jautieną, avieną, ožkieną, bet ypač pasibjaurėjo kiauliena. Valgis ir gėrimas daro didelę įtaką žmogaus sveikatai ir mąstymui. „Gera yra nevalgyti mėsos, negerti vyno ir vengti visko, kas piktina, žeidžia ar silpnina.“ Tačiau „Dievo karalystė nėra valgymas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.“ „Laimingas tas, kuris nesmerkia savęs už tai, ką pasirenka.“ (NT). Pasirodo, kaimiški rūkyti lašiniai mano organizmui dar kurį laiką tiko, nes su jais galėjau prisivalgyti daug svogūnų ir česnakų. Bet jau visai nebetinka: kotletai, kepsniai, karbonadai,

šniceliai, plovai, subproduktai, cepelinai ir kraujiniai vėdarai. Nes visa, kas iš mėsos, man pavirsta į vėmalus. Todėl atsisakiau vėmalų. Bet nesmerkiu tų žmonių, kurie valgo pagal savo įsitikinimus. „Venkite ginčų dėl skirtingų nuomonių. Kiekvienas tebūna įsitikinęs pagal savo išmanymą.“ (NT). Už tad noriai dar valgau pieno produktus, kiaušinius, žuvį. Nors geriausiai jaučiuosi nuo riešutų ir bananų, daržovių iš nuosavo daržo ir vaisių iš nuosavo sodo. Mėgstu vynuogių vyną, tokį, kokį gėrė žemėje Jėzus. O Jėzus gėrė neraugintą vynuogių vyną – be laipsnių, t.y. šviežias vynuogių sultis. Atsisakius alkoholio, tapo skanus šaltinio vanduo, simbolizuojantis apsivalymą ir tyrumą. Anksčiau mėgau alų, bet dabar jis man primena senas nedo-

rybes. Neįsivaizduoju kaip begalė-
čiau gerti alų gyvendamas dvasin-
gai. Dabar man alus asocijuojasi su
gyvenimu tamsoje. O aš nenoriu
grįžti į senas nedorybes. Šventoji
Dvasia gyvena tikinčiuosiuose ir ve-
da į tiesą. Gerdamas alų vėl nu-
grimzčiau į tamsą. Privalau nugalėti
pasaulį ir jo supuvusią sistemą. „O
kas gi nugalė pasaulį, jei ne tas, ku-
ris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?!
Dievas virš visų yra, per visus ir vi-
suose veikia.“ (NT). Aš Kristaus ka-
rys. Tiesos karys. Apsivilkęs teisumo
šarvais, turįs tikėjimo skydą bei
Dvasios kalaviją – Dievo žodį. Atsi-
sakau visko, kas man nereikalinga,
atsinaujindamas savo proto dvasinė-
je gelmėje. Kadaisė buvau tamsa, o
dabar noriu būt šviesulys Viešpatyje
ir ketinu elgtis kaip Dievo vaikas.

Todėl drąsiai sakau: „Aš esu visko gavęs ir turiu visko per akis. Aš visiškai aprūpintas. Dievas iš savo turty gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkina visas mano reikmes. Aš moku gyventi vargingai ir būti turtingas. Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina.“ (NT). Jeigu žmogus žino dėl ko gyvena, jis ištvėria viską. Kas tiki Dievu, tam ir įvyksta stebuklai.

VI skyrius

Kiekvieno žmogaus dvasia trokšta artimo ryšio su Dievu, net jeigu žmogus ir neigia Dievą esant. Nes kiekvieno žmogaus ryšys su dvasiniu pasauliu priklauso nuo širdies švarumo ir proto išlaisvinimo. Savaip medituodavo Buda, Konfucijus, Lao Dzė, Mozė, bet visi jie buvo žmonės. O Jėzus buvo Žmogus ir Dievas. Jis, nužengęs į pasaulį, sujungė Dievą su žmogumi, todėl Jėzus yra: kelias, tiesa ir gyvenimas. Visi esame dieviškos kilmės, nes esame kilę iš Dievo. Svarbiausia gyvenime ieškoti dvasinių gairių, neprasilenkti su sąžine, melstis ir skaityti Dievo Žodį. Apaštalas Paulius kadaise buvo negailestingas fariziejus Saulius, bet prisikėlęs Jėzus jam apsireiškė, ir jis

tapo Pauliumi ir ėmė skelbti Dievo karalystę labai drąsiai mokydamas apie Viešpatį Jėzų Kristų ir tarnaudamas Dievui pagal kelią, kurį pasiūtę fariziejai ir sadukiejai – anų laikų religinės partijos atstovai, vadino sekta. Bet dabar Pauliaus nebėra, o šių dienų dvasininkų luomas primena anų laikų fariziejus-sadukiejus, kurie suvaržyti savo kanonų kodeksu, dogmomis, brevijoriais ir celibatais, pasigarbinę įvairias titulais, apsitaisę purpurinėmis sutanomis, auksiniais žiedais ir blizgančiomis karūnomis baisiai sumaterialėjo ir pasuko ekonominiu komerciniu keliu. Kas nežino, kad šių dienų bažnyčia valdo milijardinius turtus, o apaštalo Petro įpėdinis sėdi prabangiame auksiniame krėsele ir bučiuoja stabą – vieną ar kitą žmonių rankomis padarytą

statulą kaip dievybės atvaizdą. "Nebegarbink demonų ir auksinių, sidabrinųjų, žalvarinių, akmeninių ir medinių statų, kurie negali nei matyti, nei girdėti, nei vaikščioti." (NT). Ar Marijos statula pati gali vaikščioti, matyti ir girdėti? Ne! Bet kaip bebūtų keista, statula „gali verkti“. Kas ją pravirkdė? Popiežiaus šventvagiškas bučinys? „Nuodėmės žmogus, prieštarautojas, pats sėdasi kaip Dievas Dievo šventykloje, rodydamas save esant Dievu.“ (NT). Ar tai patinka žmonėms? Taip, nes jie noriai graibsto „verkiančios“ statulos atvaizdus, nuotraukas ir paveikslus. Žmonių minios lenkiasi statulai, garbina ją, pagal popiežiaus pavyzdį. Todėl „Dievas jiems pasiųs stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu ir būtų nu-teisti visi, kurie netikėjo tiesa.“(NT).

Žmonės, atmerkite akis ir pamatysite, kaip pasaulis jus mulkina. Visi esame apmulkinti, nuo vaikystės klaidinami, melu maitinami ir bobiškom pasakom girdomi. „Nesielkite, kaip elgiasi pagoniai dėl savo protuštys. Jų protas aptemęs, jie atskirti nuo Dievo gyvenimo dėl savo neišmanymo bei širdies užkietėjimo. Jie sustabarėję, pasidavę gašlumui... Paleistuviai, ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra priešiškas Dievui?“ (NT). Ar popiežius, bučiuojantis stabą, ne priešiškas Dievui? Jau buvo 266 popiežiai. Kiek iš jų garbino stabus? Kaip sakė apaštalas Jonas: „dabar pasirodė daug antikristų ir jie yra išėję iš mūsų, tačiau nebuvo mūsų šiek tiek.“ Istorija byloja, kad katalikų bažnyčia pražudė milijonus žmonių inkvizicijų ir raganų medžiok-

lių laikais. 1229 m. popiežius įsteigė inkviziciją. Tuomet popiežiškoji Roma persekiojo kitais manančius, susidorodavo su menkiausiu pasipriešinimu popiežiaus sistemai. 1234 m. uždraudė skaityti Bibliją. Katalikų bažnyčia pasižymėjo žiauriais kankinimais, rafinuotu tyčiojimusi, šališku bažnytiniu teismu. Turbūt, iš istorijos girdėjote apie Martyną Liuterį – garsų tikėjimo reformatorių, pasipriešinusį bažnyčios dogmoms? Jis parašė keletą veikalų apie tikrąsias tikėjimo vertybes, teigė, kad tikrasis tikėjimo šaltinis – Šventasis Raštas. Jis buvo paprastas vokiečių vienuolis, pakilęs kovoti su bažnyčia, begėdiškai apiplėšinėjančia žmones, ir užsitraukė nesąžiningų popiežijos tarnų rūstybę. Kai M.Liuteris įsigilino į Bibliją, suvokė, kad išganymas galimas

ir už bažnyčios ribų, bet ne anapus Kristaus; kad žmogaus žodis negali paneigti Šventojo Rašto. M.Liuteris, tapęs nepriklausomos dvasios, nepabūgo popiežiaus ir imperatoriaus grasinimų jį sudeginti ant laužo, jis drąsiai išsakė popiežijos teismui savo valią: „vadovaujuosi Šventuoju Raštu ir sveiku protu, o ne popiežių potvarkiais ir dažnai prieštariniais bažnyčių susirinkimų nutarimais. Mano tikėjimas remiasi Dievo Žodžiu, o eiti prieš savo sąžinę neteisinga ir nesaugu. Aš paisau tik Dievo Įstatymo, ne Romos. Aš tikiu tiktai Kristų be jokių kompromisų.“ Ir jis buvo teisus, nes jis rėmėsi Dievo žodžiu. O tai užkliuvo popiežiui ir jo bažnyčiai - dvasiniams neūžaugoms. Tais laikais popiežija apšaukdavo eretikais tuos, kurie drąsiai skelbė

Dievo Žodį, t.y. Tiesą. Tikrus Kristaus pasekėjus degindavo ant laužo, už tai, kad šie atskirdavo butaforiją ir apgaule, suprasdami, kad nereikia susikurti stabų. Imkite Bibliją į rankas ir studijuokite. Dabar mes visi galime tai daryti, nes Biblija priinama kiekvienam, ji išversta į gimtąją kalbą tam, kad ją galėtų skaityti paprasti žmonės. Skaityti ir suvokti tiesą. Skaityti ir pasisemti dvasinių turtų. Skaityti ir sekti Kristų. Jėzus irgi buvo nuteistas už erezijos skleidimą ir nukryžiuotas, ta pati kunigija pražudė Jo mokinius, pranašus. Pavyzdžiui, apaštalą Petrą ant kryžiaus pakabino žemyn galva, o dabar Šv.Petro bazilika Vatikane – puošniausia auksinė bažnyčia, kurioje aukso soste sėdi Petro įpėdinis (per ilgą laiką – daug įpėdinių) su puoš-

nia tiara ant galvos ir bučiuoja sta-
bą, kuris negali nieko matyti, net to,
kas parašyta ant iš tauriųjų metalų
sukurtos tiaros. Jo tiara, tai bran-
gakmeniais papuošta trijų karališkų-
jų karūnų mitra, popiežiaus univer-
salaus autoriteto ir dvasinės galios
ženklas, simbolizuojantis trejopą
žemiškąją popiežiaus valdžią - Kris-
taus vietininko (pakaitalo), Bažny-
čios galvos ir „kunigaikščių bei kara-
lių tėvo.“ O kad tai būtų iš tiesų dva-
sinės galios ženklas! Juk dvasinė ga-
lia, tai paprastumas ir vargdienišk-
umas. Popiežiaus rezidencija - pra-
bangi bazilika su stabais aikštėje ant
Vatikano kalvų, tai miestas valstybė
Romos vakarinėje dalyje, kur impe-
ratoriaus Nerono laikais šioje vietoje
buvo cirkas, ir čia buvo nukryžiuotas
apaštalas Petras. Nerono laikai bai-

gėsi, bet cirkas tebevyksta: popie-
žius bučiuoja lėlę, manydamas, kad
tai kūdikėlis Kristus. Biblijoje parašy-
ta: „prie Jėzaus priėjo jo mokiniai,
rodydami Jam šventyklos pastatus, o
Jėzus tarė: „čia neliks akmens ant
akmens, viskas bus išgriauta. Žiūrė-
kite, kad niekas jūsų nesuklaidintų.
Todėl, kai pamatysite per pranašą
Danielių paskelbtą naikinimo bjau-
rastį, stovinčią šventoje vietoje...
Tuomet bus didelis suspaudimas...
Atsiras netikrų kristų ir netikrų pra-
našų, ir jie darys didelių ženklų bei
stebuklų, kad suklaidintų, jei įma-
noma, net išrinktuosius.“ Danieliaus
pranašystė skelbia: „Žvėris su de-
šimt ragų kalbės išdidžiai prieš
Aukščiausiąjį ir vargins Aukščiausiojo
šventuosius, sumanys pakeisti laikus
ir įstatymą. Jie bus atiduoti į jo ran-

kas vienam laikui, dviem laikams ir pusei laiko.“ (ST, Danieliaus 7, 25). „Čia slypi išmintis! Kas turi išmany- mą, te apskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmogaus skaičius, jo skaičius 666.“ (NT) Tas žmogus pakeitė lai- kus ir įstatymą, nors Jėzus pasakė: „Nemanykit, jog aš atėjau panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti.“ O kas pakeitė laikus ir įstatymą, jeigu ne popie- žius, atpažįstamas iš savo insignijų: lazdos, kryžiaus, žiedo ir tiaros su užrašu „Vicarius Filii Dei“! Jeigu Die- vo autoriteto skaičius yra 7, tai šė- tono – 666. Kodėl ne vienas šešetas? O todėl, kad „slibinas“ simbolizuoja pagonybę, „žvėris“ – popiežiją, „me- lagingasis pranašas“ – spiritizmą (būrimai, burtininkavimas, kortavi- mas, „raganų“ užkalbėjimai, magija,

horoskopai, mirusiųjų iššaukimai, okultizmas, ateities spėjimai, sapnininkai, ekstrasensai ir kiti šamanai – per tai šėtonas veikia). Lengva pakliūti šėtono įtakon, tačiau nesiduo­kite gundomi ir apgaudinėjami, nes šėtonas savo melu jus mulkina ir klaidina, jis visada atitolina nuo tie­sos arba iškreipia tiesą. Iš tiesų, liūdna, kai žmonės savo likimus pa­teki visokiems būrėjams, chiromanti­kams, nekromantikams, ezoteri­kams, orakulams, mediumams, už­keikimų kalbėtojams, bet ne Dievui, kai pasitiki visokiais talismanais, o ne Dievu. Žiūrėkime, „kad nebūtume šėtono apgauti. Mes juk žinome jo kėslus.“ Jeigu Dievo ženklas yra sa­bata (šeštadienis), tai popiežijos – sekmadienis. Popiežius išdrįso save pavadinti „šventuoju tėvu“ – argi tai

ne šventvagiška? „Ir nenuostabu. Juk pats šėtonas sugeba apsimesti šviesos angelu. Tad nieko ypatinga, jei ir jo tarnai apsimeta teisumo tarnais. Bet jų galas bus toks, kokie jų darbais.“ (NT, 2Kor 11, 14-15). Yra tik vienas Tėvas ir tik Jis šventas. O popiežius pakeitė to Tėvo įsakymus. „Įstatymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus tikėjimo. Kai kurie, nuklydę nuo šių dalykų, paskendo tuščiuose plepaluose. Jie norėtų būti įstatymo mokytojais, bet nesupranta nei ką kalba, nei ką tvirtina.“ (NT). „Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms. (...) Bet nėra tokie, o tik šėtono sinagoga. Aš žinau tavo darbus ir kur tu gyveni: ten, kur šėtono sostas. (...) Pas jus, kur gyvena šėtonas. (...) Tave vadina gyvu, o tu esi lavo-

nas. Tad atsiversk! Aš jai daviau laiko atsiversti, bet ji nenori nusigręžti nuo savo ištvirtinimo. Aš esu tas, kuris kiaurai permato širdis; aš atlyginsiu jums kiekvienam pagal jūsų darbus. Tu leidi moteriškai Jezabelei mokyti bei suvedžioti mano tarnus..." (NT, Apreiškimas Jonui). Jezabelės tauta garbino stabą Baalą, o „Marijos“ tauta garbina akmeninę moters statulą. Tai stabmeldystė! Žmonės, ar jūs apakot? Jūs elgiatės, kaip pagonyš, pas kuriuos vyrauja kultas: augalų, akmenų, kalnų, medžių, miškų, žalčio, ugnies, vandens, saulės, mėnulio, žemdirbystės, mirusiųjų, protėvių sielų, mitinių dievų... Baltų religija – kultų visuma. Negi vis dar manote, kad jūsų dievų dievas Perkūnas? Tai pagonybės atgyvena, nes pagonybė – stabmeldys-

tė. Tuo pačiu užsiima ir katalikai, juk idololatrija – stabų garbinimas. Pas juos vyrauja kryžiaus, relikvijų, paveikslų, ikonų, Marijos ir kitų garbinimo objektų kultas. Ne tuo keliu einate. Pirmiausia reikėtų nuimti nuo vyskupo galvos infulą – puošnią apėiginę katalikišką kepurę, kad vėjas smegenis prapūstų, ir pasiteirauti, ar dvasininko charizmos neužgožė celibatas. Po to paduoti į rankas Bibliją, atversti Apreiškimo Jonui knygą ir leisti skaityti:

„Ir aš išvydau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų. Moteris buvo apsivilkusi purpuru ir škarlatu, išsi-puošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje aukso taure, pilną savo ištvirkavimo šlykštybių ir

nešvarumų. Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas: „Paslaptis, didžioji Babelė, ištvirkėlių ir žemės šlykštybių motina. Vandeny, kur sėdi paleistuvė, yra žmonės, minios, tautos ir kalbos. Ta moteris yra didysis miestas, valdantis žemės karalius. Didžioji Babelė – demonų buveinė. Nuo jos ištvirkimo įniršio vyno buvo girtos visos tautos; žemės karaliai su ja ištvirkavo, o žemės pirkliai pralobo iš jos nežabotos prabangos. Žvėris buvo sugautas, o kartu su juo ir netikrasis pranašas, jo akyse daręs ženklus ir jais klaidinęs žmones, kurie buvo priėmę žvėries ženklą ir garbino jo atvaizdą.“ (NT, Apreiškimai Jonui).

Tai mūrinė bažnyčia, su Romos katalikų popiežiumi priešaky, rankoje laikančiu aukso taurę. Įprastai po-

piežių atpažįstame iš aksomo ir šermuonėlio kailio raudonos kepurės, balto šilko diržo su auksiniais kutais, brangakmeniais inkrustuoto žiedo, auksinės lazdos ir auksinio, išgraviuoto, puošto brangakmeniais relikvinio kryžiaus, plataus raudono (purpurinio) apsiausto su auksiniu kabliuku, bei jo batų, pasiūtų iš raudonos odos. Jo garderobas didelis ir gausus drabužių ir relikvijorių, nors Jėzus sakė mokiniams: „Eikite ir skelbkite, jog prisiartino dangaus karalystė. Neįsigykite nei aukso, nei sidabro, nei variokų savo kapšams prikimšti, nei kelionmaišio, nei dviejų marškinių, nei kurpių, nei lazdos, nes darbininkas vertas savo valgio.“ Tačiau popiežius nori žygiuoti kaip turtingas karalius. Tik klausimas, kur jis nueis?!

Katalikų bažnyčia - ta didžioji Babelė, ta paslaptis, tas šėtono sostas. Dievas perspėja: „Išeikite iš jos mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir nepatirtumėt jos negandų“ (NT, Apreiškimas Jonui). Dievo žmonės (tauta), tai tie visi krikščionys, kurie atsigręžė į Jėzų Kristų. Jėzus mokė: „Ieikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda į pražūtį, ir daug yra juo einančių. O ankšti vartai ir siauras kelias veda į gyvenimą ir tik nedaugelis jį randa.“ Žinote posakį: „Visi keliai veda į Romą“? Vadinasi, kelias platus. Ir daug juo einančių. Romos katalikų bažnyčia turi daug turtų ir daug darbuotojų. Dekanai primena apsukrius verslininkus, klebonai - vadybininkus, vyskupai - generalinius direktorius, o kardinolai -

bosus. Visi jie patalpinti į vieną religinę sistemą, gebančią iš eilinio žmogaus paimti duoklę ar mokestį už atliktą darbą (pvz., sakramento suteikimą). Išorėje jie atrodo gražiai, bet viduje supuvę, pilni gobšumo ir nesusilaikymo. Visi pasidavę godumui. "Jie godžiai pasidavė paklydimui dėl pelno. Jie pataikauja žmonėms dėl savo naudos. Aš tai parašiau apie tuos, kurie jus klaidina. Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams. Bet jei kas turi šio pasaulio turtų ir, matydamas savo brolių stokojantį, užrakina jam savo širdį, - kaip jame pasiliks Dievo meilė?" (NT).

Einate pas kunigus išpažinti nuodėmių, bet nežinote, kad Tėvas sakė Jėzui: "Tu esi kunigas per amžius." Šis kunigas išlieka per amžius, Jėzus turi neatšaukiamą kunigystę. Todėl

Jis ir gali visada išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo, nes Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų. Mes turime tokį vyriausiąjį kunigą, kuris danguje atsisėdo Didybės sosto dešinėje ir tarnauja tikroje šventykloje, kurią pastatė ne žmogus, o Viešpats. Žemėje kunigai tarnauja dangiškųjų dalykų paveikslui ir šešėliui... Ir daug kartų aukoja tas pačias aukas, kurios niekada negali panaikinti nuodėmių." (NT). O koks turi būti vyskupas? "Vyskupas privalo būti nepeiktinas, vienos žmonos vyras, santūrus, protingas, padorus... Ne girtuoklis, ne kivirčius, ne geidžiantis nešvaraus pelno, bet švelnus, nemėgstantis vaidytis, negodus pinigų, geras savo namų šeimininkas, turintis klusnius ir tikrai dorus vaikus. Jei kas nesugeba šeimininkauti

savo namuose, kaip gi jis rūpinsis Dievo bažnyčia?" (NT). Ar turime tokius vyskopus? Ar turime tokius kunigus? Ar turime tokius dvasininkus? "Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. Jūs pažinsite juos iš vaisių." (NT). Jėzus kalbėjo: "Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs užrakinote žmoniems dangaus karalystę ir nei patys neinate, nei į ją einantiems neleidžiate įeiti. Vargas jums! Kai laimite vieną naujatikį, jūs padarote iš jo pragaro vaiką, dvigubai blogesnį už jus pačius. Vargas jums! Nes jūs valote taurės bei dubens išorę, o viduje esate pilni gobšumo ir nesusilaikymo. Taip ir jūs iš paviršiaus atrodo teisūs, o viduje esate pilni veidmainystės ir nedorumo. Gyvatės! Angių

išperos! Kaip jūs ištrūksite nuo pasmerkimo į pragarą?!”

Didmiesčiuose bažnyčios atrodo lyg ištaigingi aukštuomenės rūmai, pilni sidabro ir aukso, kuriuose viskas vyksta pagal gerai apsvarstytą biznio planą. Jie šykštūs duoti, bet godūs imti, o kas “šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus” (NT). Dievas nuplėš jų garbę ir nuims karūnas jiems nuo galvų, nes Jėzus Kristus reikalavo iš savo mokinių paprastumo, jis buvo prieš ceremoningumą, puošnią aprangą ir prabangą apskritai. Prisimenate Jėzaus išdavystės kainą? Trisdešimt sidabrinių. Mūrinė bažnyčia, pilna sidabro ir aukso, tai tik pastatas. “Bet gi Dievas negyvena rankų darbo šventyklose. Dangus – Jo sostas. Kokius gi namus Jam statysite?!” (NT). Jėzaus bažnyčia – vidinis malo-

nės gyvenimas žmonių sielose. Dievas yra Dvasia ir Jį garbinantys turi garbinti dvasioje ir tiesoje, nes Dievas teikia dvasią be saiko, o dvasia teikia gyvybę. Išėjome iš Dievo ir einame pas Dievą vedami Tiesos Dvasios.

Mūsų misija - liudyti Dievo malonės Evangeliją - žinią apie Jėzų ir Jo darbus. Prisikėlęs Jėzus pasakė savo mokiniams: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Todėl eikite ir padarykite mano mokiniai visų tautų žmones, krikštydami jus Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, mokydami jus laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Eikit į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ Tam puikiai pasitarnauja Biblijos knygos, aprašančios Kristaus darbus ir mokymus. Kas neatsivertė

Biblijos per visą savo gyvenimą, tas nesupranta kaip nugalėti pasaulį, kaip dvasingumu nugalėti pasaulio materialumą. Juk Jėzus moko kaip tapti turtingu be cento: „Ko tik prašysite Dievą Tėvą mano vardu, Jis jums duos. Prašykite ir gausite. Visa, ko tik prašysite maldoje tikėdami, gausite. Jeigu turėsite tikėjimą ir neabejosite, taip ir įvyks. Ir nieko jums nebus neįmanoma.“

Jūs visi esate Dievo sūnūs per tikėjimą Jėzumi Kristumi. Jūs, broliai, esate pašaukti laisvei. Tiktai te nebūna ši laisvė proga kūnui, bet meile tarnaukite vieni kitiems. Gyvenkite dvasia ir jūs nevykdysite kūno geismų. Jūs Dievo vaikai ir visa, ką darote, darykite su meile. Kiek įmanoma, ir kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite taikingai su visais žmonėmis. Te neį-

sižeidžia moterys, nes „ne vyras iš moters, bet moteris iš vyro, ne vyras buvo sukurtas moteriai, o moteris vyrui. Kaip moteris iš vyro, taip vyras per moterį, o visi atsiranda iš Dievo.“ (NT). Apaštalas Paulius dėstė: „Neleidžiu, kad moteris mokytų (bažnyčioje), nei kad vadovautų vyrui – ji tesilaiko tyliai. Juk pirmas buvo sutvertas Adomas, o paskui – leva. Ir ne Adomas buvo apgautas, o moteris buvo apgauta ir nusidėjo. Bet ji bus išgelbėta gimdydama vaikus, – jeigu jie išlaikys tikėjimą, meilę, šventumą ir susilaikymą.“ „Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu“. „Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria“. (NT). „Dievas palaimino juos, tardamas: Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildydami žemę ir

valdykite ją!“ (ST). „Tebūna visų gerbiama santuoka ir nesuteptas santuokos patalas. O ištvirkėlius ir svetimautojus teis Dievas.“ Vyrai, neieškokit romantikos už santuokos ribų, nes Dievas įsakė: „Nesvetimau si.“ Dievas perspėja: „Aš nekenčiu skyrybų“. (ST). O apskritai: „Kurį Viešpats myli, tą griežtai auklėja ir plaka... O kurio gi sūnaus tėvas griežtai neauklėja? Kiekviena auklyba tam kartui atrodo nelinksma, o karti, bet vėliau ji atneša taikingų teisumo vaisių auklėtiniams.“ (NT). Štai kokias patarles vaikų auklėjimui sudėjo išmintingasis Saliamonas: „Kas gailisi rykštės, nekenčia savo sūnaus, bet kas jį myli, laiku jį baudžia. Nepalik vaiko nenubausto, nes jei suduosi jam rykšte, jis nemirs. Tu nubausi jį rykšte ir išgelbėsi jo sielą

nuo pragaro. Rykštė ir pabarimas teikia išminties; vaikas, paliktas savo valiai, daro gėdą motinai. Jei kvailystė prisirišusi prie vaiko širdies, tai pamokymo rykštė išvaro ją.“ (ST).

Gyvenkite ne kūnu, o dvasia. Nes kūno darbai aiškūs: paleistuvavimas, ištvirkavimas, netyrumas, gašlavimas, stabmeldystė, burtininkavimas, priešiškus, nesantaikos, pavyduliavimai, piktumai, vaidai, nesutari- mai, susiskaldymai, pavydas, žmog- žudystės, girtavimai, orgijos ir pana- šūs dalykai. O Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantry- bė, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas. Elkimės dorai: nepa- siduokime apsirijimui ir girtavimui, gašlavimui ir paleistuvavimui, vai- dams ir pavydui, netenkinkime kūno geidulių. Mąstykite apie tai, kas

aukštybėse, o ne tai, kas žemėje. Jūs esate mirę pasauliui, ir jūsų gyvenimas su Kristumi yra paslėptas Dieve. Jėzus mokė: „Kai meldiesi, eik į savo kambarėlį ir, užsirakinęs duris, melskis savo Tėvui, kuris yra slaptoje, o tavo Tėvas tau atlygins viešai. Meldamiesi nedaugiažodžiaukite...“ Rožančius – daugiažodžiavimo įrankis. O daugiažodžiavimas yra tuštumbė. Jėzus išmokė „Tėve mūsų“, o rožančiumi garbinama Marija. Jėzus nemokė melstis Marijai. Marijai melstis išmokė Romos katalikų bažnyčia. Ji Mariją ir karūnavo. O Biblijoje net neminimi tokie įvykiai, kaip „Marijos paėmimas į dangų“ ir „karūnavimas“. Tai minima su daug kartų po dešimt „Sveika, Marija“ rožinio kalbėjimo slėpiniuose. O rožančius – maldos karoliukai, viduramžiais į Eu-

ropą atkeliavo iš rytų. Islamo religijoje musulmonai rožančiaus pagalba skaičiuoja Dievo epitetus. Maldos karoliai labai madingi induizme ir budizme. Šios religijos garbina status. Induizme lenkiamasi begalei dievų, ypač Šivos statulai. Dar Brahmai, Ramai, Krišnai, Višnui ir daugeliui kitų. Budizme lenkiamasi Budos statulai. Šintoizmas - pagoniška japonų religija, garbinanti gamtos objektus. Kur nuves toks tikėjimas? Jeigu žydai mano, kad nupjaudami berniuko apyvarpę, apvalys jo sielą, tai labai apsirinka. Apipjaustymas kūnui nieko neduoda. Būkit apipjaustyti siela ir dvasia, širdimi ieškokit Dievo malonės. „Juk apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas niekas, tiktai Dievo įsakymų laikymasis - viskas.“ (NT).

Žmonės paklydo, manydami, kad garbindami akmenines statulas, sulauks iš Dievo malonės. O jums dar kyla klausimų, kodėl Indiją ir Japoniją siaubia ciklonai, cunamiai ir kitos gamtos stichijos. Jie garbina stabus, gamtos reiškinius, o Dievas nesileidžia išjuokiamas. Kodėl Lietuvą okupavo bolševikai ir trėmė lietuvius į Sibirą? Todėl, kad lietuviai meldėsi stabams, lenkėsi Marijai – statulai, kryžiui – Romos laikų žiauriausiam žudymo įrankiui, bei mediniam rūpintojėliui – pripažintam lietuvių tautos simboliu, o ne Dievui Tėvui dvasioje, tikėdami, kad Jėzus Kristus yra Viešpats. Jeigu tai darėt iš nežinojimo, atsiverskit ir būsit išgelbėti. „Tačiau daugel pirmų bus paskutiniai, ir daugel paskutinių – pirmi.“ „Ko Dievas nori, to pasigaili, ir kurį

nori, tą užkietina.“ (NT).

Žmonija apako, nes nesilaiko dešimties Dievo įsakymų. Dievo įsakymų, o ne popiežiaus. Manote, jei šis gyvenimas nenusiseks, tai pavyks kitas? Pamiškite reinkarnaciją ir karmas, nes „Kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti, o po to – teismas, taip ir Kristus, vieną kartą paaukotas, kad pasiimtų daugelio nuodėmes, antrą kartą pasirodys be nuodėmės Jo laukiančiųjų išgelbėjimui.“ (NT). Pamiškite religijas, nes jas sukūrė žmonės, o Jėzus Kristus krikštijo Šventąją Dvasia. „Tepasilieka jumyse tai, ką girdėjote nuo pradžios. Mes – Dievo vaikai!“ (NT). Pamiškite religines baimes, nes meilėje nėra baimės. Gyvenimas baimėje be Dievo yra kančia, ir kas bijo, tas nėra tobulas meilėje. Tačiau mylėdami,

prisilaikykite Viešpaties baimės, nes
tai išminties pradžia. Atsiverskite
Bibliją, skaitykite Dievo Žodį, nes
pergalė, nugalinti pasaulį - mūsų
tikėjimas!

VII skyrius

Žmogus nėra vien oda, mėsa, kraujas ir kaulai. Žmoguje yra Dievo Dvasia, kas ir daro Žmogų Žmogumi, kas ir daro jį turtingą. Žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu. Dievas tau suteikia jėgų įgyti turtus. O iš Dievo ateina išaiškinimas. Tereikia Jo nuoširdžiai paprašyti: „Pripildyk mane, Viešpatie, Dievo Dvasios, išminties, sumanumo, pažinimo, išmanymo. Būk su manimi ir visuose darbuose man duok sėkmę. Laimink ir saugok mane, ir mano šeimą.“ Kai paprašiau Dievo išmanymo, man į rankas kliuvo Biblija – kaip dovana nuo krikščionių bendrijos, kur preambulėje ranka buvo padarytas įrašas: „Biblija – tai Dievo Žodis. Tai galima sulyginti su kelių

eismo taisyklių knyga – jei žinosi taisykles – saugiai važiuosi. Taip ir Biblija – ji tau nurodys teisingą kelią ir kiekvienoje situacijoje čia tu rasi reikalingą ženklą savo gyvenimo kelionėje“.

Skaičiau Naująjį Testamentą (NT), kurį taip pat kažkada gavau dovanų savo pirmosios knygos pristatymo metu. O kai teko į rankas visa Biblija, tiesiog netvėriau savo kailyje trokšdamas nerti į Senojo Testamento (ST) išminties lobyną, kur praplėčiau savo dvasines gaires ir išmanymas tapo aiškesnis. Dievu pasitikiu ir Jis sako mano sielai: skrisk kaip paukštis į kalnus! Nors Senojo Testamento laikai baigėsi su Jėzaus mokymu, nukryžiuavimu ir prisikėlimu, įsakymai, kuriuos Dievas paskelbė per Mozę ant Sinajaus kalno,

išliko. Viešpats tarė Mozei: „Nedarykite šalia manęs sau sidabrinų ar auksinių dievų. Netarnaukite mediniams ir akmeniniams dievams. Kas man nusideda, tą išbrauksiu iš savo knygos.“ (ST).

Dešimt Dievo įsakymų Išėjimo knygoje (ST):

Neturėsi kitų dievų, tiktai mane.

Nedirbsi sau drožinio, nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje ir kas yra čia, žemėje, ir kas yra vandenyse po žeme. Jiems nesilenksi ir jų negarbinsi, nes aš Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, skiriantis bausmę už tėvų kaltę vaikams – trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie mane atmeta, bet rodantis ištikimą meilę iki tūkstanto-

sios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.

Nenaudosi piktam Viešpaties, savo Dievo vardo, nes Viešpats nepaliks nenubausto to, kuris naudojo piktam Jo vardą.

Atsimink, kad švęstum šabo (sabatos) dieną. Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet septintoji diena yra Viešpaties, tavo Dievo, šabas: nedirbsi jokio darbo – nei tu, nei tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenąs tavo gyvenvietėse. Nes per šešias dienas Viešpats padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas yra juose, bet septintąją dieną Jis ilsėjosi. Todėl Viešpats septintąją dieną palaimino ir ją pašventino.

Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei krašte, kurį Vieš-

pats, tavo Dievas, tau skiria.

Nežudysi.

Nesvetimsi.

Nevogsi.

Neliudysi melagingai prieš savo artimą.

Negeisi savo artimo namų: negeisi savo artimo žmonos ar vergo ir vergės, ar jaučio, ar asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo artimui.

Pagal ST, NT bei bažnytinį skaičiavimą šabas arba sabbatas (šeštadienis) yra septintoji savaitės diena, o sekmadienis – pirmoji. Dievas įsakė ketvirtu įsakymu švęsti šabo dieną, o Romos katalikų bažnyčios katekizme randame, kad kunigija trečiu įsakymu įsako švęst sekmadienį. Istorija byloja, kad jau 321 metais išė-

jo įsakas dėl savaitos (šabo) šventimo pakeitimo į Saulės dienos šventimą. 325 metais nutarta, kad Velykas švęsti sekmadienį, savaitas panaikintas. Biblijoje parašyta: „Taigi, sabato poilsis tebepasilieka Dievo tautai, nes kas įeina į Jo poilsį, taip pat ilsisi po savo darbų, kaip Dievas ilsėjosi po savųjų. Tad stenkimės įeiti į tą poilsį, kad niekas nebenuptų.“ (NT, Laiškas Hebrajams 4, 9-10). „Laikykitės sabato, nes jis šventas. Tai bus jums poilsio savaitas. Kas dirbs tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos.“ (ST).

Nežinia, dėl ko popiežius sukeitė dienas ir įsakymus vietomis, gal dėl to, kad Jėzus prisikėlė po šabo, auštant pirmajai savaitės dienai, t.y. sekmadienį. Tačiau Dievas esamų įsakymų nekoregavo ir naujų neda-

vė, kaip tik tuos, Mozei ant Sinajaus kalno. O kunigijai pasirodė, kad ant-
ras Dievo įsakymas iš vis nereikalin-
gas, kur pasisakoma prieš stabmel-
dystę. „Atsiverskite nuo stabų ir nu-
sigręžkite nuo visų savo bjaurysčių.“
(ST). Tačiau kunigija noriai kabina
drožinius, ikonas ir paveikslus baž-
nyčiose, stato statulas prie švento-
riaus, lenkiasi joms, bučiuoja, aukš-
tina, daugiažodžiauja meldamiesi ir
kalbėdami rožančių, giedodami lita-
nijas Marijai. Nors Jėzus mokė:
„Meldamiesi nedaugiažodžiaukite
kaip pagonys. Jums dar neprašius,
jūsų Tėvas žino, ko jums reikia. To-
dėl melskitės taip: Tėve mūsų...“
(NT, Tikroji malda). Jėzus nemokė
atsisakyt šabo, jis leido per šabą da-
ryti gera, nes jis yra šabo Viešpats.
Kodėl kunigija nusprendė, kad šabą

reikia pakeisti sekmadieniu? Gal jiems sukėlė įtarimų Jėzaus elgesys šabo dieną, kada Jis prieštaravo fariziejams dėl draudžiamų per šabą dalykų, kuomet gydė žmones kartu su savo Tėvu? Jėzus gydė šabo dieną, nes Jis taip šventė šabą. Jėzaus žodžiai tai atspindi: „Žmogaus Sūnus yra ir šabo Viešpats.“ Pasakymas: „leistina daryti gera šabo dieną“, nenurodo perkelti šabo į sekmadienį, kai septintoji savaitės diena – šeštadienis. Tačiau, leistina daryti gera ne tik šabo dieną, bet ir kiekvieną dieną, o įsakymus „nežudyk, nesvetimauk, nevok, melagingai neliudyk, negeisk...“ galima sutraukti į šį Jėzaus posakį: „Mylėk savo artimą kaip save patį.“ Tai pat: „laimink savo persekiotojus, laimink, o ne keik.“ Kaip ir: „Tad visa, ko norite, kad

jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite.“

O kuriuo keliu žmonės veda kunigija su Romos papa priešaky, turint omeny, kad Vatikano pasididžiavimas – Šv.Petro bazilika – puošniausia ir didžiausia katalikų bažnyčia pasaulyje? Nes yra tik du keliai: platus kelias į pražūtį pro erdvius vartus, ir daug juo einančių. Ir siauras kelias pro ankštus vartus į gyvenimą, kurį nedaugelis atranda. Vienok, žmogus žiūri į išorę, o Viešpats žiūri į širdį. Todėl daryk visa, kas tavo širdyje, nes Viešpats yra ramybė ir Jis su tavimi. „Būk stiprus ir drąsus, nenusigąsk ir nebijok. Aš, Viešpats, tavo Dievas, būsiu su tavimi, kur tik tu eisi.“ „Dievas yra mano uola, juo pasitikėsiu. Jis mano skydas ir išgelbėjimo ragas, mano apsauga ir mano

gelbėtojas. Dievas yra stiprybė ir jėga. Jis padaro mano kelią tobulą. Apsvarstykite savo kelius!“ (ST).

Pradėkim vadovautis dvasinėmis vertybėmis, pradėkim skaityti Šventąjį Raštą. Nebus lengva, nes visa aplinka įtakoja, kad nebūtumėt šventi. Pasaulis siūlo linksmybes, malonumus, alkoholį, narkotikus, ištvirkavimą. Pasaulis nekenčia Tiesos Dvasios, nes Ji parodo pasauliui, kaip šis klysta. Todėl belieka pasitikėti Dievu visa širdimi, nesiremiant savo supratimu. Dievas nukreips mūsų takus, išlies mums savo Dvasios. Tada mes suprasim teisumą, kai išmintis įeis į mūsų širdis ir pažinimas bus malonus mūsų sielai. Dievas teikia išmintį, iš kurios ateina pažinimas ir supratimas. Iš išminties daugiau pelno, negu iš aukso, nes

išmintis brangesnė už deimantus. Išminties kelias – tai malonės ir ramybės kelias. Juk Dievas išmintimi sukūrė žemę, Jis ir mus sukūrė, kad mes iškeltume išmintį iš savo širdžių, nes išmintyje – patarimas ir sveikas protas, supratimas ir jėga. Išminties kelias siauras ir pro ankštus vartus. Tad „Nesupainiok kelių: doros ir tamsos, kad nenueitum kreivais keliais ir nesidžiaugtum darydamas pikta. Venk pikto, kad būtų sveikata tavo kūnui.“ (ST). Mūsų kūno apsauga ir gyvybė sielai – Dievas, su Juo eisime saugūs savo keliu. Pasitikėkime Juo ir mūsų miegas bus saldus. Tik nedorėlius supančioja jų pačių nuodėmių pančiai. Jie nuklysta per savo didelį kvailumą ir miršta nepasimokę. „Jie tykoja savo pačių kraujo, pasalą ruošia savo gyvybei.

Toks yra kelias kiekvieno, kuris godus turto, jis atima jo savininko gyvybę.“ „Neišmanėliai, ar ilgai dar mylėsite neišmanymą? Niekintojai, ar ilgai džiaugsitės savo patyčiomis? Kvailiai, ar ilgai nekęsite pažinimo?“ (ST).

Kiek toli ir kur tu nueisi, turėdamas išdidų žvilgsnį ir pakeltas blakstienas, meluojantį liežuvį, rankas – praliejančias nekaltą kraują, kojas – greitai bėgančias į piktą, širdį – planuojančią nedorybę? Nors tavo puišybė pasiektų dangų, o tavo galva liestų debesis, pražūsi kaip tavo paties išmatos. Susilaukia pagarbos tik nuolankus dvasia, maloningas kalba, tyras širdyje. Dievas visada tiria kiekvieno širdį, vienodai vargšo ir turtuolio. Dievas kalba vienu ar kitu būdu: sapne, regėjime, snaudulyje...

Vargas tam, kuris godžiai siekia neteisingo pelno savo namams. Kaip kurapka, tupinti ant kiaušinių, bet neišperinti jų, yra tas, kuris neteisingai įgyja turtą. Gyvenimui įpusėjus, turtai paliks jį, ir galiausiai jis liks kaip kvailys. Kaip šešėlis vaikščioja žmogus, tuščiai stengiasi, krauna turtus ir nežino, kam jie atiteks. Veltui keliatės prieš aušrą ir vargstate ligi vėlyvos nakties. Jūs valgote vargo duoną. Kas dirba už algą, deda ją į kiaurą maišą. Žemė liūdi ir nyksta, pasaulis visiškai sumenkėjo. Žemė suteršta jos gyventojų, nes jie iškreipė teisingumą. Žemė draskyte draskoma, kratyte kratoma, trinte trinama. Siaubingų ir bjaurių dalykų vyksta šalyje: pranašai pranašauja melus, kunigai moko, kaip jiems naudinga, o tauta tai

mėgsta. Kiekviena tauta bus išrauta ir išnaikinta, kuri neklausys Dievo. Pagonių papročiai yra tuštybė. Jie bijo dangaus ženklų, jie garbina aptašytą medį – menininko dirbinį. Prakeiktas žmogus, kurio širdis nuo Dievo nutolsta, kuris pasitiki žmogumi ir laiko kūną savo stiprybe. Juk galiausiai jo kūnas pavirs į kirmėlę. Tad įspėk nedorėlį ir pamokyk, kad jis paliktų savo nedorą kelią ir išliktų gyvas. Žmogau, tu skaitai žodžius ne iš fantastikos skyriaus, tu skaitai Senojo Testamento išmintį. O išmintingas tas žmogus, kuris mokosi iš kito klaidų ir patyrimų. Štai Ekleziasto knygoje (ST), Dovydo sūnaus, pamokslininko, kuris buvo Jeruzalės karalius, žodžiai: “Tuštybių tuštybė, viskas tuštybė. Kokia nauda žmogui iš viso jo triūso, kurį jis turi po sau-

le? Viena karta praeina, kita ateina, o žemė lieka per amžius. Saulė teka, leidžiasi ir skuba į vietą, iš kur ji užtekėjo. Visos upės teka į jūrą, bet jūra vis nepilna. Upės grįžta atgal, iš kur ištekėjo. Kas buvo, tas vėl bus. Nieko naujo nėra po saule. Aš mačiau viską, kad darosi po saule, ir supratau, kad tai tuštybė ir vėjo gaudymas. Mano širdis įgavo daug išminties ir pažinimo. Bet patyrė daug kančių. Tariau savo širdyje: džiaukis malonumais. Bet ir tai yra tuštybė. Apie juoką pasakiau: "kvailystė", o apie linksmybes: "kokia iš jų nauda?" Aš nusprendžiau mėgautis vynu, tačiau neatsisakyti išminties savo širdyje, ir suprasti, kas yra kvailystė. Aš tapau didis ir išgarsėjau labiau už visus. Ko mano akys geidė, nieko joms neatsakiau, ne-

draudžiau savo širdžiai jokios linksmybės. Aš pažiūrėjau į visus savo darbus ir triūšą, ir štai, viskas buvo tuštybė, iš to nebuvo jokios naudos po saule. Pamačiau, kad išmintis yra vertingesnė už kvailystę tiek, kiek šviesa už tamsą. Ką darys žmogus, kuris gyvens po tavęs? Tai, kas jau yra padaryta. Kokia nauda žmogui dirbti ir valgyti pasaulyje, jeigu visa yra tuštybių tuštybė ir vėjo gaudymas? Žmogui nieko nėra geresnio, kaip valgyti, gerti ir džiaugtis savo darbu. Visa tai ateina iš Dievo rankų. Viskam yra laikas, yra laikas gimti ir mirti, laikas verkti ir juoktis, laikas tylėti ir kalbėti, laikas mylėti ir nekęsti... Kokią naudą turi tas, kuris dirba iš savo triūso? Tai yra Dievo dovana, kad žmogus valgo ir geria ir džiaugiasi savo darbo gėrybėmis.

Mirusieji laimingesni už gyvuosius. Dar laimingesnis už juos tas, kuris negimęs, nes jis dar nematė piktadarysčių, kurios vyksta pasaulyje. Vienišas žmogus, neturįs šeimos, triūsia be galo, ir jo akys nepasisotina turtais. Tai irgi tuštybė ir nereikalingas vargas. Geriau nežadėti, negu pažadėjus neįvykdyti. Žodžių gausybė yra tuštybė. Kas myli turtus, nepasitenkins tuo, ką turi. Tai taip pat tuštybė. Kokia nauda savininkui iš turtų? Nebent ta, kad jis mato juos savo akimis. Turtuoliui jo turtai neleidžia užmigti, o vargšas saldžiai miega. Didelę blogybę pastebėjau pasaulyje: turtų savininkas kaupia juos, kad sau pakenktų. Kaip gimė nuogas, taip nuogas ir išeis – nieko nepasims. Kokia jam nauda iš to, kad jis dirbo vėjams? Visą savo gyvenimą

jis vargo, krimtosi, sirgo ir buvo tamsoje. Jei Dievas davė turtą – tai Dievo dovana. Žmogus dirba dėl savo burnos, bet jo siela nepasitenkina. Kas žino, kas žmogui gyvenime naudinga per visas jo gyvenimo dienas, kurios prabėga kaip šešėlis? Kas gali pasakyti, kas bus pasaulyje po jo? Geras vardas yra geriau nei brangus tepalas ir mirties diena negu gimimo diena. Kvailio juokas yra kaip deginamų erškėčių spragsėjimas po puodu. Ir tai yra tuštynė. Nė vienas nežino, kas bus ir kada tai įvyks. Džiaukis gyvenimu, kurį tau Dievas davė, kartu su žmona, kurią myli. Tokia yra tavo gyvenimo dalis šiame pasaulyje. Žmogau, džiaukis savo gyvenimu! Tegul tavo širdis džiugina tave ir eik, kur tavo širdis traukia ir kur akys mato, bet žinok,

kad už viską turėsi atsiskaityti prieš Dievą.“ Iš tiesų, kokia nauda iš gyvenimo, jei mirsi tiesos nesuvokęs?!

Kas įdėjo išmintį į širdį ir davė supratimą protui? Iš kur ateina išmintis ir kur supratimo šaltinis? Iš tikėjimo Dievu. Dievas yra išmintis ir supratimo šaltinis. Dvasia yra žmoguje ir Visagalio įkvėpimas duoda jam supratimą. Dievo Dvasia tave sukūrė, Visagalis įkvėpė tau gyvybę. Jei tu paruoši savo širdį ir ištiesi savo rankas į Dievą, jei pašalinsi savo kaltes ir neleisi nedorybei gyventi tavyje, tada pamirši buvusį vargą, prisiminsi jį kaip nutekėjusį vandenį. Tavo gyvenimas taps šviesus kaip vidudienis, tu nušvisi kaip rytas. Tu būsi saugus viltyje ir apsiklosi ramybe.

“Kai manęs ieškosite visa širdi-

*mi, rasite. Aš nenoriu nedorėlio mirties, bet noriu, kad jis atsivers-
tų, paliktų savo piktus kelius ir gyventų.”*

(Viešpats)

Vietoj epilogo

Ar jums dar vis kyla abejonių dėl to, kas surašyta? Dievas nebūtų leidęs man surašyti ne tiesos, todėl, kad aš tiesą myliu besąlygiškai. Ne tam Jis mane ruošė, kad rašyčiau melą. Dievas mane įkvėpė, o tai vadinasi, tiesa. Jūs dar daug ko nežinote, visi mes. Bet ką žinau, tą surašiau ir vėl rašau. Man prieštarauti gali Romos katalikų bažnyčios atstovai, bet gi jie – anų laikų fariziejai ir Rašto aiškintojai, kurie aiškina mulkindami žmones. Arba jie patys to nesupranta, arba jie nestudijavę Biblijos, kurioje visa Dievo Tiesa. Žmonės, jūs klaidinami ir mulkinami nuo pat vaikystės! Nesijaudinkite, visi mes. Bet kai atsiveria akys, tylėti neįmanoma. Sakysit: ne tavo darbas

aiškinti. O kieno? Kunigų? Jie gina savo tiesą, remdamiesi atskirų Biblijos vietų interpretacijomis ir išvedžiojimais savo naudai, bet jų tiesa – tai melas, nes jie nesilaiko dešimties Dievo įsakymų. Taip, jie nesilaiko ir mulkina jus. Perskaitykite Naujajame Testamente Senojo Įstatymo išsipildymą. Jėzus pasakė: „Nemanykite, jog aš atėjau panaikinti Įstatymo ir Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys.“ „Nė viena raidelė“! O jūs, Romos katalikų bažnyčios atstovai, išėmėt visus sakinius, sukeitėt žodžius ir iš vieno padarėt kitą, aiškindami, kad tas „kita“ teisinga. O kas teisingiau gali būti už Dievą? Niekas. Vadinasi,

jūsų aiškinimas atmestas. Bet jei man atsivėrė akys, privalau ginti tiesą. Jėzus pasakė: „Jeigu teisumu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų – neįeisite į dangaus karalystę.“ O tik dangaus karalystėje gali būti iš ties turtingas be cento. O į ją veda tik siauras kelias ir tik pro ankštus vartus ir tik nedaugelis jį atranda. Jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę. Katalikų bažnyčios mūriniame pastate Dievo nerasite, nes bažnyčia yra jūsų širdyse ir ten Dievas su jumis. Jėzus pasakė: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“ Štai kur tikroji bažnyčia! Ten, kur du ar trys atsivertėliai susirinkę bendrai maldai Jėzaus Kristaus vardu. Man atsiversti padėjo Biblija, nes tik Biblijoje yra Tiesa, nes Biblija

yra Dievo Žodis. Ne katalikų žodis, ne kunigų, ne popiežiaus, imperatoriaus ar prezidento, o Dievo! Nes tik Biblijoje yra tikrieji Dievo įsakymai. Ne katalikų, ne kunigų, ne popiežiaus, imperatoriaus ar prezidento, o Dievo! Katekizme yra ne Dievo įsakymai, o popiežiaus. Kieno jūs klausysite? Renkuosi Dievą ir Jo Įstatymą. Nes žinau, kas yra tie, kurie iškraipė Dievo įsakymus, šitaip mulkindami visa žmoniją. Neišsigalvoju. Tiesiog viską atskleidžia Biblija. Perskaitykite Apreiškimą Jonui ir išstudijuokite kiekvieną sakinį. Jūs suprasi- te ir atsiversite. Kas tas aprašytas “slibinas”? “Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą.” (NT, Apr 12, 17). Slibinas – tai šėto-

nas, kuris suvedžiojo visa pasaulį. Ir jis supyko ant "moters". Kas ta "moteris"? Bažnyčia. Bet ne ta mūrinė popiežiškoji bažnyčia, o tikroji Kristaus bažnyčia, apaštališkoji, kuri laikosi Jėzaus mokymo. Apaštalus "slibinas" prarijo, bet vėliau metėsi kautis su palikuonimis. Kas tie palikuonys? Tai Kristaus bažnyčios likutis - tie, kas laikosi Dievo įsakymų. O Dievo įsakymai - tai didysis Dievo moralinis įstatymas. Ir ne tik laikosi Dievo įsakymų, bet ir saugoja Jėzaus liudijimą, t.y. seka Jėzaus pėdomis, skelbia Jo mokymą, išpažįsta Kristų. Šitie yra sekėjai ir vykdytojai. Apreiškimo knygoje angelas įspėja Joną, kai šis puola jam po kojų: "Žiūrėk, kad to nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip tu ir broliai, kurie laikosi Jėzaus liudijimo. Dievą garbink! O

Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia.“ (NT, Apr, 19, 10). Taigi, garbink Dievą! Ne Mariją, ne statulą, ne paveikslą, ne stabą, o Dievą. Ir ne tik garbink Dievą, bet ir laikykis Jo įsakymų ir skelbk žmonijai Evangeliją, kaip mokė Kristus. „Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas.“ (NT, Mt 24, 14). Angelas skelbia Dievo teismą: „Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!“ (NT, Apr 14, 7). O kaip mes galime pašlovinti visa ko Kūrėją? Tik laikydamiesi Jo įsakymų. Dievo įsakymų, ne popiežiaus. Nes Dievas įsakė švęst šeštadienį, o popiežius – sekmadienį. Ar dar kyla klau-

simas, kuris iš jų teisesnis? Nes Dievas įsakė negarbinti stabų, o popiežius garbina. Apskritai, popiežija daro viską, kas prieštarauja Dievo Įstatymui. Tik įdėmiai skaitant Bibliją, galima tai suprasti. Dievas į Bibliją sudėjo visus atsakymus, o pranašiską – į „Apreiškimas Jonui“ knygą. Čia parašyta: „Krito, krito didžioji Babelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas!“ (NT, Apr 14, 8). O ta Babelė (Babilonas) – katalikų bažnyčia, ta mūrinė, ta, kurios galva įsakė švęst sekmadienį – pagoniškąją saulės dieną, ta, kurioje pilna statulų ir paveikslų – stabmeldystės objektų, ta, kur giedamos litanijos Marijai ir daugiažodžiaujant barškinami rožančiai, ta, kurioje kunigai geria vyną, o ne vynuogių sultis, ta, kur kunigai daro biznį iš įvai-

rių sakramentų, ta, kuri klaidina žmones, nes teigia, kad „Jėzus ant kryžiaus panaikino Dievo įsakymus, skirtus Mozei“, nors Jėzus pasakė: „kol dangus ir žemė nepraeis, nei viena raidelė, nei vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo.“ Pats Dievas reikalavo: „Laikykitės mano Įstatymo ir klausykite mano pranašų.“ O dabar: „Įstatymo nebeliko, pranašai nebegauna regėjimų iš Viešpaties.“ (ST, Raudų knyga). „Kunigas nebepajėgs mokyti, seniūnai nebemokės patarti.“ (ST, Ezechielio pranašystė). Ei, jūs, sugrįžkite į tiesos kelią! Pradėkite švęst šabą (šeštadienį) ir laikytis viso Įstatymo! Bet ne, “slibinas įnirto ir metėsi kautis“. Apaštalas Paulius patarė: „Išeikite iš jų ir atsisirkite, - sako Viešpats“ (NT). Už tad, dar liko tokių, nors ir nedaug,

nors ir likutis, kurie laikosi visų Dievo įsakymų ir seka Kristaus pavyzdžiu. Jie ir sudaro tikrąją dvasinę bažnyčią. „Čia bręsta ištvermė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo.“ (NT, Apr 14, 12). Pasaulis į juos žiūri panašiai, kaip į Jėzų ir Jo pasekėjus buvo žiūrima anais laikais. Tegul žiūri ir mokosi skaityti Bibliją. Mane gali vadinti keistu, mane gali vadinti sektantu, mane gali ekskomunikuoti, prakeikti ir pritaikyti anatemą, mane gali pasmerkti mirčiai ir skirti man autodažę, tačiau dešimties Dievo įsakymų ir Jėzaus liudijimo, neišsižadėsiu. Skelbiu Biblijos tiesą visam pasauliui! „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų.“ (NT, Jn 14, 15). Taip, Dievą myliu ir laikausi Jo įsakymų, tuo ir esu turtingas, kad Jis man leido pa-

žinti tiesą ir atsiversti. Ko man daugiau bereikia? Jeigu Dievas su manim, kas prieš mane? Kas prieš Dievą? "Nuo šiol bus palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje." (NT, Apr 14, 13).

Atsiversk ir nustok tikėti bobiškom pasakom, kurias sukūrė žmonės! Kaip antai, apie skaistyklą, kur neva po mirties galėsite atgailauti už nuodėmes. Biblijoje niekur neparašyta apie jokią skaistyklą. Po mirties per vėlu bus atgailaut. Atgailaut reikia dabar, čia, žemėje, kol gyveni. Nėra jokių skaistyklų. Tai bobiškos pasakos, kaip ir apie tai, kad Hitleris su Stalinu pragare verda sriubą iš velnių. Hitleris su Stalinu, kaip ir daugelis kitų guli kapuose ir laukia teismo valandos. Juk netikėjote, kad jie jau nuteisti, kol dar Jėzus jų ne-

prikėlė? Jie dar nenuteisti, kaip ir tie, kurie darė gerus darbus, dar neapdovanoti. Visi laukia antrojo Jėzaus atėjimo, o tada bus teismo valanda. Visa parašyta Biblijoje. “Nesistebėkite, kad ateis valanda, kai visi gulintieji kapuose išgirs Jo balsą. Kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą” (NT, Jn 5, 28-29). “Juk Žmogaus Sūnus ateis Savo Tėvo šlovėje su Savo angelais, ir tuomet Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus” (NT, Mt 16, 27). Atlygins tuomet, kai ateis. O iki tol, numirėliai dūlės kapuose ir lauks Kristaus atėjimo. “Daugelis miegančiųjų žemės dulkėse atsibus: kai kurie – amžinajam gyvenimui, kiti – gėdai ir amžinajai negarbei” (ST, Danieliaus knyga 12, 2). Jėzus pasakė: “Visi, gulintieji kapuose, prisikels.” O

kaip prisikels? Dievas paaiškina: „Duosiu kaulams gyslas, užauginsiu mėšą, apvilksiu oda. Įkvėpsiu į jus dvasią, ir jūs atgysite!“ (ST). „Paskutinėmis dienomis, - sako Dievas, - Aš kiekvienam kūnui išliesiu savosios dvasios.“ (NT, Apd 2, 17). Reiškia, iki tol, kūnai gulės kapuose be dvasios. Taigi, po pirmosios mirties, mes netransformuosimės į kitą kūną ar panašiai. Ir mūsų sielos po mirties neskraido po dausas, nes jos be dvasios. Biblijoje niekur nerasime, kad siela nemirtinga. Siela yra tiesiog gyvybė - gyvas žmogus, gyvas gyvūnas, bet koks gyvis. Viešpats sako: „Siela, kuri nusikalsta, mirs.“ (ST). „Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti ir stoti į teismą, taip ir Kristus, vieną kartą paaukotas, kad atsilygintų už visų nuodėmes, antrą

kartą pasirodys ne dėl nuodėmių, bet jo laukiančiųjų išganymui.“ (NT, Žyd 9, 27-28). Taigi, siela miršta kartu su kūnu, užgesus žmogaus gyvybei, kurią teikia dvasia. Dvasia ir siela – tai du skirtingi dalykai. „Kūnas be dvasios, miręs.“ (NT). Dvasia – tai, kas palaiko sielinio žmogaus gyvybę. Dvasiai išėjus, kūnas grįžta į dulkes. Dulkės sugrįš į žemę, iš kurios kilo, o dvasia – pas Dievą, kuris ją davė. Tik nuo Dievo priklausom, ar miręs žmogus kada nors prisikels. Nes Dvasia yra Dievo rankose, tik Jis gali grąžinti žmogui gyvybę. Mes be išlygų priklausom nuo Dievo. Be dvasios mes negimtume, nebūtume pradėti motinos iščiose, nes Dievas atsiunčia dvasią ir taip užsi-
mezga gyvybę. Todėl Dievas ir yra visų mūsų Tėvas. Gimdytojai sufor-

muoja kūnā, o Dievas įkvepia tam kūnui gyvybę, atsiųsdamas dvasią. Tik dvasios dėka kūnas vystosi ir auga. Su dvasia ir gyvename. Bet dvasia iš Dievo, nes pats Dievas yra Dvasia, todėl mes ir turime gyventi dvasiškai. Todėl, kas esame nulipdyti iš Dievo dvasios, todėl ir esame visi lygūs, nes nei vienas negyventumėm, jei Dievas nebūtų suteikęs mums dvasios. Todėl dvasingumas yra gyvenimo pagrindas ir visi mes esame Dievo rankose. O kai Dievas dvasią pasiima, mirštame. Juk Jėzus ant kryžiaus sušuko: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ Ir su tais žodžiais numirė.“ (NT, Lk 23, 46). Trečią dieną Dievas Jėzų prikėlė iš numirusiųjų, vėl gražindamas Jam Jo dvasią. Dievas be išlygų prikels visus ir visi būsime teisiami pagal

savo darbus. Dievas iš naujo suformuos kiekvienam kūną ir įkvėps dvasios. Tada mirusysis atgis. Nusidėjėliai pražus ugnyje – tai ir bus jiems pragaras. Mes turime pavyzdį iš istorijos, kai sudegė iškrypėlių miestai Sodoma ir Gomora. Ir kas iš jų liko? Dabar toje vietoje – Negyvoji jūra. Paversdamas pelenais tuos miestus, Dievas davė gerą pavyzdį ateities bedieviams. O amžinojo gyvenimo dovaną gaus tik teisieji. Visi būsime prikelti su kūnais. Nusidėjėlių kūnai sudegs ugnies ežere ir jų gyvenimas baigsis su antrąja mirtimi. Tai ir bus jų amžinoji mirtis, nes Dievas jų nebeprikels vėlei. „Žiūrėk! Jau arti diena, liepsnojanti kaip krosnis! Visi įžūlieji ir nedorėliai bus ražiena, kurią ateinanti diena taip sudegins, – sako Galybių Viešpats, –

kad nepaliks jiems nei šaknies, nei šakos." (ST, Malachijo pranašystė). "Kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą. Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko" (NT, Apreiškimas Jonui). O teisieji ir romieji paveldės žemę. Tai ir bus jų amžinasis gyvenimas tobulybėje. Išrinktųjų, Dievo tarnų bus tik maža dalis. Iš tiesų, tik likutis. Kas nori įeiti į šią likutį ir tapti nugalėtoju? „Nugalėtojui aš duosiu valgyti nuo gyvybės medžio, esančio Dievo rojuje. Nugalėtojas nenukentės nuo antrosios mirties. Nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos. Nugalėtoją aš padarysiu šulu savo Dievo šventovėje.“ (NT, Apreiškimas Jonui).

Kaip patekti į amžinąjį gyvenimą? Tikėkit Jėzumi ir vykdykit Jo valią! “O liudijimas yra toks: Dievas mums suteikė amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra Jo Sūnuje. Kas turi Sūnų, tas turi gyvenimą.” (NT, 1 Jn 5, 11-12). Biblija atsako į visus klausimus. Studijuodami ją, mes tampame turtingi, net gi labai turtingi, nors ir neturim kišenėse centų. “Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę” (NT, Jn 3, 5). Atgimimas iš Dvasios siejamas su atsi-vertimu. “Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas” (NT, Mk 16, 16). Dievas mums skleidžia Tiesos Dvasią per Bibliją, o pasaulis mus mulkina ir klaidina per tradicijas. Dabar labai madinga krikšto tradicija bažnyčioje. Bet argi tai krikštas? Kunigas tik pa-

siima duoklę, o krikštas lieka bevaisis, nes tikrasis krikštas yra ne apšlakstymas vandeniu prievarta, o atsivertimas, gailintis už padarytas nuodėmes, ir supratimas, kad susijungi su Jėzumi Kristumi, panerdamas visas į vandenį (upę ar ežerą). Kūdikiai ir vaikai dar nesuvokia krikšto esmės, tokiam amžiuje jie dar negali patirti atgimimo iš aukštybių, todėl jų krikštijimas yra bevaisis. Už juos tesimeldžia jų tėvai, o kai vaikai subręs, apsispręs patys. Anksčiau katalikiškoje bažnyčioje buvo krikštijama pilnu panardinimu į vandenį, bet ilgainiui prigijo tik pagoniškas paprotys apšlakstyti. O fizinio panardinimo po vandeniu momentas turi gilią dvasinę prasmę. Įvyksta tikras atsivertimas, simbolizuojantis nuodėmės mirtį žmogaus

gyvenime. Visas savo mintis jūs turite nukreipti į galybę To, kuris kviečia jus būti Jo draugu amžinai. „Tad ko lauki? Kelkis, priimk krikštą ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Jo vardo!“ (NT, Apd 22, 16). „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės“ (NT, Apd 2, 38). Šiandien pasaulis pasitelkia įvairius ekstrasensus, burtininkus, raganas, horoskopininkus, kitus demonų apsėstuosius ir plauna jums smegenis. Bet pasaulio bijoti nereikia. „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare.“ (NT, Mt 10, 28).

Vėl ir vėl jus raginu: norit būti turtingi, skaitykite Bibliją! Nė viena knyga nesutiko tiek neapykantos,

kiek Biblija. Ją mėgino sunaikinti ateistai, komunizmas. Ilgus amžius prieš ją kovojo ir naikino popiežija. Ar Biblija buvo sunaikinta? Ne. Kas ją saugojo ir tebesaugo? Tas, kuris yra jos Autorius. O kas yra Biblijos Autorius? Dievas. Per Šventąją Dvasią Jis įkvėpė pranašus, apaštalus, kurie sudėjo į knygą Dievo Žodį. O Dievo Žodis atskleidžia mums tiesą, kurią pažinę ir tampame turtingi. Tik daugelis nenori pažinti tiesos, nes neskaito Biblijos. Kita vertus, man irgi ilgą laiką nesisekė jos suprasti. Pirmą syk perverčiau Naująjį Testamentą paauglystėje. Vėliau paskaitinėdavau. Man labiau patikdavo lavintis fiziškai, nei dvasiškai. Nebuvau tas, kuris mėgsta graužti knygas. Nors lavintis fiziškai irgi sveika. Kūnas mūsų šventovė, tad nereikėtų jo ap-

leisti arba nualinti sunkiais vergiškais darbais. Kažkada esu lankęs karate, bet japonų religijos neišpažinau, kažkada ėjau į jogą, bet Šivai ar Brahmai nesimeldžiau, kažkada kultivavau muai-thai, bet Tailando dievų negarbinau, kažkada mėgavausi kung fu, bet nesilenkiau Budai, kažkada kilnojau štangą, bet nedievinau Švarcnegerio. Buvau supažindintas su įvairiomis religijomis: mokė Budos statulai kasyti pilvą, kad suteiktų daug turtų, dainuoti Krišna Harė Rama Harė, kad pasiekti nirvaną, bet man tai kėlė šypsenas. Galop, pradėjau lankyti bažnyčią ir tapau uolus katalikas. Eidavau sekmadieniais į mišias, priimdavau komuniją, veždavau kryželį į kryžių kalną. Tačiau, visa tai buvo klystkeliai ir klaidžiojimas pakeliui, bet supratimas savo

klaidų, man padėjo surasti tikrąjį kelią pas Jėzų. Ir tik Biblijos Tiesa mane išlaisvino. Bet iki tol, turėjau praeiti visais beprotiško pasaulio keliais. Dievas supažindino su viskuo ir galop atvėrė akis, kad suprasčiau, koks visą laiką buvau paikas, nors dėjau išmintingas. Yra daug filosofinių sistemų (pvz.: Konfucianizmas), bet pagrindinės pasaulio religijos yra septynios: katalikybė-krikščionybė, islamas, hinduizmas, budizmas, šintoizmas, sikizmas, judaizmas. Daugelis religijų – stabmeldiškos. Jėzų Kristų išpažįsta tik krikščionys-katalikai, visos kitos religijos Jo neįspazįsta. Tačiau katalikai garbina ne tik Jėzų, bet ir Mariją, visą eilę pačių susigalvotų šventųjų, popiežių ir visų atvaizdus. „Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk jūs esate

gyvojo Dievo šventykla.“ (NT). Judaizmas atmetė Jėzų kaip Mesiją, nors Dievas žydus išsirinko savąja tauta. Žydai nukryžiuvo Dievo sūnų, neišpažino Jo. Todėl nėra ko stebėtis, kodėl jie visą laiką engiami, kodėl jiems teko holokaustas, genocidas ir visoks persekiojimas. Todėl, kad judaizmas - žydų religija - neveda į išganymą. Jų širdys neturi Jėzaus. Ko gero iš visų religijų, tik islamas teisingiausias vienintelio Dievo atžvilgiu. Musulmonai sako: „Yra tik vienas Dievas. Jo vardas Alachas. Jis visa yra sukūręs. Alachas žino viską, kas atsitiks gyvenime.“ Islamas turi savo pranašą Mahometą, kuris anuomet žmonėms sakė: „Jūs garbinate gyvybės neturinčias akmens statulas. Tai netikri dievai. Yra tik vienas Dievas - Alachas.“ Už tai

Mahometą Mekos pirkliai ėmė persekioti, mat toks jo mokslas kenkė jų verslui. Jie, pardavinėdami stabmeldiškas dievų statulėles, neblogai pasipelnydavo. Mahometas buvo priverstas persikelti į kitą – Medinos miestą. Čia daugelis įtikėjo tokiais žodžiais ir pradėjo apie jį burtis. Taip atsirado nauja didelė religija – Islamas. Ir jis teisus, teigdamas, kad yra tik vienas Dievas. Musulmonai jį pavadino Alachu. Tačiau jie neišpažino Jėzaus Kristaus, kuris juos atpirko iš nuodėmių. Taigi, religijos lieka religijomis, o tikrasis tikėjimas – tikruoju tikėjimu. Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir mes tapome išganyti. Kas priėmė Kristų į savo širdį, tas tapo krikščionis. O „krikščionis“ reiškia – „Kristus many“. Jei žmogus turi Kristų viduje, jis turi asmeninį ryšį su

Dievu. Būti krikščioniu, nereiškia priklaustyti katalikų bažnyčiai. Visiems, kurie priėmė Jėzų, Jis suteikė galią tapti Dievo vaikais. Taigi, Jėzus Kristus yra tikrasis tikėjimas, nes Jėzus Kristus teis pasaulį. Ne Mozė, ne Mahometas, ne Buda, ne Perkūnas, o Jėzus Kristus, kuris yra Viešpats su Dievu Tėvu ir Šventąja Dvasia.

Skaitykit Bibliją: Dievo žodis atskleis jums tiesą. Nes tik likučiai bus išgelbėti. Kaip kad likučiai pasveiksta nuo vėžio. Nes tie likučiai supranta, kad pasaulis juos mulkina, o mulkinti žmonės yra šėtono uždavinys, kad apmulkinti jie eitų į susinai kinimą. Vėžys išgydomas. Tik ne chemoterapija. Tradicinė medicina vėžio įveikti nepadės, kaip ir tradicinė bažnyčia nepadės pasiekti išgany mo. Visi, kas remiasi tradicija, la-

bai klysta. Turime išsilaisvinti iš žmogiškų tradicijų. Tikintysis ugdomas Biblija - Dievo Žodžiu. Kristus yra vienintelis, kuris gali išgelbėti. Net nuo vėžio. Nes Kristus patars, ką jums reikia keisti gyvenime. Vadovaukis Šventojo Rašto mokymu! Jū turėtų vadovautis ir tradicinė bažnyčia. Visos bažnyčios. Ypač tos, kurios švenčia sekmadienį ir garbina stabus. Tačiau, kaip jau žinome, tikroji bažnyčia esame mes - visi tie, kurie laikosi Dievo įsakymų ir išpažįsta Kristų, kurie tvirtai laikosi „vieną kartą visiems laikams duoto šventiesiems tikėjimo.“ Tradicinė, popiežiškoji bažnyčia galutinai susiformavo nuo 538 metų. Sustiprėjo Marijos garbinimo kultas. Nuo tada tradicinė bažnyčia uoliai persekiojo Dievo vaikų bažnyčią. Tik po 1260 metų (ši

data minima Biblijoje, kai „vienam laikui, dviem laikams ir pusei laiko“), t.y. 1798 metais popiežius buvo ištremtas ir užsibaigė didieji persekiojimai. Tačiau 1929 metais Italijos prezidentas Musolinis sugrąžino popiežiui Vatikaną. Viduramžiais popiežija įstūmė krikščionybę į tradicijas, pamindama Kristaus mokslą, todėl kai kurie sąžiningi kunigai sunerimo. Jie ėmė skleisti Kristaus Evangeliją žmonėms, už ką buvo kankinami ir žudomi. Vėliau daug tokių kankinių savo gyvybes paaukojo siekdami padėti žmonėms pažinti Kristų. Taip gimė reformacija, kūrėsi protestantiškos bažnyčios. Devyniolikto amžiuje ėmė steigtis Biblijos draugijos, kurios vertė, spausdino ir platino knygas visomis pasaulio kalbomis. Tuomet žmonės galėjo laisvai

tyrinėti Raštą ir jo laikytis. O dabar skirtingos bažnyčios atsirenka, kuriuos Dievo įsakymus vykdyti, kuriuos ignoruoti. Bet žmogui nesuteikiama teisė svarstyti, kuris įsakymas svarbus, o kurį gali apeiti, nes tai ne žmogaus įsakymai, o Dievo. „Jeigu tik vykdote karališkąjį įstatymą, kaip Raštas reikalauja: „Mylėk savo artimą, kaip save patį“, jūs gerai darote; bet, jeigu pataikaujate atskiriems asmenims, darote nuodėmę ir esate įstatymo kaltinami kaip nusižengėliai. Mat, kas laikosi viso įstatymo, bet nusižengia vienu dalyku, tas lieka kaltas ir dėl visų.“ (NT, Jokūbo laiškas). Arba: „Teisūs Dievo akyse ne įstatymo klausytojai; teisūs bus pripažinti įstatymo vykdytojai.“ (NT, Laiškas romiečiams). Eikite tuo keliu ir ugdykite savo vaikus ir pagal tai

formuokite jų asmenybes. Mat Dievas per Mozę yra pasakęs: „Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis. Paimk į širdį šiuos žodžius, kuriuos tau šandien įsakau. Įdiek juos savo vaikams. Kartok juos, kai esi namie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai keliesi. Prisi-rišk juos, kaip ženklą ant rankos. Tebūna jie kaip žymė tau ant kaktos. Užsirašyk juos ant durų staktos savo namuose ir ant savo kiemo vartų.“ (ST, Įst 6, 5-9). Dievas nori padaryti mus ypatingais žmonėmis. Jėzus atėjo į žemę parodyti tokį gyvenimo būdą, kokio mes turime siekti. Mes turime tapti Dievo vaikais, nes tikėjimas be darbų yra miręs. Jėzus yra Vyriausiasis Kunigas. Ne dekanas, ne vyskupas, o Jėzus. Priklausydami Jam, mes tampame kunigiškos gim-

nės nariais ir skelbdami Jo Evangeliją aplinkiniams, mes įsitraukiame į tą pačią veiklą. Jėzaus bažnyčia nėra viena iš pasaulio religijų. Jėzaus bažnyčia yra Šventosios Dvasios šventykla, esanti mumyse. Pasiryžote tapti Dievo vaikais? Sekite Jėzumi ir būkite Jo bažnyčios nariais. Būkite vieningi. "Tegul visi bus viena! Kaip Tu, Tėve, Manyje ir Aš Tavyje, tegul ir jie bus viena Mumyse..." „Kas tvirtina esąs Jame, tas turi pats taip vaikščioti, kaip ir Jis vaikščiojo.“ (NT). Tik netuščiažodžiaukite, nes „teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį.“ Ir neapkalbinėkite vieni kitų, nors liežuvio joks žmogus nepajėgia suvaldyti. Nukreipkite mąstymą į aukščiausius dieviškus principus: kas teisinga ir dorybinga. Jeigu

Dievas nebus mūsų gyvenimo aukščiausias tikslas, jokios mūsų pastangos neužtikrins mums sėkmės. Dvasinis darbas yra pats svarbiausias žmogui. Norint visas jėgas atiduoti Evangelijos skelbimui, reikia sekti Jėzumi. O koks atpildas Jėzaus sekėjams? „Ir kiekvienas, kas paliko namus, brolius, seseris, tėvą, motiną, vaikus, dirvas dėl manęs, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.“ (NT, Mt 19, 29). Jėzus pasakė: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi. Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane – nevertas manęs.“ Taigi, tikėk ir nesvyruok! Paklausk Dovydo patarimo: „Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo, ir Jis tau padės.“ (ST). Dievas žiūri į žmogaus širdį, tad atleisk

žmonėms jų nusižengimus, nemokėk piktu už piktą, o gera daryk tiems, kurie tavęs nekenčia. Nugalėk pikta gerumu. Melskis už savo persekiotojus. Melskis už visus: už save, už savo šeimą, už artimą, už tuos, kurių nemėgsti. Juk malda – tai neįkainojama brangenybė, kuri mums nieko nekainuoja. „Iš to pažįstame myli Dievo vaikus, kad mylime Dievą ir vykdome Jo įsakymus, nes tai ir yra Dievo meilė – vykdyti Jo įsakymus. O Jo įsakymai nėra sunkūs.“ (NT, 1Jn 5, 2-3).

Klausk drąsiai, ir tau bus atsakyta tiesiai šviesiai

Ar jūs sektantas? Kokiai denominacijai priklausote?

Atsakau: Ar žinote, kas yra sekta? Tai religinė grupė, nepriklausanti Romos katalikų bažnyčiai. O aš nepriklausau jokiai religinei grupei, nei Romos katalikų bažnyčiai, nes mano bažnyčia yra Jėzus Kristus, ir Jis yra many. Aš vadovaujuosi Šventuoju Raštu, jis gi Dievo Žodis, ir atsakau pagal Bibliją, remdamasis Jėzumi Kristumi: „Mano sesės ir mano broliai – tai tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jį vykdo.“ Seku Biblija, o ne

žmonių tradicijomis, atidarydamas Jėzui Kristui savo širdies duris. Kita vertus, tos religinės grupės ir judėjimai, kurie atsiskyrę nuo Romos katalikų bažnyčios, protestuodami prieš jos doktrinas, klauso Dievo Žodžio, nes Dievas įspėja: „Išsiklyk iš Babelės, mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!“ Laikaisi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo, kas tai daro, tas mano brolis ir sesuo. Tikiu, kiekvienoje denominacijoje yra gerų žmonių, yra gerų žmonių visur, tik gal daugelis suklydinti. Katalikai pirmenybę teikia popiežiui ir bažnyčiai, o protestantai – Biblijai, todėl anie tuos paniekiamai apšaukia sektantais. Anksčiau apšaukdavo eretikais. Nors dabar daugelis protestantų baigia susivienyti su katalikais. Ma-

no manymu, daug blogiau yra religiniai fanatikai, kurių pilna visose denominacijose. Popiežiaus neklystamumas, kaip katalikybės dogma, teigianti, kad popiežiaus nuomonė religijos ir moralės klausimais, kai jis kalba kaip krikščionių „ganytojas“, esanti neklaidinga, yra visiškai absurdas. Neklystantis yra tik vienas – Dievas. Štai Dievui aš ir priklausau.

Jeigu jau katalikai eina ne tuo keliu, kuri krikščionių atšaka yra teisingiausia? Kurie iš jų tikrieji Dievo garbintojai? Kodėl tiek daug konfesijų?

Atsakau Jėzaus žodžiais: “Bet ateis valanda, - jau dabar ji yra, - kai tikrieji garbintojai šlovins Tėvą dvasia ir tiesa. Ir pats Tėvas tokių garbinto-

jų ieško. Dievas yra dvasia, ir jo garbintojai turi šlovinti jį dvasia ir tiesa." Teisingiausia elgiasi tie, kurie puoselėja dvasingumą ir laikosi visų dešimties Dievo įsakymų. Taip pat išpažįsta Jėzų Kristų ir saugoja Jo liudijimą. Tai yra dvasia ir tiesa. Istorinio vystymosi proceso metu susiformavo daug krikščionybės krypčių, kaip reformacijos ir protestantizmo padarinių: evangelikai, liuteronai, kalvinistai, anglikonai, puritonai, metodistai, jehovininkai, kvakeriai, audijonai, anabaptistai, baptistai, sabatistai, sekmininkai, adventistai... Visos tos tikybos, nepaisant jų skirtumų, laikosi tam tikrų bendrų principų, kuriais jos iš esmės skiriasi nuo katalikybės; vieninteliu Apreiškimo šaltiniu pripažįsta Bibliją; neigia tradicijos ir katalikų dogmatikos

reikšmę. O katalikų bažnyčia, kurioje vyrauja autoritarizmas, šias krikščionių kryptis ir judėjimus įvardina vienu žodžiu – sekta (religinė grupė, atsiskyrusi nuo motininės religinės institucijos). Jas “baisias” piešia Romos katalikų bažnyčia, o žmonės išgirdę žodį “sekta” tuoj pradeda nuogąstauti. Nors tuos judėjimus būtų galima įvardinti kaip Biblijos tyrinėtojų draugijas. Paprastos tikinčiųjų bendruomenės, kaip ir katalikų bendruomenė, kaip ir kitos visuomeninės bendruomenės, veikiančios pagal savo įsitikinimus. Ir gerai, kad jų gausu. Reiškia, kad su motinine religine institucija, Romos katalikų bažnyčia, ne viskas tvarkoje, jeigu tiek daug atsiskyrusių. Beje, jie visi tyrinėja Bibliją, kas sveikintina Dievo akyse. Jų tyrinėjimai atskleidžia

daug tiesos ir padeda tinkamiau suvokti Šventąjį Raštą. Protestantas – tai žmogus, kuris nori sužinoti tiesą iš Biblijos, ne iš bažnyčios. Teisus buvo Martynas Liuteris, pasakęs, kad: “išganymas priklauso ne nuo indulgencijų pirkimo, ne nuo relikvijų garbinimo, ne nuo popiežiaus bulės, ne nuo “šventų” vietų lankymo, ne nuo sakramentų, tradicijų ir apeigų, o nuo tikėjimo nuoširdumo. Visa kita tai bažnyčios verslas ir komercija. Dvasininkija, kaip tarpininkai tarp žmogaus ir Dievo, nereikalingi, tikėjimo šaltinis yra Šventasis Raštas.” O juk M.Liuteris irgi buvo apšauktas sektantu, eretiku, laisvamaniu. Kaip ir Jėzus Kristus. O pagrindinė M.Liuterio idėja buvo išvaduoti krikščionį nuo bažnyčios ir nukreipti jo tikėjimą į Dievą per Bibliją. Taip gi-

mė liuteronybė. Nesakau, kad ten visi buvo neklystantys. Tiek gerų, tiek nuodėmingų žmonių yra kiekvienoje konfesijoje, nes visi esame tik žmonės. Bet esmė: ar pagrindiniai tikėjimo principai neklydina žmonių? O katalikų popiežius įsako švęsti sekmadienį, po to, kai Dievas įsakė švęsti šeštadienį. Atsirinkite, kuri konfesija laikosi šeštadienio šventimo, o kuri nesilaiko. Deja, Liuterį išpažįstantys nesilaikė šeštadienio, mat Liuteris rėmėsi ne visa Biblija, o tik Naujuoju Testamentu. Nors anot Jėzaus: šabas-sabatas (šeštadienis), kaip Dievui skirta diena, tinkamiausias metas geradarystei. Tai gi, kuri konfesija teisingiausia? Ta, kuri laikosi visų dešimties Dievo įsakymų. Na, o jeigu šnekėti apie vienuolius, tai pavyzdžiui, jėzuitai [Jė-

zaus draugija] - vienas įtakingiausių katalikų vienuolių ordinų. Nors oficialiai prisilaiko neturto įžado, yra turtingiausias ordinas, turintis savo leidinius, radiją ir net televiziją. Beje, vienas jų įžadų yra besąlygiška ištikimybė popiežiui. Tai viską apie juos ir pasako. O pasivadinę skambiai - jėzuitais (Jėzaus draugija), kaip ir popiežius - šventuoju tėvu. Kas beko, kalavijuočių ordinas buvo pasivadinęs Kristaus riteriais, kuriuos įsteigė 1202 m. vienoks vyskupas Pabaltijui užkariauti. Jų tikslas buvo ginklu skinti kelią krikščionybei baltų žemėse (iš tiesų, tai užgrobti žemes). Ar Jėzus Kristus mokė prievarta ir dar ginklu piršti tikėjimą, krikštyti? Tikrai ne, nenori tikėti - nereikia, nenori krikštytis - tavo valia, bet po to nekaltink Dievo dėl savo bėdų.

Jėzus net subarė Petrą, kai šis išsi-
traukė kalaviją prieš Jėzaus prieš-
ninkus: „Kišk savo kalaviją atgal, kur
buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavi-
jo, nuo kalavijo ir žus!“ Istorija bylo-
ja: kryžiuočių ordinas, pavaldus po-
piežiui, ištisus šimtmečius vykdė
kryžiaus žygius ir krikščionybės var-
dan žudė žmones. Iš to matome, kad
šėtonas puikiai geba apsimesti švie-
sos angelu ir naudoti Jėzaus vardą
masinėms žudynėms. Jau nekalbant
apie inkviziciją – teisminę katalikų
bažnyčios instituciją jos opozicijai
slopinti, pražudžiusią milijonus kitaip
manančių. Pirmiausia inkvizicija pa-
naikinta protestantizmą priėmusiuo-
se kraštuose. Ar dar kyla klausimas,
kodėl tiek daug konfesijų ir kurie tik-
rieji Dievo garbintojai?

Ar mes labiau patikome Dievui būdami baltai, ar priėmę religiją?

Atsakau: Būdami baltai, turėjome baltų religiją – politeistinę, kur tikima į daug dievų. Tokios yra stabmeldiškos, pagonių religijos, kaip actekų religija, kur svarbiausia apeiga buvo gyvo žmogaus aukojimas dievams; kaip aborigenų religija, kur didelę reikšmę turi magija; kaip inkų religija, kur buvo paplitęs gamtos jėgų garbinimas ir dirbdintos dievų statulos; kaip iranėnų religijos ir pan. Tokioms religijoms būdingi įvairūs kultai, gyvulių, medžių ir pan. Pavyzdžiui faliniai kultai (vyro lyties organo garbinimas) būdingas daugeliui senovės religijų (babiloniečių, finikiečių, egiptiečių, graikų, romėnų, indų). Faliniai kultai buvo reišk-

kiami veiksmis: merginų skaistybės aukojimu, išsikastravimu dievybių garbei. Falinius kultus tebeturi kai kurios Afrikos religijos. Taip ir baltai savo religijoje turėjo aibes kultų ir aibes dievybių, deivių, žinių, vaidilūčių. Tikėjimas į daug dievų ir turėjimas daug kultų tik parodo žmonių menką suvokimą. Beje, priėmę krikščionybę ir tapę katalikais, ne daug paūgėjome išmintimi, nes šalia vieno Dievo atsirado daug sudievinėtų personų, toliau vyravo įvairūs kultai – kryžiaus, Marijos, ikonų, toliau dirbdinamos įvairios statulos ir toliau klęsti stabmeldystė. Istorija kartojasi, tik keičiasi pavadinimai. Iš tiesų, kada gi mes labiau patikome Dievui: kai meldėmės medžiui ar kai pradėjome melstis mediniam kryžiui? Man atrodo mes labiausiai pa-

tinkame Dievui, kai laikomės Jo įsakymų, pradedant šiuo: "Neturėsi kitų dievų, tik tai mane."

Naujojo Testamento Apreiškimo Jonui knygos pradžioje susiduriame su septyniomis Azijos bažnyčiomis. Kodėl būtent šioms bažnyčioms nuo Dievo siunčiami laišškai?

Atsakau: Septynios bažnyčios turi simbolinę reikšmę – tai visuma krikščionių bažnyčių. Trumpai apžvelkime nuoseklų istorinį krikščionybės vystymąsi. Ką sako Dievas Apreiškimo Jonui knygoje bažnyčioms?

1) Efezo bažnyčiai [Efezas – mylimasis]: "Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo ištvermę. Žinau, kad tu negali pakęsti piktųjų ir ištyrei tuos,

kurie sakosi esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai juos esant melagius." Tai laikotarpis po Kristaus prisikėlimo, apima visą I amžių prasidėjus Jo apaštalų misijoms, skelbiant Evangeliją. Apaštalas Paulius buvo nukankintas apie 65 metus; apaštalas Petras – nukryžiuotas apie 67 m., apaštalas Jonas buvo ištremtas į Patmos salą apie 90 m.; atsirado netikrų apaštalų – apsišaukėlių, kurie skleidė melą žmonėms: neva žemę sukūrė ne Dievas, neva Juozapas buvo biologinis Jėzaus tėvas. Taigi, tikrieji Kristaus pasekėjai (mylimieji) likviduoti, stojo melagių metas.

2) Smirnos bažnyčiai [Smirna – mirra: aromatinė derva lavonų balzamavimui]: „Aš žinau tavo priespaudą ir tavo neturtą, – o vis dėl to tu turtingas! – ir kaip tau piktžodžiauja tie,

kurie sakosi esą žydai, bet nėra tokie, o tik šėtono sinagoga.“ Tai II – III a. laikotarpis, kada kūrėsi nauji klaidingi mokymai, judėjiškas mokymas skverbėsi į krikščioniškas gretas, o erezijos skaldė krikščionis į atskiras grupes. II a. pabaigoje daugelis krikščionių pradėjo kreiptis į mirusiuosius. Vyko krikščionių persekiojimais. III a. pradžioje vaikų krikštas jau laikomas priimtiniu.

3) Pergamo bažnyčia [Pergamas – pergamentas]: „Aš žinau, kur tu gyveni: ten, kur šėtono sostas.“ Tai IV-V-VI a. laikotarpis, kada iškyla Romos katalikų bažnyčia. Politinė valdžia tampa bažnyčios valdžia, o imperatorius – popiežius. IV a. krikščionybėje susietas su Marijos perdėtu garbinimu. Ją pavadino Dievo motina. Pradėta garbinti relikvijas, miru-

siųjų palaikus. 321 m. savaitos (šeštadienio) šventimas pakeistas į Saulės dienos šventimą – sekmadienį. 326 m. pradėta statyti švento Petro bazilika Romoje. 364 m. visiškai panaikintas savaitos šventimas. Apie 440 m. į bažnyčią atnešti Kristaus atvaizdai. 503 m. Romos bažnytinis susirinkimas paskelbė: „Popiežius yra teisėjas, Dievo vietininkas, o jo pačio niekas teisti negali.“ VI a. nepaprastai išaugo popiežijos galia.

4) Tiatyrų bažnyčiai [Tiatyrai – ištvirkėlės tunikas]: „Aš jai daviau laiko atsiversti, bet ji nenori nusigręžti nuo savo ištvirkavimo. Štai aš ją nublokšiu į ligos patalą, o ištvirkavusius su ja – į didį vargą, jeigu jie nenusigręš nuo jos darbų.“ Tai sunkiausias periodas krikščionybės istorijoje, prasidedantis nuo VII a. Prasi-

dėjo pompastiškas ir teatrališkas popiežiaus garbinimas katedrose, prieš išpuoštus altorius, paveikslus, ikonas. Pagonybė klestėjo krikščionių rengiamose pompastiškose ceremonijose. Popiežiaus pasekėjai perėmė Romos imperijos stabmeldystės sistemą. VIII a. katalikų bažnyčia pradėjo praktikuoti žegnojimąsi. 787 m. įteisintas paveikslų, ikonų ir relikvijų garbinimas. Pašalintas II Dievo įsakymas ir pakeistas IV. 809 m. įsteigtas Romos popiežių kojų bučiavimas. Apie 1000 m. vakaruose įvesta nauja šventė – Vėlinės. 1054 – 1305 m. popiežijos valdžios viršenybė: turi didelę pasaulietinę valdžią. Kryžiaus žygiai popiežiui suteikė didelį autoritetą. 1204 m. Romos katalikų bažnyčioje įsteigtas eretikų teismas. 1229 m. popiežius įsteigė

inkviziciją. Romos katalikų bažnyčia atsisakiusi pasikeisti iš vidaus atvėrė kelią reformacijai.

5) Sardų bažnyčia [Sardai - sardaras: pusiau brangakmenis]: "Aš žinau tavo darbus: tave vadina gyvu, o tu esi lavonas. Prabusk ir stiprink, kas dar nenumirė!" Romos katalikų bažnyčia ilgai malšinusi Biblijos autoritetą ir tuos, kurie bandė nukreipti žmonių dėmesį į Dievo žodį nebegalėjo išlaikyti savo pozicijų. Iš kilo naujos protestantiškos bažnyčios: liuteronų, anglikonų, kalvinistų, anabaptistų. Kovai prieš Reformaciją, popiežija į pagalbą pasitelkė jėzuitų ordiną ir inkviziciją. 1517 m. Reformacijos pradžia. 1520 m. popiežius atskyrė M.Liuterį nuo bažnyčios. Viešai buvo deginami Liuterio raštai, o Liuteris sudegino popiežiaus

bulę. Vėliau jis išvertė Bibliją iš lotynų kalbos į vokiečių. 1523 m. Vokietijoje iškilo anabaptistai, kurie pripažino tik sąmoningo amžiaus žmonių krikštą. Jie atmetė M.Liuterio reformaciją, kaip nepakankamai radikalią. Nors Reformacija supriešino liuteronus ir katalikus, jie suglaudė bendram tikslui pečius prieš anabaptistus ir juos pražudė. Ilgainiui liuteronų bažnyčios tapo kaip katalikų.

6) Filadelfijos bažnyčiai [Filadelfija – broliška meilė]: „Aš žinau tavo darbus. Štai aš atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti; žinau, nedaug turi jėgų, bet išlaikei mano žodį ir neatsižadėjai mano vardo.“ Baptistai, pasisakę už suaugusiųjų krikštą ir kasdieniniame gyvenime vadovaudamiesi Biblija, buvo persekiojami Anglijoje kaip sek-

tantai. Daugelis baptistų persikėlė į Šiaurės Ameriką. Pirmoji jų bendruomenė čia įsisteigė 1639 m. Vėliau dalyvavo kurdami JAV. Filadelfija (Pensilvanijos valstijos miestas) nesiekė persekioti jokios denominacijos, tame tarpe ir baptistų. 1840 m. Amerikoje buvęs baptistų pamokslininkas įkūrė judėjimą „Septintosios dienos adventistai“, kurie ėmė laikytis šeštadienio šventimo (šabo – poilsio meto, nuo penktadienio saulėlydžio iki šeštadienio saulės laidos) pagal IV-ąjį Dievo įsakymą. (JAV ir kai kuriose kitose šalyse šeštadienis yra septintoji savaitės diena). 1863 m. adventistai apsisprendė įkurti savo denominaciją – religinę bendriją.

7) Laodikėjos bažnyčiai [Laodikėja – teismo tauta]: „Aš žinau tavo dar-

bus, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O, kad būtum arba šaltas, arba karštas! Bet kadangi esi drungnas, ir nei karštas, nei šaltas, aš išspjausiu tavę iš savo burnos. (...) Aš baru ir ugdu tuos, kuriuos myliu; būk tad uolus ir atsiversk!" Teismo tauta turi svarbią misiją: „Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją.“ „Čia bręsta ištvermė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo.“ Kas toliau? O toliau kelio nėra. Paskutinė misija: paskelbti visiems amžinąją Evangeliją. Nes Jėzus čia pat: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.“

Žydai turi šabą (sabata), o mes, krikščionys, turim sekmadienį, nes Jėzus mus išvadavo iš šabų, duodamas naują įsakymą: vienas kitą mylėti. Tai kodėl akcentuojate skirtumą tarp šeštadienio ir sekmadienio, nes dienos visos vienodos, svarbu nepamiršti Dievo?

Atsakau: Krikščionys norėjo išsiskirti iš judėjų ir nutarė daryti savaip: švęsti sekmadienį – pagonių saulės dieną, vietoj šeštadienio. Bet ne judėjai sugalvojo šeštadienio šventimą, o Dievas įsakė ketvirtu įsakymu švęsti šabo dieną.

Jėzus pasakė savo mokiniams: “Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte

vienas kitą!" "Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane. Jeigu pažinote mane, tai pažinsite ir mano Tėvą. Jau dabar jį pažįstate ir esate matę." „Nejau tu netiki, kad aš esu Tėve ir Tėvas yra manyje?! Žodžius, kuriuos kalbu, ne iš savęs kalbu. Manyje esantis Tėvas daro savuosius darbus." "Jei mane mylite, laikysitės mano įsakymų; Kas pažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli. O kas mane myli, tą mylės ir mano Tėvas, ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu; Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime." "Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksime mano meilėje, kaip aš kad vykdaus savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje." "Kai ateis Glo-

bējas, kurį jums atsiūsiu nuo Tėvo, - Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo, - jis toliau liudys apie mane. Ir jūs liudysite... Jis (Globėjas) ateis ir parodys pasauliui, kaip jis klysta dėl nuodėmės, dėl teisybės, dėl teismo. Kai ateis toji Tiesos Dvasia, jus ji ves į tiesos pilnatvę."

Jėzus Kristus ir Dievas Tėvas yra viena. Dievas mums davė 10 įsakyimų, kurių Jėzus nepakeitė, tik apvainikavo: mylėkite vieni kitus. Apaštalai Jonas ir Petras atšovė kunigams teisme: „Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau, negu Dievo!" O apaštalas Paulius paaiškino romiečiams: „Ir vėl: vienas mato skirtumą tarp vienos ir kitos dienos, o kitam jos visos vienodos. Kiekvienas tegul elgiasi pagal savo įsitikinimą. *Kas daro skir-*

tumą tarp dienų, daro tai Viešpa-
čiui.“ Apaštalas Jonas Patmo saloje
turėjo regėjimą. Jis pasakoja: „Aš
turėjau dvasios pagavą Viešpaties
dieną ir išgirdau sau už nugaros ga-
lingą balsą...“ Viešpaties diena ir yra
šabas – septintoji Viešpaties diena –
šeštadienis. O tai įvyko po Jėzaus
Kristaus prisikėlimo. Izaijo pranašys-
tės knygoje randame: „Kaip nauji
dangūs ir nauja žemė, kuriuos su-
kursiu, pasiliks mano akivaizdoje,
taip jūsų palikuonys ir vardas išliks, –
sako Viešpats. – Nuo vieno jauno
mėnulio iki kito ir nuo vieno sabato
iki kito visi ateis ir parpuls mano
akivaizdoje. Jie išeis ir matys lavo-
nus žmonių, kurie maištavo prieš
mane.“ Taigi, sabata (šabas) bus
švenčiama ir naujoje žemėje. Ketvir-
tu įsakymu Dievas įsako švent saba-

tā. Visi įsakymai parašyti Dievo pirštu, todėl jie nepakeičiami. Ir Jėzus tai patvirtino: „Kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė, nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, kol viskas išsipildys.“ Čia Jėzus kalba apie Dievo Įstatymą – dekalogą – 10 Dievo įsakymų, kuriuos Jis (Kristus) atėjo įvykdyti ir parodyti, kad tai įmanoma padaryti. Skaitant Bibliją, nereikia maišyti Dievo Įstatymo ir Mozės įstatymo dėl apeiginių dalykų, kurie nublanksta prieš Jėzaus auką. Apaštalai žydus moko būtent dėl jiems duoto Mozės įstatymo, kaip antai aukos, šventės, apipjaustymas, valgis ir kt. „Įstatymą lydi rūstybė, o kur nėra įstatymo, ten nėra nusižengimo.“ (Rom 4, 15). „Esate per Kristaus kūną mirę įstatymui.“ „Numirę įstatymui, kuriuo buvome surišti,

esame išsivadavę nuo jo, kad tarnautume atnaujinta dvasia, o ne pasenusia raide." (Rom 7, 4-6). Tai reiškia, kad Kristus ant savęs prisiėmė mūsų kaltes ir atidavė savo gyvybę. Žydų aukų nebereikia, nes paskutinė auka už žmoniją – Kristus, kuris numirė ir prisikėlė. Su tuo baigėsi apeigos, kaip gyvulio aukojimas; derliaus, pavasario, rudens ir kitos žydų šventės, vadinamos bendrai šabais. Jeigu Kristus apsigyveno širdyje, visas Dievo įstatymas suvedamas į meilę: gyvenimą be nuodėmės, prisilaikant dešimties Dievo įsakymų, tame tarpe iš šeštadienio (šabo-sabatos) šventimo. O visi kiti apeiginiai dalykai: šabai, valgiai, šventės, religinės apeigos, tradicijos praranda prasmę. Bet 10 Dievo įsakymų išlieka. Taigi, šeštadienis ir

sekmadienis nėra vienodos dienos, nes Dievas septintąją savaitės dieną (šeštadienį) palaimino ir pašventino. Kita vertus, kokia gyvenimo ironija: žydai (judaizmas) laikosi šabo (šeštadienio šventimo), laikosi Mozės, bet Jėzaus Kristaus kaip Mesijo nepriėmė iki šios dienos. Jehovos liudytojais skelbiasi, kad vadovaujasi Biblija, tačiau Jėzų ir Dievą piešia kaip atskirus asmenis, nors Jėzus pasakė: „Aš ir Tėvas esame viena“. „Tėvas manyje ir Aš jame“. Išvada: Jėzus yra lygus Dievui Tėvui. Evangelikai liuteronai laikosi M.Liuterio mokymo, kaip žydai Mozės, nors Jėzus pasakė: „Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus.“ Yra daug religijų, daug religinių bendruomenių, organizacijų,

denominacijų, bet Jėzus buvo teisus sakdamas: „Niekas negali ateiti pas mane, jei mane pasiuntęs Tėvas jo nepatraukia“. Neužtenka Biblijos tik skaityti, ją reikia diena iš dienos studijuoti, kad suvokti, kas yra Tiesa.

Kodėl turime sekti Kristų, o ne Budą?

Atsakau: Kiekvieno teisė rinktis, ką jis nori sekti. Tik žiūrėkite kuo sekate, žmogumi ar Dievu. Buda buvo žmogus. Jis mirė ir neprisikėlė. Tiesa, jis buvo sumanus žmogus, gal todėl po jo mirties žmonės jį sudievino. O Kristus buvo Žmogus ir Dievas viename. Jis mirė ir prisikėlė. Numirdamas atpirko visa žmoniją iš nuodėmių, o prisikeldamas dar kartą įrodė, kad Jis yra Dievas. Jėzus pasa-

kė: „Kas Jį (Kristų) tiki, tas nebus pasmerktas, o kas netiki, jau yra nužudytas už tai, kad netiki viengimio Dievo Sūnaus“. „Nes ką yra Dievas atsiuntęs, tas kalba Dievo žodžius. Dievas teikia jam Dvasią be saiko. Tėvas myli Sūną ir visa yra atidavęs į Jo rankas. Kas tiki Sūną, turi amžinąjį gyvenimą, o kas nenori Sūnaus tikėti – gyvenimo nematys: virš jo kybo Dievo rūstybė.“

Dabartinis Buda daugiausia yra keramikinė statulėlė, nieko bendra neturintis su tuo Buda, kuris atbudo sėdėdamas po medžiu, o vėliau tapo mokytoju, nepripažinusiu kastų ir visuomeninių sluoksnių skirtumų. Šis Buda po mirties buvo sudegintas savo mokinių, po ko, sudievinatas ir laikomas net pranašesniu už visus budizmo dievus. Buda mirė ir pavirto

stabu - budos statulėle. Kiekvienas budistas turi po tokią statulėlę ir lenkiasi jai priimdamas Budą į savo širdį. Ar manote, jog tai teisingas kelias išaukštinant Budą ir nurašant Kristų? Kristaus mokymui dar niekas neprilygo. Kai Jis sugriš, prikels iš numirusiųjų net patį Budą ir teis jį pagal jo darbus.

Prisiminiau vieną įvykį, susijusį su Buda. Kažkada lankiau kung fu. Darrant pirmosios kovinės technikos formos antrąją dalį, kuri užvadinta maldininko ranka, reikia nusilenkti Budai tris kartus. Nori nenori, tokia mokymo tradicija. O dar prieš akis ant stalo (altoriaus) stovi Budos statulėlė. Žinoma, aplikaciją aš padariau, bet Budai nesilenkiau. Susiginčijau net su treneriu. Jis sako: lenkis Budai. *O aš: statulom nesilenkiu.* Jis:

ne statulom, o Budai. Aš: o kam Budai? Jis: Buda – visų dievų mokytojas. Aš: kiek žinau, Buda buvo paprastas žmogus. Atbudęs, bet žmogus. O aš žmonėms nesilenkiu. Jis: kaip tu, diplomuotas jogas, ir nesilenki Budai? Aš: tik asanas darau, bet nei budom, nei krišnom, nei ramom nesilenkiu. Jis: tuomet lenkis perkūnui. Aš: po perkūnais, aš ne pagonis. Jis: o kas tu, katalikas? Aš: ir ne katalikas. Jis: tai kokią religiją išpažįsti? Aš: jokios religijos neišpažįstu. Jis: tai tu iš vis netikintis? Aš: tikintis. Jis: tai į ką tu tiki? Aš: į Dievą. Jis: na, tada lenkis Budai. Aš: aš ne stabmeldys, atveskit man tą Budą, aš jam ranką paspausiu. Treneris tik numojo ranka. Kitos treniruotės metu treneris vėl manęs užklausė: na, gal jau lenksiesi Budai? O aš: gal

geriau Jėzui Kristui. Jis: taigi Jėzus Kristus nekultivavo kung fu! Aš: o, Buda kultivavo? Jis: ne, Buda atbudo ir tapo Buda. Jis nušvito. Aš: bet į dangų tai nepakilo, kaip Jėzus! Treneris vėl numojo ranka ir nusilenkė statulėlei. Jis nusekė paskui Budą.

O Dievas apie Kristų pasakė: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite!“

Kodėl taip atsainiai žiūrite į Mariją? Juk ji palaiminta!

Atsakau remdamasis Šventuoju Raštu: „Jam [Kristui] bekalbant, viena moteris iš minios garsiai sušuko: „Palaimintos įsčios, kurios tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai!“ O Jis [Kristus] atsiliepė: „Dar labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo žo-

džio ir jo laikosi.“

Marija buvo nuolanki Viešpaties tarnaitė, kuri rado malonę pas Dievą. Katalikų bažnyčia priėmė Marijos ėmimo į dangų su kūnu dogmą ir išplėtojo jos kultą. Šiluvoje yra akmuo, kurį parklupęs bučiavo pats popiežius, nes pasak davatkų, ant šito akmens nužengė Marija. Dabar pagal popiežiaus pavyzdį tą akmenį laižo kiekviena kaimo bobutė. Ir kas čia keisto?! Juk Lietuva – Marijos žemė. Yra ant svieta toks katalikų vienuolių Marijos nekalto prasidejimo ordinas. Yra Marijos radijas. Marijos garbei yra keletas religinių švenčių, jai statomi lurdai, giedamos litanijos, liejamos statulos. Marija netgi paminėta musulmonų Korane. Ji iš tiesų pagerbta tarp moterų, bet ar nuo to labiau pagerbtas pats Die-

vas?! Apaštalas Jonas puolė po kojų angelui, norėdamas jį pagarbinti, bet jis [angelas] įspėjo: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip tu ir broliai, kurie laikosi Jėzaus liudijimo. Dievą garbink! O Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia“.

Kur Jėzus dingo, kai prisikėlė? Ar jis prisikėlė kūnu ar tik dvasia? Kur Jėzus yra dabar ir ką veikia?

Atsakau: apie tai byloja Šventasis Raštas. Prisikėlęs Jėzus iš pradžių pasirodė Marijai Magdalietei, vėliau dviem mokiniams, galiausiai – apaštalamis, o tie išsigando. Jėzus jų paklausė: „Ko taip išsigandote, kodėl jūsų širdyse gimsta dvejonės? Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai aš pats! Palieskite mane ir įsiti-

kinsite: dvasia gi neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint“. Po to Jėzus su apaštalais valgė keptą žuvį. Po aštuonių dienų Jėzus vėl atėjo pas apaštalus, su kuriais buvo ir Tomas, dar nematęs prisikėlusio Jėzaus ir tuo nepatikėjęs. Tuomet Jėzus kreipėsi į Tomą: „Ileisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk netikintis – būk tikintis“. Tomas įsitikino Jėzų esant gyvą, o Jėzus jam pasakė: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę“. Vėliau prisikėlęs Jėzus apaštalams pasirodė ir trečią kartą. Po savo kančios jis pateikė jiems daugelį įrodymų, kad yra gyvas, per keturiasdešimt dienų jiems rodydamasis ir aiškindamas apie Dievo Karalystę. Jis atvėrė jiems protą, kad jie supras-

tų Raštus, o jų širdys buvo užsidegusios, kad suvokė Raštų prasmę. Galiausiai Jėzus apaštalams davė nurodymus: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs“. Laimindamas juos, Jėzus atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų.

O kur Jėzus dabar ir ką Jis veikia? Atsakymą randame Apreiškimo Jonui knygoje: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“. Prabuskite iš miego! Jėzus čia pat, Jis stovi prie durų ir beldžia. Jis beldžiasi į kiekvieno širdį. Atverkit savo šir-

dies duris ir įsileiskit Jėzų. Tuomet Jis bus su jumis.

Jėzus mokė prieš du tūkstančius metų. Ar jo žodžiai nepaseno? Kodėl taip akylai tikima Šventuoju Raštu? Ar jums Įstatymo raidė svarbesnė už Įstatymo dvasią?

Atsakau Jėzaus žodžiais: “Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis”. Taigi, skaitykite Bibliją – Dievo Žodį. Ir kaip juo galima netikėti, juk tai Dievo Žodis! Jei netikėsi Dievo Žodžiu, paniekinsi patį Dievą. Dievo Žodis – Dievo Išmintis, egzistavusi prieš pasaulio sukūrimą, per kurią viskas Dievo sukurta. Šventasis Raštas byloja: „Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą. Ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas

Dievą. Viskas per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.“ Tad, kuris yra aklas, tikintis ar netikintis?! Ar jums geriau tikėti Darvino evoliucija, kad išsivystėme iš beždžionės? Nebūkite akli, juk tai šėtono melas. Todėl mums ir duota Biblija – Dievo tiesa, kad skirtume tiesą nuo melo. Raidė yra raidė, o dvasia yra dvasia. Negalime gyventi Įstatymo dvasioje, jeigu nesugebame išpildyti bent jo raidės.

Jėzus įsakė skelbt pasauliui Evangeliją. Kokia tikimybė nusvilti nuo Jėzaus vardo?

Atsakau: Jėzus įspėjo ir paguodė savo apaštalus: “Dėl mano vardo tąsys jus po sinagogas ir kalėjimus,

vedžios pas karalius ir valdytojus. Jūs būsite dėl manęs visų tautų nenėčiami. Bet kas išters iki galo, bus išgelbėtas. Jus išdavinės tėvai, broliai, giminės ir draugai; kai kuriuos net žudys. Visi jūsų nekės dėl mano vardo. Vis dėl to nė plaukas nuo jūsų galvos nenukris. Savo iš-tverme jūs išlaikysite savo gyvybę. Bet palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise persekiojo ir pranašus. O aš jums sakau: mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus. Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. O kas išsigins manęs žmonių akivaizdoje, ir aš jo išsiginsiu

savo dangiškojo Tēvo akivaizdoje. Jei kas gėdysi manęs ir mano žodžių šios neištikimos ir nuodėmingos kartos akivaizdoje, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, atėjęs savo Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais.” Jei jus niekina dėl Jėzaus vardo, - jūs palaiminti. Kaip tada gimusis pagal kūną, persekiojo gimusį pagal dvasią, taip ir dabar. Bet mes klausiamo: neįtau jus prieš, kalbėdamas jums tiesą ir skelbdamas Kristų gera valia?! Apaštalas Paulius rašė: „Dievas gi mums davė ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir protingumo Dvasią. Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo...”

Kas gali būti Jėzaus mokiniu?

Atsakau Jėzaus žodžiais: “Kas myli

tėvą ir motiną labiau negu mane – nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane – nevertas manęs. Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane – nevertas manęs. Taip pat kiekvienas iš jūsų, kuris neatsižada visos savo nuosavybės, negali būti mano mokinys”. Taigi, Jėzaus mokiniu gali būti tas, kuris visko atsižadėjęs, neprisirišęs nei prie turtų, nei prie tėvų, nei prie žmonos, nei prie vaikų, nei prie brolių, seserų ir net savo gyvybės. Tikras Jėzaus pasekėjas turi nešti Jėzų širdyje ir saugoti Jo liudijimą, turi visuomet melstis ir nepaliauti.

Kodėl tik nedaugelis paveldės Dievo karalystę ir kada tai įvyks?

Atsakau: Jėzus pasakė: “Nebijok,

mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę!" Taigi, paveldės tik mažoji dalis, nors daugelis į ją veržiasi. Jėzus paaiškino: „Dievo karalystė ateina nepastebimai. Ir niekas nepasakys: štai ji čia arba ten! Nes Dievo karalystė jau yra tarp jūsų.“ Dievo karalystė jau yra, tik reikia priimti Jėzų Kristų į savo širdį, įtikėti Dievą ir laikytis Jo įsakymų. Išgelbėjimas yra tik per tikėjimą Jėzumi Kristumi. Po mirties bus per vėlu Jį priimti. Nepadės nabašnikui nei mišių užpirkimas, nes tam nabašnikui reikėjo įtikėti, kol jis buvo gyvas. Biblija byloja: „Kas išpažįsta, jog Jėzus yra Dievo Sūnus, Dievas tame ir tas Dieve pasilieka. Kiekviena dvasia, kuri Jėzaus neišpažįsta, nėra iš Dievo, tokia dvasia iš anti-kristo. O štai Dievo įsakymas: kad

tikėtume Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtume vieni kitus, kaip Jo įsakyta. Kas laikosi Dievo įsakymų, pasilieka Dieve ir Dievas jame. Kuris neigia Jėzų esant Mesiją, tas yra antikristas, nes jis paneigia Tėvą ir Sūnų. Kas sakosi pažinęs Dievą, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis ir nėra jame tiesos“. Tikėjimas Jėzuje Kristuje veikia meile.

Kodėl nepaliekat aiškinti Šventojo Rašto tiems, kurie baigę teologijos mokslus ar kunigų seminariją?

Atsakau: kad suprasti Šventąjį Raštą, nereikia baigti specialių mokslų, tuo labiau kunigų seminarijos. Užtenka įtikėti Dievą ir priimti Kristų į savo širdy, o Šventoji Dvasia toliau daro savo "darbus". Šventoji Dvasia

gyvena tikinčiuosiuose ir veda į tiesą. Beje, dažniausiai, tie, kas baigę specialius mokslus ir kunigų seminarijas, "pasisavina pažinimo raktą, bet patys neina ir norintiems įeiti kliudo". Juk katalikų bažnyčia neįsileidžia Dievo pas save, bažnyčioje Jo nerasi. Jo reikia ieškoti savy, o to neišmokys jokia seminarija, nes seminarija moko, kad Dievo reikia ieškoti bažnyčioje. Ir bėga dievobaimingos davatkėlės į bažnyčią ieškoti Kristaus, užuot savyje pasikapsčiusios. O kas yra tikroji bažnyčia? Jėzus atsako: "jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks. Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų". Supratote? Užtenka susitikti dviems, įtikėjusiems Kristų, ir jie jau yra baž-

nyčia. Taigi, bažnyčia esame mes su Jėzumi Kristumi širdy. Biblija byloja apie bažnyčią: "Mes stovime ant apaštalų ir pranašų pamato, mūsų kertinis akmuo yra Jėzus Kristus, ant kurio darniai auga visas pastatas, tampantis šventove Viešpatyje, ant kurio mes statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje". Tavo kūnas - tavo šventovė, tavo kūno dvasia - tavo bažnyčia, o šios bažnyčios galva - Jėzus Kristus. O Jėzus įspėjo savo mokinius: "Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti su ilgais drabužiais, būti sveikinami turgavietėse, užimti pirmuosius krėslus sinagogose ir garbės vietas aikštėse. Jie suryja našlių namus ir dangstosi ilgomis maldomis. Todėl jų laukia itin griežtas teismas. Jeigu teisumu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų

- neįeisite į dangaus karalystę. Pali-
kite juos: jie akli aklujų vadovai. O
jeigu aklas aklą ves, abu į duobę
įkris." Argi mūsųose ne tokie kuni-
gai, dekanai, vyskupai? Yra maža
dalis tikrai Dievui pasišventusių dvasi-
ninkų, bet jeigu jie dar išvien su
katalikais, tai arba jie akli, arba dar
nepraregėję. O apie tą šventyklą
(bažnyčią), išpuoštą gražiais akme-
nimis bei dovanomis, Jėzus prabilo:
"Ateis dienos, kai iš to, ką matote,
neliks akmens ant akmens, viskas
bus išgriauta". Taigi, pasikliaukite ne
mūrine bažnyčia ir klebonais, o Jė-
zumi Kristumi ir Biblija. Skaitydami
Dievo Žodį, suprasite tai, apie ką
jums kalbėjau, ir suvoksite, kad "iš-
girdę tiesos žodį - išgelbėjimo Evan-
geliją - ir įtikėję juo, esate paženk-
linti pažadėtąja Šventąja Dvasia".

Biblijoje parašyta: “kaip kūnas be dvasios miręs, taip ir tikėjimas be darbų negyvas”. Todėl aš ir rašau, ir skelbiu, ir aiškinu, ir remdamasis Šventuoju Raštu, baru tuos, kurie nesilaiko Dievo įsakymų.

Ką daryti, kad suprasti Šventąjį Raštą?

Atsakau: įsileiskite Jėzų Kristų į savo širdį, įtikėkite Jį ir Jis atvers jums protą, kad suprastumėt Šventąjį Raštą. Kuomet suvoksite prasmę, jūsų širdys užsidegs Dievo meile. Apskritai, turite būti labiau kontempliatyvaus būdo, negu aktyvaus. O kontempliacija (įsižiūrėjimas) yra didelis susikaupimas, susimąstymas, susitelkimas maldai ir meditacijai.

Kai prisikelsime iš numirusiųjų, ar bus galima tuoktis rojuje?

Atsakau Jėzaus žodžiais: "Kai prisikels iš numirusių, tai nei ves, nei tekės, bet bus kaip angelai danguje. Šio pasaulio vaikai veda ir teka, o kurie pasirodys verti dalyvauti aname pasaulyje ir mirusiųjų prisikėlime, tai neves ir netekės. Nebegalės jie ir mirti, nes būdami prisikėlimo vaikai, bus tolygūs angelams ir bus Dievo vaikai".

Induistai laukia Krišnos, žydai – Mesijo, musulmonai – Imamo, budistai – Budos. Ar ne kas amžių ateina vis naujas Mesijas? Juk ir Jėzus buvo avatara, kaip ir Gandis, kaip Sai Baba, galop kaip Višnus. Londone štai gyvena naujasis Mesijas Maitrėja –

*atjautos ir meilės Buda, o Lietuvoje
- Jėzus Kepalas!*

Atsakau pagal Bibliją: apaštalas Paulius rašė: “Paskučiausiai laikais kai kurie žmonės atkris nuo tikėjimo, pasidavę klaidinančioms dvasioms ir demonų mokslams. Kai kurie, nuklydę nuo tikėjimo paskendo tuščiuose plepaluose. Jie norėtų būti įstatymo mokytojais, nors nesupranta nei ką kalba, nei ką tvirtina. Ateis laikas, kai žmonės nebepakės sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų krūvą, kad tie dūzgentų ausyse; jie nukreips ausis nuo tiesos, o atvers pasakoms. Venk nerimtų tauškalių ir nerimtų bobiškų pasakų, o ugdykis maldingumą. Jei kas nors moko kitaip ir nesutinka su sveikais mūsų Viešpaties

Jėzaus Kristaus žodžiais bei maldin-
gumo mokslu, tas yra pasipūtėlis,
nieko neišmano, serga nuo ginčų ir
nuo svaidymosi žodžiais." Jėzus įspė-
jo: "Žiūrėkite, kad nebūtumėte suk-
laidinti, nes daugelis ateis, prisiden-
gę mano vardu, ir sakys: "Tai aš!" ir:
„Atėjo metas!" Jūs neikite paskui
juos!" Turbūt supratote, kad nėra
jokių kitų Mesijų ir nebus, kaip tik
vienintelis Jėzus Kristus. Jis, Jėzus,
yra neregimojo Dievo atvaizdas, vi-
sos tvarinijos pirmgimis, nes Jame
sutverta visa, kas yra danguje ir žė-
mėje. Kristuje – Dievo paslaptys. Ne
Kepale ar Baboje, o Kristuje. Kristus
mirė ir prisikėlė, visi kiti mirė ir ne-
prisikėlė. Sai Baba buvo vadinamas
dievu ir stebukladariu, bet mirė ir
neprisikėlė. Jis mokė nesavanaudiš-
kai tarnauti visuomenei, o po jo mir-

ties jo asmeniniuose kambariuose buvo rasta apie tris milijonus dolerių grynais, apie šimta kilogramų aukso, tris kart tiek sidabro, maišeliai su briliantais ir net klozetas iš gyno aukso. Jus man atsakykit, kaip tai suderinama su jo nesavanaudišku mokymu?! Jis net buvo kaltinamas pedofilija: ar tai priimtina avatoroms?! O Jėzus Kepalas – gyvas ligonis, nors vadinamas dievu. O ligoniams reikia gydytojo. Yra vienintelis Dievo Sūnus – Jėzus Kristus. Jis gi Mesijas. Visi kiti, kurie skelbiasi mesijais ir dievais – apsišaukėliai ir šarlatanai. O kas jais seka – paklydėliai, kurie Dievo tiesą iškeitė į melą ir lenkiasi bei tarnauja kūriniams, o ne Kūrėjui. Tokie vis giliau bris į bedievystę ir jų kalbos, tarsi vėžio votis, vis plis. Jėzus pasakė: „Atsirias netik-

ry pranašų, kurie daugelį suvedžios. Sergėkitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. Jūs pažinsite juos iš vaisių. Atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius." Antikristas - Kristaus priešininkas. Jis gali būti klaidų skleidėjas, prisidengęs Kristaus autoritetu.

Jėzus Kristus - ne induizmo avatara ir ne budizmo maitrėja. Neplakit visų religijų į vieną. Dievas nėra religija, Dievas nėra stabas, Dievas nėra Kepalas, Maitrėja arba Buda, Dievas nėra Marija. Ir Dievas nesileidžia išjuokiamas, kaip kad daugelis mano. Kai buvo pastatytas laivas "Titanikas", arogantiškai ponai didžiūdamiesi pasakė: "Titanikas - neskęs-

tantis laivas! Net Dievas šito laivo nenuskandins!“ Bet vis dėl to „Titanikas“ nuskendo. Kaip manote, kodėl?!

Kaip reikia melstis?

Atsakau Jėzaus žodžiais: “ko tik meldamiesi prašote, tikėkite gausią, ir tikrai taip bus. Eidami melstis, atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas danguje jums atleistų jūsų nusižengimus”. Atsiduokite visa esybe Jėzui, nes kas vykdo Dievo valią, tas Jam ir brolis, ir sesuo, ir motina.

Jūs rašytojas, apaštalas ar pranašas?

Atsakau: mažiausias Dievo tarnas ir Jėzaus Kristaus bičiulis. Dievas įkvėpė mane rašyti, tai rašau. Jėzus pasakė: "skelbkite Evangeliją", tai skelbiu. Ir dar Jis pasakė: "Joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje". Bet aš ne pranašas.

Kodėl jūs manote esąs turtingas be pinigų? Toks įspūdis, kad jūs gyvenate urve, užpakalį valotės su akmenimis, maitinatės oru, o prausiatės po lietumi...

Atsakau: Jeigu laikote mane kvailiu, tai pasiklausykite manęs kaip kvailio. Aš pats turtingiausias žmogus pasaulyje, nes turiu Jėzų Kristų savyje. Nešiojuosi dvasioje Dievą, kuris viskuo pasirūpina: ir urvu, ir užpakaliu, ir maistu, ir vandeniu. Ko

man daugiau bereikia, kai Dievas su manimi? Esu kontempliatyvaus būdo, o dvasingumo ugdymasis – mano gyvenimo būdas. Mano Dievas – mano dvasios galybė. Atradau Kristų ir sakau: „Jėzus yra Viešpats!“ Rašymas – mano pomėgis, o mano pomėgis – darbas. Pinigai ateina ir išeina, ir aš jų nesivaikau, o Dievas lieka per amžius. Jei aš šiandien be cento kišenėse, tai dvasioje turiu milijonus. Milijonus minčių, idėjų, nes Dievas yra Kūrėjas ir tokį padarė mane. Su Dievu galiu gyventi bet kur, kad ir kalnuose, oloje, jeigu man Dievas duos ožką. O ožka duos pieno, sūrio. Kalnų upės duos žuvų. Dievas viskuo pasirūpins. Štai Jis man davė Dievo Žodį ir man atsivėrė akys. Aš įtikėjau ir prakalbėjau: myliu Viešpatį savo Dievą visa širdimi,

visa siela, visu protu ir visomis jēgomis. Myliu kiekvienu, kuris išpažįsta Kristų ir laikosi Dievo įsakymų, o kurie neišpažįsta ir nesilaiko - laiminu, kad galėčiau mylėti.

Naujajame Testamente rašoma, kad žmogus nuteisinamas ne įstatymo darbais, bet tikėjimu į Jėzų Kristų. Visas įstatymas telpa viename sakinyje: mylėk savo artimą kaip save patį. Apaštalas Paulius moko: visi tikėjimu esate Dievo vaikai. Gal tereikia tikėti ir mylėti, kaip Kristus mokė, kad būtume nuteisinti tikėjimu, o ne Biblija ir Dievo įsakymais, duotais žydams? Juk meilė aukščiau visko, o katalikai tiki į Jėzų ir remiasi Jo meilės įstatymų. Kam bereikalingos knygos ir jų pasenusi raidė, kai myli ir tiki?

Atsakau: apaštalas Paulius norėjo pasakyti, kad žydų tautiniai įstatymai yra praradę savo galiojimą. Nes žydai nepriėmė Jėzaus kaip Mesijo, o laikėsi Mozės. Todėl apaštalas Paulius jiems aiškino, kad netikėdami Jėzumi, nebūsite nuteisinti Mozės įstatymu. Juk Mozė mokė žydus: “uoliai vykdykite Viešpaties, savo Dievo, įsakymus, įstatymus, nuostatus, bei paliepimus. Apaštalas Paulius, sakydamas, kad nebūsite nuteisinti įstatymo darbais, turėjo omeny tuos įstatymo nuostatus ir paliepimus, kurie yra antraeiliai dalykai po dešimties Dievo įsakymų - įstatymo viršenybės. O tie antraeiliai dalykai yra: žydų apeiginės nuostatos, apipjaustymas, kilmės sąrašai, valgiai, apeigos, drabužiai, santykiai, degi-

namosios aukos, užmėtimas akmenimis, įvairios šventės (pvz.: palapiinių šventė) ir t.t. Po Jėzaus mirties ir prisikėlimo visi tie žydų apeiginiai dalykai prarado prasmę, bet 10 Dievo įsakymų išliko, nes dekalogas yra šventas ir neatšaukiamas. O Dievo įsakymai, tame tarpe ir Viešpaties dienos sabatos šventimas, yra skirti visai žmonijai, ne tik žydams. Žydų papročių nuo Mozės mums nereikia, mums reikia laikytis tobulo dekalogo nuo Dievo. Nes Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus už visos žmonijos nuodėmes, ne tik už žydų. Kristus yra visos žmonijos atpirkėjas, ne tik žydų. Jis tik pasirinko gimti žydų tautoje, bet Jis nėra tik žydų Dievas, o visų žmonių Dievas. Jei prie Mozės dešimt Dievo įsakymų buvo iškalti akmeninėse plokštėse, tai su Jėzumi

dešimt Dievo įsakymų turėtų būti
iškalti kiekvienoje širdyje. Jei Jėzus
Kristus tavyje, tai ir visi Dievo įsa-
kymai su tavimi pasilieka, kuriuos
reikia vykdyti, nes kitaip ir negali
elgtis, nes turi pavyzdį Jėzų. Jei Jo
neturėtum, nevykdytum dešimt Die-
vo įsakymų ir nebūtų tavyje meilės
bei gailestingumo. O kaip tu gali ti-
kėti Jėzų ir nešvęsti sabatos, kai Jė-
zus Kristus yra sabatos Viešpats?!
Nuteisinimas tikėjimu yra Jėzaus
Kristaus išpažinimas. Žydai netikėjo,
kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.
Jie svarbesniu už Jį laikė ir tebelaiiko
(judaizmo religija) Mozę ir jo įstaty-
mo nuostatas dėl apeiginių dalykų
(judėjų ritualai). Taigi, svarbiausias
yra dekalogas – įstatymo viršenybė –
10 Dievo įsakymų ir Jėzaus įsaky-
mas, apvainikuojantis visa: vienas

kita mylėti, kaip aš jus mylėjau. Arba: „Mylėk savo artimą kaip save patį“. Bet šis Jėzaus įsakymas „mylėti“, nepanaikina 10 Dievo įsakymų, o tik apvainikuoja, kaip tobulumo viršūnę, nes yra didžiausias įsakymas Įstatyme: „Mylėk viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį“. Apaštalas Paulius laiške romiečiams rašo: „Meilė nedaro nieko pikta artimui. Meilė – įstatymo pilnatvė. Kas myli, tas įvykdo įstatymą“. Dievas yra meilė, bet ar jūs turite savy Dievo meilės, jeigu nesilaikote Dievo įsakymų? Juk pasakyta: „Jei mane mylite, - jūs laikysitės mano įsakymų“. Įsakymas mylėti artimą, išsakytas ir Naujajame, ir Senajame Testamentuose. „Mylėkite savo artimą, kaip patys

save. Aš esu Viešpats“. (Kun 19, 18). Jėzus Kristus nepakeitė Dievo įsakymų vieninteliu meilės įsakymu. Jeigu žmogus myli, jis žino ką daryti. Įstatymas suteikia meilei turinį, o tai, kas prieštarauja įstatymui, prieštarauja ir meilei. Tam, kuris nori tikrai mylėti, reikia laikytis Dievo įstatymo reikalavimo. Myli vienas kitą ir judėjai, bet neišpažįsta Kristaus. Ar tai reiškia, kad jie nuteisinami tikėjimu ir meile?! Myli ir budistai, bet jie meldžiasi Budai, ar tai reiškia, kad jie nuteisinami tikėjimu ir meile?! Myli ir induistai, bet jie garbina aibes dievų, ar tai reiškia, kad jie nuteisinami tikėjimu ir meile, turėdami daug dievų, bet ne vieną, išpažindami Brahmą, bet ne Kristų?! Myli ir musulmonai, bet jie Jėzų laiko tik žydų pranašu, o ne Dievo Sūnumi

(Korane rašoma, kad Jėzus nėra Dievas), ar tai reiškia, kad jie nuteisiami tikėjimu ir meile?! Myli ir krikščionys-katalikai, ir Kristų jie išpažįsta, ir jie mano, kad yra nuteisinti tikėjimu ir meile. Bet kaip gali mylėti Dievą visa širdimi ir nesilaikyti Jo įsakymų?! Ar tai tik ne parodijavimas, kai dediesi mylįs Dievą, o meldiesi Marijai, pačių išgalvotiems šventiesiems, mirusiems; lenkiesi statuloms, ikonoms, paveikslams; daugiažodžiauji kalbėdamas rožinį; garbini relikvijas; sieki prabangos, o ne paprastumo; mokai nevogti, bet vagi, mokai negeisti, bet geidi, mokai nesvetimauti, bet svetimauji?! Juk Dievas įsakė: „neturėsi kitų dievų, tiktai mane“. O ką tu turi? Mamoną? Mariją? Šventą Antaną? Ar turi Jėzų savy, nes Jėzus=Dievas?

Budistai turi Buda, Maitreja; induistai - Brahma, Rama, Krishna... Zydai turi Moze. Musulmonai - Alacha. Ir visi sako, kad tiki, kad gyvena meile, kad Dievas yra meile, ir meile prisi-dengia. Dievas yra meile, bet Jis yra ir teisijas. Kuo pagrisi meile Jam, nesilaikydama Jo isakymu? Kaip tu įrodai ta meile Jam? Jei mylite Dieva visa širdimi, bet meldžiatės Marijai, tai jūs nemylite Dievo visa širdimi. Jei mylite Dieva visa širdimi, bet ne-išpažįstate Jėzaus, tai jūs nemylite Dievo visa širdimi. Jei mylite Dieva visa širdimi, bet spjaunate artimui į veidą, tai jūs nemylite Dievo visa širdimi. Jei mylite Dieva visa širdimi, bet nesilaikote Jo isakymu, tai jūs nemylite Dievo visa širdimi. Tai kur ta jūsų meile, visą apvainikuojanti?! Ir jeigu sulaužote bent vieną isaky-

mą, tai sutrypiate ir patį vainiką, kuris jums yra tik priedanga pasakyti, kad būsiu nuteisintas tikėjimu ir meile. Jėzus Kristus atpirko jus iš nuodėmių ne tam, kad galėtumėt laužyti Dievo įsakymus ir juos laisvai interpretuoti. Mylėti, visų pirma, tai vykdyti. Tikėjimas be darbų – bevaisis. Kaip jūs įrodote savo meilę Dievui? Tuo, kad einate sekmadieniais į bažnyčią ir giedat litanijas Marijai? Jeigu suvoktumėt, kad jūs patys bažnyčios, gal jums pavyktų labiau išreikšti meilę Dievui ir artimui savo. Katalikai nešė meilę Kristaus vardu eidami į Kryžiaus žygius su kalavijais rankose. Jie skelbėsi mylį Dievą, išpažįstą Kristų, bet žudė vardan tikėjimo pagonis, geisdami jų žemių. Jie ne tikėjimą nešė, o vykdė genocidą. Manote, jie bus nuteisinti tikėjimu ir

meile?! Romos katalikų bažnyčia, remdamasi "tikru" tikėjimu ir Kristaus meile, taikė inkviziciją tiems, kurie pasak inkvizitorių, "aklai" rėmėsi Biblija. Manote, jie bus nuteisinti tikėjimu ir meile?! Meile apvainikuojamas tas, kuris laikosi visų Dievo įsakymų ir išpažįsta Kristų. Štai tokia meilė tvirta Dievui, o iš to ir artimui savo. Gal kyla klausimų, kaip sužinos apie Kristų Malaizija, Afrika ar Singapūras? Tam ir duotas Dievo Žodis, nuo pat pasaulio sukūrimo pradžios. Dabar Biblija išversta į daugelį pasaulio kalbų, vykdoma evangelizacija tarptautiniu mastu misionierių dėka. Dievo Žodį dabar gali įsisavinti kiekvienas žemės gyventojas. Ir jeigu manote, kad užtenka vien mylėti ir tam nereikia jokių knygų (nei Biblijos), tai kaip bus pa-

skelbta amžinoji Evangelija visiems žemės gyventojams?! Tik Tiesos Žodžiu! Kaip jūs įrodysite ištikimą meilę Dievui, nesilaikydami Jo įsakymų?! Kodėl pasaulyje tiek daug kančios, karų, ligų ir nepriteklių, ir kodėl visi dėl to kaltina Dievą? Todėl, kad Dievas skiria bausmę už tėvų kaltę vaikams – trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie Jį atmeta. Tai nesilaikymo Dievo įsakymų padarinys. Graudu, bet tokia tikrovė: žmonės visiškai užmiršo Dievą ir Jo įsakymus, tame tarpe ir mylėti artimą savo. Dievas yra Tiesa, o kas ją paneigia, tas apturi iš to skaudžias pasekmes. Ir daugeliui kyla klausimas: kuo prasikalto nekaltas kūdikis?! Ne kūdikis prasikalto, o jo tėvai ar protėviai. Priežasties reikia ieškoti giminės šaknyse. Juk medis pūva nuo šaknų!

O Dievas negali mylėti neteisybės, todėl Jis ir yra Teisėjas. Jis myli tuos, kurie laikosi Jo įsakymų ir priima Jo Sūnų Jėzų, bet skiria bausmę, jų nesilaikantiems ir Sūnaus neišpažįstantiems. Jei visi galėtų būti nuteisinti tikėjimu ir meile vien dėl to, kad tiki ir myli, žemėje būtų taika ir harmonija, bet taip nėra, nes meile tik prisidengiama, o tikėjimas iškraipomas. Jeigu Dievas septintąją dieną savaitę palaimino ir pašventino, tai Jis ją pašventino jūsų labui, kad tikėtumėt, mylėtumėt ir laikytumėtės to, ką Dievas jums skiria. Jėzus juk neatšaukė Tėvo pašventintos dienos, o laikėsi jos, gyveno ir mokė pagal Tėvo duotą dekalogą, aiškindamas žmonėms Raštus ir mokydamas, kad visi įtikėtų ir pamiltų Tiesą, spinduliuotų meilę Dievui ir artimui savo.

Dievo dešimt įsakymų išliko, nes juos apvainikavo Jėzaus įsakymas mylėti. Kaip nepamilę tiesos jūs galite mylėti artimą savo?! Mylėti, tai ne tik sakyti „myliu“, bet ir įrodyti nesavanaudiškais darbais. Manote, smerkiu? Tiesą sakyti prieš tuos, kurie tiesą iškraipo, tai nereiškia smerkti. Juk kiekvienas, kas iškraipo tiesą, jau pats save pasmerkė. Kiti sako: mylėti, tai nesivadovauti Biblija, kurią nežinia kas parašė. Jūs manote, Dievas būtų leidęs kam nors iškraipyti Jo Žodį Šventajame Rašte? Juk Biblija ir atskleidžia Tiesą. Joje yra Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį Dievas Jam davė, kad Jis atskleistų, kas turi greitai įvykti. Peržvelgus krikščionybės istoriją – viskas sutampa, o matant, kas pasaulyje vyksta, pasitvirtina. Tad Biblijoje iš

tiesų byloja tiesa, ir kas ją rašė, parašė Tiesą, nes ši Tiesa pasitvirtina. Visos religijos akcentuoja tikėjimą ir meilę. Turėtų būti pasaulis nuostabus, nes visi tiki ir myli. Bet taip nėra, kitaip Jėzaus Kristaus Apreiškimas būtų bevertis. Pasaulis meile tik prisidengia, o po ta uždanga slypi meilei priešingi dalykai. Todėl Jėzaus Apreiškimas yra tikras ir sudėtas į Bibliją kaip Apreiškimas Jonui. Čia sakoma, kad Teisiojo vardas – Dievo Žodis. O slibinas kaunasi su tais, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą. Religinį teiginių pripažinimas nėra Jėzaus liudijimas, o Vedos nėra Dievo Žodis. Judėjų Tora – 613 įsakymų žydams. Gal būtų tai slibino pinklės?! Religijos – pinklės?! O Dievo Žodis (Biblija) sako: „Dievą garbink!“ „Palaimintas, kas

laikosi šios knygos pranašystės žodžių“. O kas yra bažnyčia? Tai mes su Kristumi. Kaip suderinti Dievo šventovę su stabais? Juk mes esame Dievo šventovė. Dievo įsakymų laikymasis yra mūsų meilė Viešpačiui ir rūpesčio aplinkiniais žmonėmis įrodymas. Dievo įstatymas – tai mūsų veiklos vadovas ir mes turime veikti, vadovaudamiesi meile. Ar pagoniai turėjo priimti žydų apeigas prieš tapdami krikščionimis? Ne. Stabai yra niekas ir aukojimas bereikšmis. Nes Jėzus paaukojo save už mūsų nuodėmes. Judėjai skelbė, kad krikščionys privalo laikytis Mozės įstatymo. Apaštalas Paulius, priešingai, atkakliai tvirtino, kad tapti teisiu Dievo akivaizdoje galima tik įtikėjus Kristų, o ne judėjų įstatymo darbais ir apeigų atlikimu, tuo labiau api-

pjaustymu. Jėzus panaikino Mozės įstatymą su jo potvarkiais, tačiau judėjai nenori suprasti, kad Kristui atėjus, Mozės įstatymas neteko savo galios. Tačiau, Jėzus patvirtino kažkada Mozės pasakytus žodžius, kaip jam įsakė Dievas: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis“. Mylėti mokė ir Mozė ir Jėzus. Jei išliko šis įsakymas mylėti – didžiausias įstatyme, tai tuo labiau išliko ir visi 10 Dievo įsakymų. O apaštalas Paulius rašė laiške efeziečiams: „Mes esame Jo (Dievo) kūrinys, sutverti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti“. Įsidėmėkit: Dievas iš anksto paskyrė. Įsakymus Jis davė iš anksto, kad juos vykdydami, rodytume pavyzdį kitiems, darydami gerus darbus. Tikė-

jimas nereikalauja neįmanomų dalykų, o tik priimti Kristų ir laikytis Jo pavyzdžio, kaip kad Jis laikėsi Dievo įsakymų. Apaštalas Paulius mokė: „Nes teisūs Dievo akyse ne įstatymo klausytojai, teisūs bus pripažinti įstatymo vykdytojai“. Ar krikščionis tebesaisto Mozės įstatymas ir žydų papročiai? Ne. Nes judėjai neišpažįsta Jėzaus kaip Mesijo. Krikščionis turi saistyti 10 Dievo įsakymų ir Jėzaus liudijimas. Krikščionys nepripažįsta ir nepraktikuoja žydų įstatymų ir tradicijų, tačiau 10 Dievo įsakymų skirti tiek krikščioniui, tiek žydams, tiek visai žmonijai. Krikščionys – Kristaus sekėjai, judėjai – Mozės. Nors ir tie, ir tie tiki į tą patį Dievą. Mozės įstatymo nuostatai krikščioniui negalioja, jiems, kaip ir visai žmonijai, galioja Dievo įstatymas – 10 įsakymų. My-

lėti Dievą ir savo artimą yra svarbiau už visas deginamąsias atnašas ir kitokias aukas. O meilė yra vaikščioti Dievo įsakymų keliais. Kaip mokė apaštalas Jonas: „Nes tai yra Dievo meilė – Jo įsakymus vykdyti. O Jo įsakymai nėra sunkūs. Juk kiekvienas, kuris gimęs iš Dievo, nugalį pasaulį, ir štai pergalė, nugalinti pasaulį: mūsų tikėjimas! O kas gi nugalį pasaulį, jei ne tas, kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?! Jėzaus liudijimas toks: Dievas mums suteikė amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra Jo Sūnuje“.

Ar iš tikrųjų manote, kad Dievas egzistuoja?

Atsakau: aš nemanau, aš įsitikinęs! Jau tiek daug atskleidžiau, o jūs dar

vis neįgijote išmonės. Dievas tikrai egzistuoja. Atmerkite plačiau akis.

Vyrukas nuėjo į kirpyklą apsikirpti bei pasidailinti barzdos. Kai kirpėjas ėmėsi darbo, jie pradėjo kalbėtis, slidinėti nuo vienos temos prie kitos. Galų gale vyrukas prašneko apie tikėjimą ir Dievą. Kirpėjas tik pakraipė galvą.

- Nemanau, kad Dievas egzistuoja.

- Kodėl jūs taip sakote? - paklausė klientas.

- Na, išeikite į gatvę ir suprasite, kad Dievas neegzistuoja. Jei Dievas egzistuotų, ar būtų pasaulyje tiek daug sergančių žmonių? Tiek nukriaustų vaikų? Jei Dievas egzistuotų, nebūtų nei kančios, nei skausmo... Negaliu įsivaizduoti mylinčio Dievo, kuris leistų visus šituos bai-

sius dalykus...

Klientas nieko neatsakė, nes nenorėjo pradėti ginčo. Kai kirpėjas baigė savo darbą, klientas paliko kirpyklą. Vos išėjęs į gatvę, prasilenkė su varganu elgeta, ilgais, suveltais, purvinais plaukais ir išsidraikiusia barzda. Vyrukui toptelėjo į galvą išganinga mintis ir jis pasuko atgal į kirpyklą. O grįžęs, tarė kirpėjui:

- Žinote ką? Kirpėjai neegzistuoja!

- Ką jūs sakote? - nustebo kirpėjas.

- Kaip tai neegzistuoja? O kas aš? Aš ir esu kirpėjas! Juk ką tik jus apkirpau.

- Ne! - ryžtingai sušuko vyrukas. - Kirpėjai neegzistuoja, nes jei jie egzistuotų, nebūtų gatvėse apšepusių žmonių su ilgais, suveltais plaukais ir netašytomis barzdomis, kaip antai tas elgeta lauke.

- Bet kirpėjai tikrai egzistuoja! - nenusileido kirpėjas. - Tik ne visi žmonės ateina pas mane.

- Būtent! - patvirtino vyrukas. - Tai ir yra esmė! Dievas, taip pat, tikrai egzistuoja! Tik ne visi žmonės eina pas Jį ir ieško Jo. Štai, kodėl yra tiek daug skausmo ir kančios pasaulyje.

Gal pradėkime nuo to, kad nėra nei pragaro, nei rojus. Ar jūs kompetentingas teigti, kad Dievas yra?

Atsakau: ar jūs kompetentingas teigti, kad nėra nei pragaro, nei rojus?

Štai, lėktuve bedievis atsisėdo šalia merginos, vartinėjančios Bibliją, ir užmezgė pokalbį:

Gal pabendraukim, kad skrydis neprailgtų?

Nors mergina jau buvo besileidžianti į Šventojo Rašto gelmes, mandagiai sutiko.

Mielu noru, tik apie ką kalbėsime?

Gal pradėkim nuo to, kad nėra Dievo, nėra nei pragaro, nei rojus... Ir kad Kristus nenužengs iš aukštybių, - bedievis niūriai nupiešė savo pasaulėžiūrą.

Labai įdomi tema, - sukľuso mergina, prie krūtinės spausdama Bibliją, - tik leiskit pradžiai, jūsų paklausti...

Prašom, klauskit, - bedievis nutaisė protingą žvilgsnį.

Štai, pievoje ganosi avis, arklys ir karvė. Visi trys peša žolę, pamažu kramto, gruozoja, gromuliuoja. Avis išsитуština mažais spiriukais, arklys - storais gumulais, o karvė - plokšč-

čiais blynais. Kaip manote, kodėl taip yra?

Net neįsivaizduoju, - sutriko bedievis.

Ar jūs kompetentingas teigti, kad nėra Dievo, nei pragaro, nei rojus ir kad Kristus nenužengs iš aukštybių, kai nieko nežinote nei apie karvašūdį, nei apie arkliašūdį?

Bedievis iš nuostabos prarado žadą, o mergina ramiai sau atsivertė Bibliją.

Visada švenčiau Kūčias, Kalėdas, Velykas. Juk tai krikščioniškos šventės, simbolizuojančios Jėzaus gimimą ir prisikėlimą. Jai jų nešventumėm, paniekintumėm Dievą. Juk pasakyta: šventę švęsk! Švenčiu ir Visų Šventųjų šventę, vaikai švenčia Heloviną, Valentino dieną, Užgavė-

nes... Juk tai tik šventės! Juk tai protėvių tradicijos!

Atsakau: kas pasakė „šventę švęsk“? Popiežius? Katalikų bažnyčia? O Dievas pasakė: „Aš nekenčiu ir paniekinu jūsų šventes, nemėgstu jūsų iškilmių kvapo“. (ST, Amoso 5, 21). Buvome pagoniška tauta, todėl pas mus daug pagoniškų „švenčių“ supainiotos su krikščionybe, nors jos su ja nieko bendro neturi. Kristus sako: „Pažinkite tiesą ir ji jus išlaisvins“. Mes privalome pažinti tiesą, nes tik ji išlaisvina. „Pagonių papročiai yra tuštybė“. (Jer 10, 3). Velykos, vėlinės, kalėdos, valentino diena, joninės ir dar daug kitų pagoniškų „švenčių“ niekada nebuvo ir nebus krikščioniškos. Biblijoje minimas Jėzaus prisikėlimas, tačiau Velykos

neturi nieko bendro su Jėzaus prisikėlimu. Kaip ir Kalėdos neturi nieko bendro su Jėzaus gimimu (pagal Bibliją peršasi išvada, kad Jėzus gimė rudenį – maždaug rugsėjo vidury). Jėzaus mokiniai nešventė šių švenčių, nes tai pagoniškos šventės. O Dievas nekenčia stabmeldžių pagonių papročių ir liepia laikytis kuo toliau nuo jų ritualų ir tradicijų. Jei jums iš tiesų bent truputėli rūpi patikti Dievui, pradėkit studijuoti Bibliją. Ir kai suvoksit Dievo Žodį, suprasi tiesą, ir jau patys ją skelbsit kitiems. Žinoma, tam reikalingas tikėjimas ir atsidavimas Kristui. Jūs švenčiat pagoniškas šventes, o šėtonas trina rankomis, nes jo priešininką Jėzų uždengė dažyti kiaušiniai ir kiškučiai. Margučiai ir zuikučiai neturi jokios sąsajos su Jėzaus prisikėlimu.

kėlimu, kaip ir neturi jokios sąsajos su Jėzaus gimimu skarota eglutė, blizgučiai ir girliandos. O kiaušiniai ir kiškiai senovės pagonių buvo garbinami kaip vaisingumo simboliai. Tai pagonių papročiai ir tradicijos: kūčios, kalėdos, velykos ir daug kitų švenčių. Triušis arba kiškis yra mėnulio, pagonių deivės motinos simbolis. O kiaušinis babiloniečių buvo legendomis apipintas: šventas kiaušinis neva nukrito iš dangaus į upę, o iš to kiaušinio išsiriti deivė Astartė. Su heloviniais ir valentiniais – dar baisiau. Dabartinė Valentino diena anksčiau buvo pagonių meilės deivės Mildos diena. Tai ištvirkėlių diena, kur širdelė simbolizuoja moters vaginą. Užgavėnės, kai visi vaikšto persirengę velniais ir raganomis, yra senovės pagonių šventė. Ši šventė

siejasi su Valpurgijos nakties švente, skirta prikelti pavasarį, - tai viena iš satanistų mėgstamų švenčių. Helovino šaknys glūdi senovės pagonių mirusiųjų šventėse. Vėliau katalikų bažnyčia šią šventę pavadino Visų šventųjų diena ir leido oficialiai švęsti lapkričio 1 d. Helovinas satanistų religijoje yra viena iš didžiausių švenčių. Satanistai save laiko dievais, todėl jie yra šėtono įtakoje. Taigi, švęsdami visas tas pagoniškas, satanistiškas ir antikristiškas šventes, jūs paniekinate Dievą. Šitos šventės ne kas kita, kaip pagoniškų tradicijų tąsa. O kas tose šventėse yra švento? Visas dėmesys nukreiptas nuo dvasinių dalykų į materializmą. Verslininkai iš to daro biznį, viskas suvesta į komerciją: simboliškai produktai, maistas, alkoholis,

apraga, kita simbolika. Įsivaizduojate, kiek per vėlines išparduodama žvakių? O vėlinės viso labo tik pagoniška šventė. Pagonys turėjo paprotį per vėlines nešti ant kapų juodai (arba raudonai) dažytus kiaušinius ir pasakoti šiurpias istorijas apie klajojančias vėles. Būtų juokinga, jei nebūtų graudu. Nėra jokių klajojančių vėlių, o kapuose dūla tik kaulai. Kokia prasmė ant jų deginti žvakutes? Jūs tokie apmulkinti šėtono, kad net susirinkę kapuose garbinat jį žvakių šviesoje. Manot, ateinat pagerbti mirusiųjų? Tuos reikėjo gerbti, kol gyvi buvo, o po žeme jie tik lavonai – be dvasios, be proto, be gyvybės. Jų dvasios Dievo žinioje, o gyvybę Jis įpūs kiekvienam teismo dieną, kai kelsis visi su kūnais – vieni amžinam gyvenimui, kiti – amžinai kančiai ir

mirčiai. Jėzus Kristus juk irgi prisikėlė su kūnu. Kelsimės su kūnais ir mes, kai Jėzus Kristus nužengs antrą sykį į pasaulį. O iki tol turi ateiti atkritimas ir apsireikšti nedorybės žmogus, pražūtis sūnus, prieštarautojas, kuris sukyla prieš visa, kas dieviška ir šventa, ir pats sėdasi Dievo šventovėje, dėdamasis Dievu. Tiems, kurie atsisakė mylėti tiesą savo išganymui, Dievas siunčia galingą suvedžiotoją, kuris skleis melą. Taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę. Taigi, žiūrėkit teisybės. Kam jums tos tradicinės pagonių šventės? Juk jas švęsdami pasiduodat šėtono įtakai, besaikiai vartodami alkoholį, įsitraukdami į nesuvokiamų papročių ritualus. Juk visų švenčių pagrindinis akstinas yra alkoholis – didžiausias

nuodas žmogaus organizmui. Šis nuodas jus žudo pamažu, nesvarbu koks jo kiekis. Jis žudo jus ir jūsų vaikus, kurie dar negimę. O mes nai-viai priimame antikristiškas apeigas ir tradiciškai naudojame švenčių simbolius ir nuodijame kūną. Bet kadangi Dievas yra mylintis ir gailes-tingas, Jis atleis kiekvienam, kuris nosisuks nuo pagoniškų papročių ir nebepraktikuos pagoniškų švenčių, jeigu tai darė iš nežinojimo. Įtikėkit Jėzų Kristų, atraskit Jį savy, tuomet su Juo kiekviena diena jums bus lyg Dievo šventė, be jokių šėtoniškų už-mačių ir be alkoholio. Tikriausia šventė Dievui – Viešpaties diena – šabas (šeštadienis). Tad jį ir švęsk. Kai rašto žinovai ir fariziejai paklausė Jėzaus: „Kodėl tavo mokiniai lau-žo prosenių tradiciją?“ Jėzus atsakė:

„O kodėl jūs laužote Dievo įsakymus savo tradicijomis?“ Taip sako Viešpats: „Kodėl jūs laužote Viešpaties įsakymus ir nenorite, kad jums sekėtųsi? Kadangi jūs palikote Viešpatį, Jis paliko jus.“ (2 Krn 24, 20). „Neaukokite man tuščių aukų, smilkaiai man yra pasibjaurėjimas. Aš negaliu pakęsti jūsų švenčių. Jūsų jauno mėnulio ir kitų iškilmių mano siela nenkenčia“. (Iz 1). „Aš pavirsiu jūsų iškilmes į gedulą, giesmes – į raudas“. (Am 8).

Aš švenčiu sekmadienį, nes šeštadienį dirbu, sekmadienis man yra toji Viešpaties sabata. Nemanau, kad pažeidžiu Dievo įsakymą, nešvėsdamas šeštadienio, jeigu švenčiu sekmadienį, svarbu, kad išlaikau septynių dienų skaičiavimo ciklą,

tiesa?

Atsakau: netiesa. Prieš Dievą nepagudrausi. Mums nėra suteikta privilegija pasirinkti kokią savaitės dieną laikysime sabata (šabu – poilsiu). Sabata (šeštadienis) yra Dievo palaiminta ir pašventinta, jokios kitos dienos. Jei nusprendei sabatą padaryti sekmadieniu, įsteigi savo dieną. Švęsdamas savo įsteigtą dieną, tu nesilaikai Viešpaties šabo. Kas tu toks, kad prieštarautum Dievui? Juk Dievas palaimino septintąją savaitės dieną, kuri yra šeštadienis, tai ji negali būti sekmadienis arba kuri nors kita diena. Šeštadienis yra Dievo nustatytas poilsis. Jeigu tau koks žmogus nustatė, kad šeštadienis – darbo diena, tai pasakyk tam žmogui: šiandien aš nedirbsiu, šiandien Vieš-

paties diena! Bijai prieš jį apsijuokti? Geriau bijok Dievo. Nors Dievas yra meilė, Jis yra ir Teisingumas. Negalvok, kad Dievas myli netiesą. Netiesą myli tik šėtonas, nes jis yra melo tėvas. Dievas įsakė ketvirtu įsakyму: "Atmink, kad švęstum šabo dieną.<...>" Švęsdamas sekmadienį, niekini Dievą, bet pagerbi popiežių. Kurį iš jų renkiesi sau į Tėvus?

Ar jūs religinis fanatikas?

Atsakau: ar jūs žinote, kas yra fanatizmas? Tai daugelyje religijų pasitaikanti religingumo forma, pasireiškianti pačiam fanatikui ir visuomenei pavojingais veiksmais: fiziniu savęs žalojimu, pvz.: kastravimusi; individualiomis ar grupinėmis savižudybėmis; taip pat žiauriu kitatikių

persekiojimu, jų naikinimu. Fanatizmo esmė yra žmogaus aukojimas dėl idėjos, vardan ištikimybės savo religijai. O aš nepriklausau jokiai religijai ir nepersekiuju kitatikių, tik išpažįstu Jėzų Kristų ir skelbiu Dievo Žodį, jausdamas besąlyginę meilę Tiesai. Aš sakau: bet kokios religijos pasirinkimas, tai klaidingas kelias pažinti Dievą. Religija apskritai yra tikinčiųjų organizacija, realizuojanti apeiginius veiksmus, t.y. kultus. Kas sukūrė religijas? Žmonės. O kas yra Šventojo Rašto autorius? Dievas. Jis įkvėpė apaštalus ir iš to gimė Naujasis Testamentas. Kai Dievas nori žmonijai perduoti tiesą, Jis įkvepia žmones per Šventąją Dvasią. Šią atsakymą jums rašau taip pat įkvėptas Dievo. Manęs nevaržo jokios religinės dogmos ir doktrinos. Esu

laisvas nuo religinių rėmų, nes atsi-
duodu visas Kristui ir Jis veda mane
šventėjimo keliu į tobulybę pas Tė-
vą.

*Jeigu Dievas būtų, ar gi jis leistų
žemėje vykti karams? Prisiminkim
istoriją. Pirmasis pasaulinis karas,
antrasis... Hitleris kiek žydų išnaiki-
no, o Stalinas kiek lietuvių... Fašiz-
mas, bolševizmas, komunizmas...
Kas pasaulyje dedasi! Kiek religinių
teroristų grupuočių! Džihadas - mu-
sulmonų šventas karas prieš kitati-
kius! Afganistanas kariauja, Sirija
kariauja, Pakistanas, Iranas, Irakas,
Libija, Egiptas... Musulmonai kariau-
ja, žydai kariauja, Tibeto vienuoliai
susidegina, Indijos sukilėliai žudo
vietos politikus, Afrikos sukilėliai
užima prezidento rūmus, Palestina*

konfliktuoja su Izraeliu, lietuviai emigruoja, Lietuva nyksta... Baisu, kas darosi pasaulyje! Argi Dievas tai galėtų pakeisti?

Atsakau: istorija kartoja, o žmōnės nesikeičia. Kartą iš kartos remiasi tradicijomis, papročiais ir klaidingu tikėjimu. O Dievas nesileidžia išjuokiamas, nes Dievas valdo istoriją. Štai matote, kas dedasi pasaulyje ir ką reiškia būti skirtingose religijose. Dievas nekenčia karų, bet Jis nekenčia ir tų, kurie Jį paniekina. Ar žinote, kodėl Hitleris pasirinko savo ženklą svastiką – kryžių su užlenktais galais, kitaip vadinamą “sūkurėliu”? Todėl, kad Dievas norėjo pasauliui parodyti, kad tie, kas su svastikos ženklą, yra paklydėliai ir toli nuo Dievo tiesos. Hitleris buvo

lyg atpirkimo ožys, pavertęs svastiką bauginančiu ženklų, kad po to žmonija suprastų ir praregėtų. Ką reiškia svastika? Svastika – tai saulės, ugnies ir kūrimo simbolis. Svastika senovėje plačiai buvo naudota beveik visuose pasaulio žemynuose, tuo pačiu senovės indoeuropiečių, keltų, graikų, baltų. O mūsų protėviai garbino saulę kaip dievybę, apipindami tai įvairiais kultiniais ir maginiais ritualais. Baltai svastiką siejo su Dievu, Saule, Perkūnu. Pagaunat mintį? Saulę garbino, Perkūną garbino, svastiką garbino, o ne patį Dievą. Protėviai svastiką prilygino Dievui. Taigi, jie buvo stabmeldžiai. Manote, tai Dievui patiko? Manote, Dievas pakentė svastikos ženklą stabmeldystės vardan? Dievas nekenė šio ženklo, kaip jis nekenčia stab-

meldžių. Tik nemanykit, kad Dievas juos turi pakęsti, jeigu jie nemyli Dievo, o garbina Jo kūrinį – Saulę. Tačiau Dievas yra mylintis ir gailestingas, todėl Jis atidavė svastiką į šėtono rankas, kad žmonija suvoktų, jog svastikos ženklas yra ne Dievo ženklas, o šėtono. Vėliau svastika tapo šventu induizmo ir budizmo simboliu. Šimtmečiai bėgo, o žmonės nesikeitė – jie ir toliau garbino saulę, sudievindami ją. Svastiką ir toliau laikė kūrimo simboliu, nesuvokdami, kad sumenkina patį Kūrėją. Svastiką sukūrė žmogus, o žmogų sukūrė Dievas. Dievui nereikia jokių simbolių, Jis yra visatos Kūrėjas, ne žmogus ir ne svastikos ženklas. Galiausiai svastiką perėmė Hitleris, mat jis iš prigimties buvo menininkas, todėl pasirinko kūrimo simbolį

savo ženklu. Bet ne todėl, kad pats taip sugalvojo, o todėl, kad Dievas taip lėmė, atidavęs svastiką į šėtono rankas, o Hitleris jau nuo gimimo buvo svarbus šėtono įrankis, mat jis gimė kraujomaišoje. O Dievas nenėčia kraujomaišos. Hitlerio tėvas sugulė su savo dukterėčia ir jiems gimė Adolfas, jau nuo gimimo prakeiktas Dievo akyse. Ir ne veltui Hitleris pasirinko svastiką savo ženklą, mat taip jam liepė šėtonas ir tokia buvo Dievo valia. Nors svastika pažodžiui reiškia "laimę, gerovę", ji yra šėtono apgaulė žmonėms, kad su svastikos simboliu nuvilioti žmoniją nuo tikrojo Dievo. Bet Dievas per Hitlerį atskleidė svastikos prasmę. O žmonės ir toliau lenkiasi Budos statuloms su svastikos simboliu. Hitleris mirė, o svastika liko. Šėtonas to-

liau daro savo juodus darbus. Svas-
tikos religiniai simboliai ir toliau pie-
šiami ant budistų maldos namų. Ti-
beto budistai irgi priklauso pasauli-
nei budistų brolijai. Tibeto budizmas
nuo kitų budistų šakų skiriasi apei-
gomis, dideliu dvasininkų reikšmin-
gumu. Budų ir bodhisatvų kultas su-
sipynęs su vietinių dievybių kultu,
kuriame nemažai magijos elementų.
Kiekvienas Tibeto budistas privalo
turėti dvasinį vadovą – lamą. Apskri-
tai budizmas propaguoja žmogaus
tobulėjimą: atbusti arba nušvisti gali
kiekvienas žmogus. Tai kodėl degi-
nasi Tibeto vienuoliai?! Nušvitęs
žmogus niekada nepasirinks savižu-
dybės. O kaip jis gali nušvisti, nepri-
ėmęs į save Kristaus?! Turbūt nėra
viskas teisinga toje religijoje, nes ji
ir yra tik religija, o religijos nesutei-

kia išganymo. Ir nei vienas nenueis pas Dievą, kaip tik per Jėzų Kristų. Kas eis kitu keliu, nei pas Jėzų, tas nueis pas antikristą. Nė vienas budistų lama dar neprisikėlė iš numirusių. Visos religijos, kurios remiasi reinkarnacija, klaidingai tiki. Šėtonas visada užsimaskavęs, jis gali net prisidengti meile, jis gali apsimesti šviesos angelu, kad tik nutolinti jus nuo Kristaus. Budistai teigia: Dievas yra visuotinė meilė ir tuo apsiriboja. O meilė, tai vaikščioti Dievo įsakymų keliais. Ar budistai laikosi Dievo įsakymų? Jie pažeidžia jau pirmąjį Dievo įsakymą: „neturėsi kitų dievų, tiktai mane“, nes meldžiasi Budai, o lenkdamiesi Budos statulai su svastikos simboliu, jie pažeidžia ir antrąjį Dievo įsakymą, kuriuo Dievas įsako nesusikurti stabų, bei jiems nesilenkti

ir jų negarbinti. O kas laukia tų, kurie iškeičia Dievą į stabą? Dievo bausmė. Štai kodėl deginasi Tibeto vienuoliai, štai kodėl vyksta negerovės pasaulyje. Nes niekas nebesilanko Dievo įsakymų ir nebemyli artimo savo. Pasaulis baigia susinaikinti, nes jau dabar siūloma legalizuoti kraujomaišą. Iš istorijos pažįstame vieną kraujomaišos padarinį – Hitlerį, kuris pasirinko savo simboliu svastiką. Dievas leido, kad svastika taptų antikristo ženklu, o jį ir toliau naudoja indų religijos. Ką tuo Dievas nori pasakyti? Kad indų religijos nenuves jūsų pas Jėzų Kristų. Gal prie Budos statulos, gal prie Šivos statulos, tik ne pas gyvąjį Jėzų. Joga vadinama dievišku gyvenimo mokslu, neatsiejama indų filosofijos dalis, hinduizmo ritualas. Joga praktikuojama jau se-

nų laikų, dar daug metų prieš Kristų. Šivos statula irgi sėdi jogos pozoje, o jogos asanos pradedamos saulės pasveikinimu. Ar gali nuvesti jogos išpažinimas pas Kristų? Jau greičiau į budizmo ar induizmo užkulisius. Kai aš praktikavau jogą, ji mane pas Kristų nenuvedė, ji vedė mane rytų filosofijos takais, supažindindama su karma ir reinkarnacija ir visuotine meile. Taigi, visos religijos akcentuoja meilę, bet svarbiausia, kas po ta meile slypi. Dievas mane supažindino su rytų religijų užkulisiais, parodydamas, kad čia nėra Jėzaus Kristaus, per kurį ateina išsigelbėjimas. Joga man padėjo įvaldyti tik kūno lankstumą, tačiau aš dar nebuvo laisvas nuo pasaulio. Mane kažkas stabdė, dar negalėjau suvokti Dievo esmės ir pažinti tiesos. Tik nustojus

praktikuoti jogą, sugebėjau žengti toliau tikrojo pažinimo link. Todėl galiu sakyti, kad tik „persirgęs“ joga, ir iš dalies budizmu ir induizmu, vis labiau artėjau prie Kristaus. O po to supratau, kaip aš klydau stverdama-sis vienos ar kitos religijos Dievo paieškoms.

Daug tautų nukentėjo nuo pasaulinio karo, bet labiausiai tai žydai. O kodėl? O todėl, kad Dievas nesileidžia išjuokiamas. Tai bausmė žydams už tai, kad jie atmetė Jėzų Kristų kaip Mesiją ir Dievo Sūnų, nors Dievas pasirinko savo tauta būtent žydus ir jiems pirmiesiems apreiškė savo slėpinius. Taigi, žydai žinojo, matė, girdėjo, bet neįtikėjo. Jiems nepadėjo atverti akių net Hitleris. Žydai ir po karo neišpažįsta Jėzaus. Jie laikosi šabo, bet nesilaiko Jėzaus

meilės. Taigi, judaizmo religija ne-
nuves jūsų pas Kristų. Štai, kodėl
Palestina konfliktuoja su Izraeliu, o
žydai visur engiami. Šalys, išpažįs-
tančios Islamo religiją, daugiausia
kariauja, nes čia daugiausia religinių
fanatikų, savižudžių vardan religijos,
taip pat teroristinių grupuočių. Isla-
mas mini Jėzų Korane kaip pranašą,
o savo pranašu laiko Mahometą. Ta-
čiau vahabitai – radikali islamo atša-
ka, pranašo Mahometo kultą laiko
nukrypimu. O Talibano sukilėliai,
vykdantys partizaninį karą prieš už-
sienio valstybių pajėgas Afganista-
ne, remiasi Šariato teise – religiniu
islamo įstatymu, atėjusiu iš papročių
teisės – „ką Alachas įsakė, patarė,
pasmerkė, uždraudė“. Musulmonai
neneša Kristaus meilės ir neišpažįsta
Jo kaip Dievo Sūnaus. Jie sako myli

Alachą, bet ar myli savo artimą? Visos religijos klysta, o Dievas nesileidžia išjuokiamas. Štai katalikai, išpažįsta Kristų, bet ar vaikščioja su meile Dievo įsakymų keliais? Jie laužo Dievo įsakymus ir juos interpretuoja savaip. Jie garbina Mariją, o „Marijos“ žemė nyksta: dalis tautos emigravo, dalis – prasigėrė, dalis užsiima mirusiųjų dvasių iššaukimu ir žyniavimu, dalis sulindo į Seimą, bet niekam nuo to negeriau. Kodėl tą leidžia Marija? Juk jai nuolat meldžiamasi, jos garbei švenčiamos šventės, giedamos litanijos, statomi stabai... Kodėl Marija nepadedą? Kodėl Marija negelbsti? Juk kiekviena bobutė myli Mariją ir jos meilę skleidžia aplinkiniams. Kodėl tad Marija kurčia? Marija nepadėjo tuomet, kai Stalinas trėmė į Sibirą, nepadės ir

dabar, nes Dievas nesileidžia išjuokiamas. Jam baisu, kas dedasi pasaulyje ir Jis to nekenčia. Bet pats žmogus nusprendė, kad jis yra gudresnis už Dievą, ir sumojo gyventi pagal savo įstatymus, pamindamas Dievo įstatymą. Štai kodėl pasaulyje tiek daug beprotybės, karų, ligų ir bado, nes žmonės patys tai susikūrė. Jiems nebereikia Kūrėjo, jie patys nusprendė būti dievais ir diktuoti savo sąlygas saviems, įrodinėti savo tiesas aplinkiniams ir primesti savo valią kitiems. O tereikia laikytis 10 Dievo įsakymų ir vaikščioti Jo įsakymų keliais. Juk tai ir yra meilė. Pasi kvieskite pas save Kristų ir paprašykite, kad Jis vestų jus į Tiesą. Nes Kristus yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Įsidėmėkite pagaliau: kelias – Kristus, tiesa – Kristus, gyvenimas –

Kristus. Jei neturite Kristaus, neturite tiesos, neturite gyvenimo, ir einate ne tuo keliu.

Susidaro toks įspūdis, kad jūs neklystantis: niekada nešventėt pagoniškų švenčių, niekada nevaikščiojot į bažnyčią sekmadieniais, niekada nekalbėjot "Sveika, Marija"... Ar jūs gimėte su angelo sparnais? Atėjote į šį pasaulį be nuodėmės?

Atsakau: visada buvau klystantis nuodėmės vergas, visada švenčiau šventes ir esu kalbėjęs „Sveika, Marija“, kol Dievas man nedavė tikrojo suvokimo. Štai dabar šiuo suvokimu ir dalinuosi. Juk iš tiesų gimiau su angelo sparnais. Ar esate kada nors matę gyvą kūdikį? Lietę jį, laikę ant rankų, užuodę jo tyrą kvapą, spaudę

jį prie širdies? Manau, jeigu kūdikis pradėtas be nuodėmės, jis gimsta su angelo sparnais. Ir aš buvau planuotas, laukiamas kūdikis, pradėtas iš meilės, ir ačiū Dievui už tai, ir ačiū tėveliams. Kaip kūdikis gali ateiti į šį pasaulį su nuodėme, jei jis buvo pradėtas be nuodėmės ir iš meilės?! Kaip jis gali neturėti angelo sparnų, jei jis gimsta tyras ir nekaltas?! Man pasisekė: aš gimiau su angelo sparnais ir atėjau į šį pasaulį be nuodėmės. Vaikas būdamas, prieš miegą, vakarais, kalbėdavausi su Dievu. Pamenu tas žodžiais nenusakomas akimirkas: dalindavausi su Juo savo jausmais ir žinodavau, kad Dievas mane girdi ir išklauso. Tas žinojimas buvo įgimtas. Tik vėliau, paauglystėje, pats nusiplėšiau tuos angelo sparnus, kuriuos nuo gimimo man

davė Dievas. Jau nebeėjau sekma-
dieniais į bažnyčią, nebesimeldžiau
Marijai ir vakarais nebekalbėjau su
Dievu. Užsiauginau ilgus plaukus,
prisisiuvau ant švarkelio kaukolių ir
išėjau į pasaulį pamandravoti. Šita-
me pasaulyje radau bendraminčių,
su kuriais tarpusavy dalindavomės
metalo grupių įrašais. Kartu vaikš-
čiodavome į diskotekas, važiuoda-
vome į koncertus, ir kratydavome
palaidus plaukus, šokių salėje aižiai
skambant kriokiantiems vokalam.
Perlaužę butelį kitą, patys kriokda-
vome, mėgdžiodami sunkiojo metalo
grupių lyderius, o pasiekę kondiciją,
traukdavome ieškoti nuotykių į ka-
pus. Paminklų nevartydavome, bet
su merginomis plėšdavome meilę, į
depresiją varydami kapinių sargą.
Juodojo metalo klausymasis ir pa-

mėgimas tokių grupių, kaip „Slayer“ („Žudikas“), „Canibal Corpse“ („Kanibalo lavonas“), „Morbid Angel“ („Baisus angelas“), „Obituary“ („Laidotuvių nekrologas“), „Tiamat“ („Chaos dievybė“), „Sepultura“ („Kapas“) ir kitų, vedavo į dar didesnę tamsą, nei kokioje skendėjome. O kokios mintys gali apsėsti žmogų, jei į jo sąmonę nuolat pumpuojami brutalaus „death“ („mirties“) metalo dainų žodžiai, kaip antai: mes šėtono vaikai, žudysime, griausime, niekinsime, paleisime kraują, traiškysime kaulus, kankinsime iki mirties ir t.t.? Taigi, susimąstykime, kokios muzikos klausomės! Bet tada mes nemąstėme, nes jau buvome apsėsti demonų. Juk praktiškai visi „death“ ir kito juodojo metalo muzikos kūrėjai, atvi-

rai deklaruoja esantys antikristai. Tą skelbia ir jų tekstų turiniai, jų garderobas, relikvijos, išvaizda, elgesys. Tokie per savo kūrybą ištransliuoja šėtono apsėdimą visiems jų besiklausantiems. Kai turėjau penkiolika-šešiolika metų, nebuvo nė dienos, kad nesiklausyčiau tokių antikristų kūrybos. Pameditavęs prie kriokiančio vokalo, eidavau į kapus ir pats kurdavau šlykščiausias poemas, kurias surašydavau į popierių. Tuomet galėjau išleisti šlykštynių knygą, nes buvau prikaupęs daug kūrybinės medžiagos. Mergina, su kuria draugavau, netyčia atradusi mano kūrybos „šedevrus“ ir perskaičiusi juos, pradėjo manęs bijoti ir vengti. Galiausiai ji dingo iš mano akiračio ir ėmė skelbti mano kūrybos ištraukas, įspėdama kitas merginas, kad aš

kažkoks „seksualinis maniakas, satanistas ir iškrypėlis“. Mane už akių kai kas pradėjo vadinti „satana“, o vėliau ir prie akių. Dėl to aš tik dar labiau užriečiau nosį ir savo kambaryje, vienoje sekcijos lentynoje už stiklo įrengiau „šėtono prakartėlę“, ten pakardamas ant juodo siūlo visus savo kareivėlius, apšlakstytus raudonu guašu, savo piešinio „Šmėklos“ fone. O kad pateisinčiau savo „vardą“, laiptinėje šalia savo buto durų, juodu markeriu užrašiau ant sienos: „čia gyvena satana“. Mažą to, savo mokyklinį portfelį išmarginau metalo grupių pavadinimais ir satanistų simbolika, o už pažymių knygutės apvalkalo užkišau iškarpa iš laikraščio apie Antoną Lavėjų – satanistų bažnyčios įkūrėją JAV ir šėtono biblijos autorių (jis gi pasiro-

do buvo žydas). Atitinkamai pradėjau ir elgtis: daugiau keikdavausi; dažniau vartodavau alkoholį; ėmiau keisti merginas taip dažnai, kiek tik pasitaikydavo progų turėti atsitiktinių lytinių santykių; eidamas į mokyklą portfelyje su savimi nešiodavausi kokio nors juodojo metalo grupės kasetinį įrašą ir pataikius į klasę, kur būdavo audiomagnetofonas, paleisdavau kriokiantį balsą ir klasio-kams stebint, sušokdavau „raganiaus“ šokį išvartydamas visus mokyklinius suolus; praleidinėdavau pamokas ir apleidau mokslus; maištaudavau prieš tėvus, kurie stengėsi mane atvesti į protą; ne kartą esu galvojęs net apie savižudybę ir bandęs užsismaugti savomis rankomis; sykį, būdamas neblaivus, bandžiau pasikarti apsivyniojęs kaklą šaliku ir

pritvirtinęs jį prie radiatoriaus; kartą vos nenumiriau girtas užspringęs vėmalais; mane nuolat veikė destruktivos mintys ir aš nuolat stengiausi padaryti ką nors negero. Dabar tai jau suvokiu, kad mane valdė šėtonas, bet tuomet galvojau paprasčiau, kad: „gyvenimas – šūdas“ ir panašiai. Nevertinau gyvenimo, nevertinau santykių su tėvais, nevertinau savo sveikatos ir metams bėgant buvau puolęs taip giliai, kad praktiškai sėdėjau dvasiniame dugne. O dabar galiu teigti, kad šėtonas lengvai apsėda ypač paauglius, kurių psichika dar nesusiformavusi ir daugelis ieško savęs, maištaudami prieš tėvus, mokytojus, visuomenę ir apskritai. Demonų poveikis jaunam bręstančiam individui per muziką labai gajus. Maištaujantis protas im-

lus piktosioms dvasioms. Tarp juodojo metalo muzikos kūrėjų veikia satanistinės grupės, o jų gerbėjais patys to nenorėdami (arba norėdami) daugiausiai tampa paaugliai, klausydami sunkiojo roko ir metalo. Dabar šėtonas dar aktyvesnis nei anuomet, jis jau veikia ne tik per audio garsą, bet ir per vaizdus – kompiuterį (internetas, kariniai žaidimai, siaubo filmai, porno filmai). Šėtonas ilgą laiką gviešėsi mano sielos: nuo pat paauglystės užuomazgų iki visiškos brandos. Jis mane įtraukė į ištvirkavimo liūną, kai pirmą kartą gyvenime „netyčia“ pamačiau porno filmą per kažkurį TV kanalą po vidurnakčio, turėdamas nepilnus keturiolika metų. Tėvų tuomet nebuvo namie, o aš mėgavausi tikrąja ta žodžio prasme. O po to jau nebegalė-

jau sustot: seksualinės fantazijos nešdavo į pilnus gašlumo užkaborius. Vėliau, alkoholis tas fantazijas tik praplėsdavo. Pasinėriau į tokį pragaištingą liūną, iš kurio vargais negalais iškopčiau tik vedęs. Septyniolikmečio pažiūros šiek tiek keitėsi: juodąjį „death“ metalą iš mano muzikos raciono pamažu išstūmė grandžas, rokas, thrash metal stilius. Pradėjau klausytis tokių grupių kaip: „Nirvana“, „Metallica“, „Kiss“, „Red Hot Chili Peppers“. Maištavimas aplinkinių atžvilgiu šiek tiek prislopo, nes kurį laiką turėjau pastovią sekso partnerę, kurią mylėjau nepilną pusmetį. Periodiškai išsikraudamas lytiškai, mažiau laiko praleisdavau destrukcijoje. Bet šėtonas manęs nepaleido: išbandžiau kai kuriuos silpnus narkotikus, psichotropinius

vaistus. O kas gali įtraukti į narkotikus, jeigu ne velnias? Kiek atlikėjų muzikos istorijoje yra pardavę dūšią velniui už šlovę ir turtus? Praktiškai visos įžymybės, tapusios pasaulinio mąsto „žvaigždėmis“. Iš pradžių jie parduoda sielą, po to iškyla, o vėliau velnias juos pasiima per narkotikus ar kitokiu būdu. Net mano paauglystėje dievinamas grupės „Nirvanos“ lyderis Kurtas Kobainas sudarė sutartį su velniui, svajodamas tapti „27-enerių klubo nariu“, ir mirė nuo narkotikų perdozavimo eidamas dvidešimt septintuosius, jau būdamas žymus, garsus ir turtingas, tačiau šėtono įtakoje, nes be kūrybinės gyslės, dar turėjo didelį potraukį heroinui. Mirė ir tapo paauglių dievaičiu, o paaugliai, klausydamiesi jo dainų, maištavo visame pasaulyje.

Tokio pat amžiaus, kaip Kurtas, tik gerokai anksčiau, mirė garsus gitaristas Džimis Hendriksas, atlikėja Janis Joplin ir vokalistas Džimas Morrisonas. Šie jauni žmonės, nesulaukę nė trisdešimties, pasiekė pasaulinę šlovę, bet visi mirė nuo narkotikų perdozavimo ir visi po mirties įstojo į klubą „27“. 2011 m. į šį klubą, perdozavusi narkotikų, įstojo dar viena atlikėja Amy Winehouse. Šiam klubui priklauso ir kitos įžymybės – kai kurių roko/metalo grupių nariai. Ir visi jie perdozavo narkotikų. Velnias žino, kur nuveda šlovė ir turtai. Narkotikai – velnio produktas. O kas juos sėja – sėja mirtį. O kas juos vartoja – tas jau pasirašęs kontraktą su velniu. Marilyn Monroe mirė trisdešimt šešerių perdozavusi narkotikų. Elvis Preslis, gavo iš velnio titulą – „ro-

kenrolo karalius" - ir mirė vos per kopę per keturiasdešimt nuo narkotikų perdozavimo. Fredis Merkuris mirė keturiasdešimt penkerių nuo AIDS, nes buvo taip pat velnio įtakoje dėl homoseksualių prakraipų. Maiklas Džeksonas, tituluotas „pop karaliumi“, mirė apsinuodijęs narkotikais vos per kopę per penkiasdešimt, o Whitney Houston, įstabaus balso savininkė, mirė dėl tokios pat priežasties, nesulaukusi nė penkiasdešimties. Garsus reperis Tupakas Shakura, dar spėjo sudainuoti „Black Jesus“ („Juodasis Jėzus“) ir buvo nušautas, turėdamas dvidešimt penkerius metus. „The Beatles“ lyderis Džonas Lenonas 1967 m. viešai pareiškė: „pardaviau savo sielą šėtonui už savo sėkmę“. Šėtonas išpildė jo norus su kaupu: „The Beatles“ pasie-

kė pasaulinę šlovės viršūnę, garbę ir turtus. O kas ieško šlovės, tas praranda sielą. 1968 m. Džonas Lenonas buvo Indijoje ir ten pasišventė Tolimųjų Rytų mistikai. O 1980 m. Džoną nušovė šėtono pasiuntinys, kuris per pirmą kvotą pareigūnams pareiškė: „girdėjau velnio balsą, jis liepė man nušauti Lenoną“. Džonui Lenonui tada buvo keturiasdešimt. Taigi, šėtonas suteikdamas žmogui pasaulinę šlovę ir sukraudamas turtus, ilgai jais mėgautis neleidžia. Praktiškai visi muzikos „dievaičiai“, pasiekę šlovės apogėjų, anksčiau ar vėliau pradeda vartoti narkotikus. O iš to puikiai matome: kas ne su Dievu, tas šėtono įtakoje. Kas ne su Jėzumi, tas su velniu, ir čia be variantų. Ką žmogus dainuoja, atspindi dainininko vidinę tikrovę. Ko žmogus

klausosi, kokią muziką mėgsta, atspindi klausytojo vidinę tikrovę. Pavyzdžiui, Marilyn Manson – metalo grupės lyderis, atvirai deklaruoja, kad yra satanistas ir priklauso šėtono bažnyčiai. O kas šėlsta jo koncertuose, tas atvirai pagarbina šėtoną. Tarp kitko, Marilyn Manson pasirinko tokį pseudonimą pagal garsiausio Amerikos žudiko Mansono pavardę, o žudikas Mansonas ant savo kaktos pasidarė šėtono ženklą: svastiką. Atkreipkite dėmesį visi Budos, Šivos, Brahmos ir Višnaus garbintojai! Lietuva – neišskirtinė šalis, musuose irgi siaučia šėtonas. Pas mus jau ne kartą viešėjo satanizmo propaguotojas Marilyn Mansonas, pas mus vyko tarptautinis muzikos festivalis „Velnio akmuo“, į kurį buvo pakviesta satanistinė metalo grupė „Deicide“

(„Žudyk dievą“), atvirai besityčiojanti iš Kristaus. Jų dainų tekstai kupini satanizmo ir piktžodžiavimo prieš Dievą. Grupės vokalistas atvirai reikšdamas antikrikščionišką poziciją, kaktose išsidegino apverstą kryžių. Pas mus net Andrius Mamontovas, sukūręs dainą „elektroninis dievas“, dainuoja, kad „dievo nėra“. Taigi, žmonės gyvena tamsoje, kaip ir pasaulis, pilnas ateistų, satanistų ir klaidatikių, skendi dvasinėje tamsoje. O Jėzus yra šviesa, deja, žmonės Jo nemato, nes akli. Aš irgi kažkada buvau aklas. Aklas, kurčias ir baisiai nuodėmingas. Bet dėkui Dievui, išaugau iš paaugliško metalo grupių garbintojų, ir jų demonai mane paliko ramybėje. Kol atradau tikrąjį kelią, visas skendėjau tamsoje ir nuodėmėje, nors gimiau su angelo

sparnais. Kai šėtonas tuos sparnus man nuėmė, aš puoliau. Žemai puoliau. O kai pirmą kartą ištariau: „Jėzus yra Viešpats!“, prisikėliau su juo ir stojau į Tiesos kelionės pradžia, bet iki to dar turėjau daug praeiti juodo ir balto. Kažkada praktikavau jogo kelią, bet tai buvo klystkelis. Kažkada eidavau sekmadieniais į bažnyčia, kalbėdavau „Sveika, Marija“, išpažinau katalikų religiją, bet tai irgi buvo klystkelis. Tik, kai įsileidau Jėzų Kristų į savo gyvenimą, pajutau Dievo jėgą savy. Išpažindamas religiją, turėjau tik dievotumo išvaizdą, bet neturėjau tikėjimo ugnies. Mano tikėjimas buvo kaip skambantis cimblas – tuščias, be gylio, be svorio ir be šaknų. O kai kelionė prasidėjo Jėzaus vardu lūpse, Dievas man suteikė vėl tuos an-

gelo sparnus, kuriuos buvau praradęs paauglystėje. Kiekvienas žmogus gali eiti, pasirinkdamas jam tinkamą kelią: iš tamsos į šviesą; iš šviesos į tamsą; arba klaidžioti pakeliui. Aš jau buvau kelyje „iš šviesos į tamsą“, buvau ir kelyje „klaidžiojimas pakeliui“, todėl žinodamas, kad nieko gero anuose, visus raginu eiti keliu „iš tamsos į šviesą“. Šios kelionės prasmė: tavo širdis Jėzaus širdyje. Šios kelionės tikslas: Jėzaus bruožai tavo charakteryje. Ir svarbiausia, kad eidami tuo keliu, susilauksite pagyrimo ne iš žmonių, o iš Dievo ir įgysite dieviškos išminties.

Kaip žinoti, ar žmogus pilnas išminties dvasios, nes išorė dažnai apgauna?

Atsakau: Jėzus savo mokiniams kalbėjo palyginimą apie dešimt mergaičių: "Penkios iš jų buvo paikos ir penkios protingos. Taigi paikosios pasiėmė žibintus, o nepasiėmė alyvos. Protingosios kartu su žibintais pasiėmė induose ir alyvos <...>". Taigi, visi tikintieji simbolizuoja mergaites, kurių dalis protingų, o kita dalis - kvailų. Visi krikščionys tiki Jėzų ir eina pas Jėzų, bet protingi turi alyvos, o kvaili - neturi. O ta alyva - tai "ir išmintis, ir Dievo baimė, ir Viešpaties pažinimas". Senojo Testamento Jobo knygoje 28 skyriuje rašoma: „Bet kur randama išmintis, kur yra supratimo šaltinis? Jos negali pirkti už auksą nė įsigyti už sidabrą. Koralai ir perlai neverti minėti, nes išmintis brangesnė už rubinus. Iš kur tada ateina išmintis ir kur supratimo

šaltinis? Dievas žino jos kelią ir vietą, kur ji yra. Žmogui Jis pasakė: „Viešpaties baimė yra išmintis ir šalintis nuo pikta yra supratimas“. Tai gi, matome, kad jokie pinigai nepri-lygsta išminčiai, o Viešpaties baimė yra išminties pradžia. Dievas yra teisingas: laimina tai, kas gera; prakeikia tai, kas bloga, neteisu ir nedora. Tam ir reikalinga mums Dievo baimė, kad laikytumėmės Jo įsakymų ir žinotumėm, kas mūsų laukia, jei jų nesilaikysim. Tie, kas pamaldūs tik išore, neturi savy išminties. Štai, matome, katalikai nesilaiko Dievo įsakymų, nes juos iškraipo. Argi jie turi savyje Dievo baimės? Argi rasta juose išminties? Kad siekti išminties, pirmiausia reikia ištraukti nedorybes iš savo širdies. Išmintis auga labai lėtai. Kartais viso gyvenimo pritrūks-

ta, kad tapti išmintingam. Išmintis kaupiama diena iš dienos, metai po metų, po truputi. Kai gavau ženklą iš dangaus, kai nusileido baltas balandis ant mano palangės, tuomet ieškojau savojo kelio ir skaitydavau pozityviąją literatūrą. Tai buvo gal 2007 metai ir tada maniau, kad įgijau išminties, bet tai buvo tik mano ieškojimų pradžia ir dar buvau labiau kvailas negu išmintingas. Žiūrint iš dabartinio taško, tai anuomet, nors jau ir perskaitęs pundą „išmintingų“ knygų, dar neturėjau įgijęs tikrosios išminties. Domėjausi netradicine Rytų medicina, Tibeto medicina, mokslu apie sveikatą, apie dvasios tobulėjimą. Visa tai buvo naudingos žinios, bet tai tik kelias pakeliui į tikrąją išmintį. Jeigu būčiau pasidavęs Rytų mokslui iki galo, taip ir būčiau

likęs pakeliui, gal būt net pasukęs į klystkelį. Nes nuo domėjimosi Rytų medicina ir mokslu toliau ėmiau praktikuoti jogą, o nuo jogos nebeto- li iki Rytų religijų išpažinimo ir jų dievų garbinimo. Rytų medicina ir mokslas iš ties pažengę į priekį ir ten yra daug geresnių dalykų, nei tradicinėje medicinoje, bet religija ir netikrų dievų išpažinimas – jau kas kita. Apsistočiau ties joga, kuri vėliau man virto tik sportine joga, kaip koks rytų kovos menas. Bet į Rytų religi- jos gelmes ir mistiką neįpuoliau, nes visada abejočiau jų dievų egzistavi- mu, žinodamas, kad yra tik vienas Dievas visai žmonijai. Ieškočiau dva- sinio tobulėjimo gairių, dėl to vėliau atėjau į kung fu. Bet šis kovos me- nas atvėrė kelius į konfucionizmą, daosizmą, budizmą, todėl kung fu

man tapo vėl gi tik sportiniai pratimai, o tikrąją išmintį atradau tik studijuodamas Bibliją. Ir tada turėjau apsispręsti, kurį kelią man pasirinkti: kvailystės kelią ar Kristau kelią? Manau panaši dilema iškyla daugeliui, todėl žmonės renkasi vieną kelią iš dviejų. Vieni seka Buda, kiti seka popiežiumi. Vieni Londone eina į Pishiaus nešvankių anekdotų vakarą, kiti – į Lietuvių Krikščionių bažnyčią. Kiekvienas renkasi savo kelią. Iš žmogaus pasirinkto kelio, galime spręsti apie jo turėjimą išminties. Mūsų užduotis ir yra: įgyti išminties, gyvenant dorai, laikantis Dievo Žodžio. Mums reikalingi išmintingi padaršiniai, išminties žodžiai, nes mes gyvename seksizmo amžiuje, kur viskas suvedama į lytinių poreikių patenkinimą. Kad nenueiti klyst-

keliais, mes privalome nukryžiuoti savo kūną su jo aistromis. Gyvendami pagal Kristaus mokymą, po kurio laiko pamatysime, kad pasaulis mums nukryžiuotas, o mes – pasauliui. Kai išsiugdysime Kristaus bruožus savo charakteryje, suvoksim, kad mes turim tos alyvos, apie kurią šnekėjo Jėzus palyginime apie dešimt mergaičių. Gyvendami su Jėzumi Kristumi širdyje, pamatysime: kai aplink tamsu, pas mus šviesu; kaip aplink neapykanta, pas mus meilė; kai aplink susipriešinimas, pas mus gailestingumas. Norit pradėti gyventi iš naujo? Nelaukite, kol pasensite. Kai vieno senuko paklausė, ką jūs darytumėt kitaip, jeigu gyventumėt iš naujo, šis atsakė: „aš daugiau melsčiausi ir mažiau keliaučiau, daugiau laiko praleisčiau apmąsty-

muose, pasakodamas Dievui, kaip stipriai Jį myliu ir kaip laikiu susitikimo su Juo“. Toks žmogaus požiūris pilnas išminties dvasios.

Įdomu, koks tikslas jus verčia rašyti knygas ir ar jūsų Dievas to nori?

Atsakau: 2014 metų vieną vasario pradžios naktį, melsdamasis prieš miegą, turėjau regėjimą antrą valandą po vidurnakčio. Mat, prieš tai kompiuterio pagalba, klavišiniu būdu kalbėjausi internete su vienu žmogumi, kur kas labiau už mane patyrusiu rašytoju – žinomumu, pripažintu, bestselerių autoriumi, kuris mane bandė apšviesti iš savo Rašytojo varpinės. Visų pirma jis manęs paklausė:

- Įdomu, koks tikslas tave verčia

rašyti knygas?

- Pašaukimas, - atsakiau.

- Ar pažįsti kas pašaukė? - metė antrą klausimą.

- Neseniai susipažinom, - prisipažinau puse lūpų, nes antrasis jo klausimas man pasirodė kiek ironiškas.

- Jėzus Kristus? Atspėjau?

- Jūs įžvalgas! Jėzus Kristus yra Viešpats per amžius. Kaip jums?

- Nea, aš tik stebiuosi beprasmiu triūsu, ir manau, tikrai kažkokios pašalinės jėgos turi įtakoti beprasmį darbą.

- Ką jūs laikote beprasmiu darbu?

- Beprasmis yra beprasmis: nei ekonominė nauda kokia, nei įtaka literatūrai.

- Jūs toks kategoriškas iš savo partitės? Kas dabar paiso literatūros?

Aš visada maniau, kad pirmiausia turi būti įtaka žmogui, jam ir nauda.

- Gerbiamasis, kokia įtaka žmogui, jei perskaito šimtas žmonių? Taip, aš kategoriškas, nes žinau dėl ko rašau ir kokia bus iš to ekonominė nauda.

- Iš kur tokia statistika? Kiekvienas gali pateikti skirtingą skaičių. Savo ruožtu aš irgi žinau, dėl ko rašau, o dėl pinigų niekada nesukau sau galvos. Kita vertus, jei šnekėti apie prasmę, pirmiausia reiktų susipažinti su kūryba. Aš su jūsų susipažinęs.

- Iš kur statistika? Iš honorarų, iš TV reitingų ir knygų tiražų. Man tiesiog gaila jūsų, kad įsivaizduojate esantis kažkokiu Mesiju, vietoj to, kad gerai sukalti istoriją. O mano kūryba niekinė įtakos prasme. Kam rašyti, jei iš to nėra naudos?

- TV reitingai - argi tai lemiantis

faktorius? Kas prieina prie TV, tam ir reitingai. O knygos tiražai? Dabar elektroninėje leidyboje tiražai neriboti. Kodėl leidot sau padaryti prielaidą, kad aš Mesijas? Mesijas yra tik vienas ir jūs jį išvelgėte pokalbio pradžioje. Jei aš tikintis, dar nereiškia, kad save laikau Mesiju. O kas yra gerai sukalta istorija? Kažkada man pasirodė, kad jūsų kūriniai – gerai sukaltos istorijos. Esu perskaitęs visas jūsų knygas. O jūs manobent vieną skaitėte? Kas liečia naudą sau, tai gal būt skiriasi mūsų prioritetai. Aš rašau tikrai ne dėl naudos sau, o dėl to, kad man patinka tai, ką darau, ir tai mano pašaukimas.

- Nu jo, „pašaukimas“ magiškas žodis ir skamba kaip mantra.

- Nesidomiu magija ir mantrom, bet

žinau, kad kiekvienas žmogus šiame gyvenime yra kažkam pašauktas. O jūs, labiau verslininkas iš naudos sau, ar kūrybinis žmogus iš naudos kitiems?

- Aš - gyvenantis iš rašymo. Uždirbu dirbdamas mėgiamą darbą, čia ir yra gyvenimo prasmė.

- O aš - rašantis iš gyvenimo. Ir gyvenu... Tik galbūt keliu sau kiek kitokius klausimus. Ar gi rašymo prasmė honoraruose? Darau tai, ką turiu daryti ir nesuku sau galvos, kas man ką pasakys ar kaip pagalvos.

- Jūs mąstote nelogiškai.

- Turbūt mes iš skirtingų pasaulių ir skirtingai suvokiame sąvokas.

- Pas jus kažkoks postsovietinis mentalitetas: knyga, rašymas, kažkas iš pašaukimo, o ne darbas, atnešantis deramą atlygį.

- Ar jūs manęs tik nenorėjote sumenkinti? Juk neturiu jums dėl to teisintis, kad jūs mąstote perdėm negatyviai mano atžvilgiu? Labai mane paskatinot eiti į priekį. Aš jau persirgęs perdėtu materializmu, pinigų vaikymusi ir aplamai kapitalizmu. Išsilaisvinau iš viso to, kas mane varžė, išėjau iš rėmų. Kažkada buvau jūsų kūrybos gerbėjas, išdrišau net pagalvoti, kad ateity su jumis darysim bendrą projektą. Bet dabar mano pasaulėžiūra visiškai kitokia... Einu savo keliu ir tiek.

- Pas tave pilna chuinius, scholastikos, kad taptum kažkuo.

- Iš kur jūs žinote, kas pas mane, jei neskaitėte nei vieno mano kūrinio?

- Skaičiau kai kurias ištraukas, ir nekilo noras toliau skaityt. O aš dur-

nas, protingi juolab neskaitys.

- Bet juk kažkas tai skaito. Kaip juos pavadinsit?

- Lai skaito. Kažkas. Duok Dieve, jei turite tokį įsivaizdavimą, paguodą. Bet atgarsio tai jokio.

- Na, pasitaiko, prieina gatvėje, užkalbina... Vadinasi, duoda gi Dievas kiekvienam savo. O jūs gal nusivylęs kuo?

- Jo, jo, prieina gatvėje. Neleidžia gatve praeiti. Tikiu... Tiesiog susirašinėjau su tikslu, ar verta pasikviesti tave į savo komandą, bet kai gyveni Viešpaties iliuzijose, nieko gero nesisaus.

- Vienas Dievas težino, kas iš to galėtų gautis, juk gyvenimas toks nenuspėjamas. Ar bus konkrečių pasiūlymų?

- Kad paprastai tu nesi populia-

rus...

- Bent jau esu paprastas...

- Nu, sukalk istoriją, kurią skaitytų, bet kad net dialogų nevaldai.

- Istorijų rasit www.knygute.lt mano skiltyje, ten pat ir dialogų. Tik jeigu skaitysit, skaitykit iki galo.

- Neskaitysiu, baik. Originalus vos spėju skaityt. Pasigilink į temą.

- Pas mane originalai iš gyvenimo. Bet jei nenorit, kaip norit. Einu gilintis į Bibliją.

Štai šitaip baigęs perdėm įmantrų pokalbį, išjungiau šviesas ir pilna keistų minčių galva atsiguliuoju į patalus. Susimąščiusiu veidu įbedžiau sustingusį žvilgsnį į tolį tiesiai pro pliką langą (prieš miegą praskleidžiu užuolaidas, kad galėčiau stebėti žė-

rinčias žvaigždes nakties tamsumoje). Tą naktį žvaigždes dengė lėtai slenkantys drumzlini debesys. O ir mėnulio prieš akis nebuvo matyti. Nors stojo priešpilis, jis sumaniai slėpėsi atokiau juodame dangaus fone. Lūpas sudėjau maldai ir atsivėriau Dievui aukštybėse. Galiausiai Jo dvejojamas paklausiau: ar iš tiesų rašymas yra mano pašaukimas? Ar einu teisingu keliu? Ir ar Tu, Dieve, to nori, jei net kiti to nenori? Šitie klausimai man kilo iš susimąstymo pasekmės po pokalbio su Rašytoju. Staiga prieš akis už lango ryškiai nušvito. Naktinė dangaus pašvaistė nusidažė sodriai mėlynai. Lyg kas būtų pašvietęs iš aukštybių į apačią super galingu fokusuojamu prožektoriumi. Akimirksniu tamsuma išsi-skaidė ir tolumoje subolavo privačių

gyvenamųjų namukų stogai ir kamina-
nai. Nušvitimas tęsėsi kelias sekun-
des ir greit užgeso. Stojo aklina tam-
sa. Tiek kambaryje, tiek už lango.
Priblokštas netikėto reginio, ranka
paliečiau lemputės jungiklį, tačiau
šviesa neįsižiebė. Visame kvartale
dingo elektra. Kelias minutes buvo
tamsu nors į akį durk, tačiau sielos
viduje pleveno liepsna. Kai kuriuos
dalykus lengviau pajusti širdimi, ne-
gu šaltu protu. Naktinis juodo dan-
gaus nušvitimas tikrai nebuvo žai-
bas, nei krentantis meteoritas, nei
griaustinis pavasariškos žiemos še-
šėlyje. Tai buvo ryški, tyli, plati,
šviesi fono užsklanda tamsiame fo-
ne. Akimirka, kurioje iššoko iš aki-
duobių akys, akimirka, kurioje atėjo
suvokimas apie Dievo ženklą, aki-
mirka, kurioje visi klausimai turi at-

sakymus. Tai buvo įspūdingas regėjimas – jaudinantis iki džiaugsmo ašarų. Ir tai buvo Dievo atsakymas man. O kartu ir perspėjimas. Perspėjimas?! Kodėl? Rašytojas mane provokavo ne šiaip sau. Jis tai darė tiksliai. Įsidėmėkit jo teiginius: „tu nesi populiarius“ ir „susirašinėjau su tikslu pasikviesti į savo komandą“. Jeigu būtų siūlęs tiesiai šviesiai, tuomet būtų pasakęs: „ateik į mano komandą ir tapsi populiarius.“ Bet... Jis įžvelgė: „tu gyveni Viešpaties iliuzijoje“ ir dėl to – „nieko gero nesigaus“. Tai reiškia, kad jis, Rašytojas, norėjo man pasakyti: „tu suvoki realybę ne tokią, kokia ji yra.“ Jam realybė – be Viešpaties, jam realybė – pinigai ir populiarumas. Kitais žodžiais tariant: turtai ir šlovė. O kas suteikia turtus ir šlovę?! Kas įtraukia

į užburta ratą?! Kas?! Aš supratau regėjimo esmę.

Kas valdo pasaulį? Ar Dievas gundo mus nusidėti, kad žemėje nuodėmių vandenynas, o gėrio vos lašas? Žiūrėkit, kas darosi su mūsų jaunimu! Jiems dievai yra muzikos „žvaigždės“, jie maištauja prieš tėvus, prieš visuomenę, vartoja narkotikus, geria, dulkinasi... Lyg kokie užkeikti. O kokie iškrypimai ateina iš Europos Sąjungos! Baisu... Kas mus išgelbės – Putinas ar Obama? Rusija ar Amerika? Ar Grybauskaitė?

Atsakau: Mus gundo velnias, ne Dievas, nes gundytojas yra šėtonas. Šėtonas net Jėzų gundė, ir siūlė pasaulio didybę mainais už jo pagarbimą, bet Jėzus jam atsakė: „Eik ša-

lin, šėtone!" Už tad šėtonui pavyko jeiti į Jėzaus mokinį Judą, kuris tapo išdaviku. Apaštalas Paulius įspėja sutuoktinius, kad šie neatsitrauktų vienas nuo kito, kad šėtonas jų negundytų nesusilaikymu. Taigi, gundo šėtonas, velnias, piktoji dvasia arba Liuciferis – vienas ir tas pats. Nors Liuciferis iš pradžių buvo angelas, bet vėliau pasidavęs puikybei ir pavydui, nupuolė, ir praradęs savo kilnumą, tapo velniu (šėtonu). Jis yra prasižengęs angelas, todėl tapo prieštarautoju Dievui ir kaltintoju, tikrinančiu žmonių tikėjimą Dievu. Dievas išmetė Liuciferį iš dangaus, kad šis užsimanė būti lygus Dievui ir užimti Jo vietą. Liuciferis atsidūrė žemėje ir pamynė joje visas tautas. Pasaulyje jis tapo oro ir Rytų valdovu (tejsidėmi visi, kurie eina Rytų

religijos keliais), o jo vardas buvo išverstas į visas kalbas kaip „šviesos nešėjas“. Liuciferis yra apšviestas okultinės doktrinos, demonų dvasios. Jis atėjo į žemę primesti žmoniškai liuciferišką ideologiją. Liuciferis atnešė savo demonišką „šviesą“ senovės graikams ir romėnams – misterijas – ritualinius kultus, susijusius su iniciacija. Įsivyravo mitraizmo kultas, pagrįstas dievo Mitros garbimu. Mitra – indoiranėnų šviesos, santarvės dievas, vadinamas dieviškąja saule ir pasaulio šviesa, minimas vedose. 274 m. Romos imperatorius įteisino Mitros kultą, o jo šventę – gruodžio 25-ąją paskelbė nedarbo diena. Kultas buvo ezoterinio pobūdžio, didžiausią reikšmę turėjo kruvina jaučio auka, ritualinis apsiavimas jo krauju, kultinės puotos.

Vyriausias žynys laimindavo duoną ir vyną. Taigi, matome kaip Liuciferis mus klaidino ir tebeklaidina. Misteriniai kultai išlaikė indoeuropiečių proreligiją siekiančius ritualus. Budizmas turi atjautos ir meilės budą Maitrėją, o Tibeto budizmas turi Dakini – dangaus šokėją – ją vaizduoja statula: nuoga moteris su karūna ant galvos, rodanti iš pirštų kombinacijos velnio ženklą, kurį dažniausiai naudoja sunkiojo roko gerbėjai – kai du pirštai, rodomasis ir mažylis, išmesti į priekį, simbolizuojantys „velnio ragus“. Tas ženklas yra Liuciferio simbolis, to, kuris įsivaizduoja esąs pats sau dievas – pasikėlęs į puikybę ir aroganciją. „Velnio ragai“ tapo vienu iš masonų ir iliuminatų simbolių, kurių kultas remiasi senovės misterija ir okultizmu, o tikrą tikėji-

mą jie laiko tikėjimą į Liuciferį - „šviesos nešėją“, kurį garbina kaip tikrą dievą. Masonizmo planas yra įvilioti krikščionį į kelią, vedantį į pražūtį: iš idėjizmo nukreipti į ateizmą, o po to į okultizmą ir satanizmą - religinę sistemą, garbinančią šėtoną. Suvilioti žmogų galima lengvai: tampa masonu ar iluminatu - ir tu finansiškai aprūpintas visam gyvenimui. Liuciferis tau į rankas atiduo da pasaulio didybę: turtus ir šlovę. Tik klausimas, ar Kristus tam pritar- tų?! Galutinis pasaulinio sąmoksl o tikslas yra nukreiptas prieš Dievą: sukurti antikristo imperiją = viena pasaulinė vyriausybė, viena pasauli- nė religija, viena pasaulinė ekono- mika. Ir visa suvienyta po vieno pa- saulinio vadovo valdžia - Antikristo valdžia, žymima skaičiumi 666. Jau

vykdoma globalizacija viso pasaulio mastu. Už pasaulinės vyriausybės sukūrimą pasisakė pagrindinių šalių vadovai jau po antrojo pasaulinio karo. Neva, tik tokiu būdu gali būti pasiekta pasaulinė taika. Kupinas valdžios troškimo jėzuitų ordinas darė įtaką sukeliant daugelį pasaulio karų. Jų ordino tikslas – valdyti pasaulį. Jėzuitų credo: popiežiaus valia turi būti vykdoma bet kokiomis priemonėmis. Taigi, jėzuitai, masonai, iliuminatai – pasaulio gyvenimo svertų tampytojai. Šios pasaulinės brolijos valdo pagrindinius pinigų srautus, daro įtaką politiniuose sprendimuose visame pasaulyje. Tai galingiausios ir žiauriausios organizacijos mūsų planetoje. Iliuminatams ir masonams priklauso daug buvusių Amerikos vadovų, viso pasaulio ga-

lingieji bankininkai, korporacijų savi-
ninkai. Jie mano esą dievai ir yra
įvaldę „visatos akį“. Akis trikampyje,
dar kitaip vadinama Horo akimi, yra
pagrindinis iliuminatų simbolis. Tai
egiptietiškas simbolis, egiptiečių fa-
raonų globėjas, neva saugantis nuo
blogio. Bet patys iliuminatai ir yra
blogio imperija, perėmę pagonišką
egiptiečių ženklą. Iliuminatai - tai
paslaptingas klanas, plaunantis
smegenis ir valdantis pasaulį. Iliu-
minatai reguliuoja didžiausius pa-
saulio valdovus ir turtuolius. Iliumi-
natų ordino atsiradimas siejamas su
tamplieriais, žydomasonais, jėzui-
tais, įvairiausiomis masonų brolijo-
mis ir su įvairiomis pavaldžiomis
jiems organizacijomis, kaip Rotary
klubai, apjungiantys kiekvieno re-
giono didžiausius verslininkus, poli-

tikus, bei kitus žymius veikėjus. Kaip Rotary simbolis – dantratis, kas reiškia, kad kiekvienas žmogus tėra sraigtelis visuotinėje pasaulio valdymo mašinoje ir visi yra valdomi pasaulinio globalistų sąmokslu, taip iliuminatus, kurie užsiima satanizmais ir smegenų plovimais, bei naikina visus savo konkurentus, siekdami nuolat išlaikyti maksimalią įtaką, valdžios simbolis – piramidė (arba trikampis) su „visa reginčia akimi“. Piramidėje atsispindi jų valdymo struktūra: viršūnėje – patys iliuminatus (apšviestieji), žemiau už juos – religiniai, žiniasklaidos, finansų ir politikos veikėjai, pavaldūs iliuminatusams, o apačioje – vergais paversta žmonija (statistinis vienetas). Iliuminatusams susikurti padėjo Vatikano popiežių ir kardinolų gobšumas, sie-

kimas vadovauti viskam. Vatikano valdantieji įvedė celibatą savo kunigams tik tam, kad visas užgyventas jų turtas atitektų Vatikano valdančiųjų sluoksniui. Jie ir susigundė didžiuliu tamplierių (riterių ordino) sukauptu turtu. 1776 m. jėzuitų profesorius įkuria slaptą organizaciją Illuminatai (pašventintieji, apšviesantieji), kurioje susijungia tokios jėgos kaip Jėzuitų ordinas, masonai, tamplieriai, karingi asasinai ir dauguma kitų religinių stiprių sektų. Šios slaptosios jėzuitų organizacijos tikslas – apjungti vadovavimą visam žemės rutuliui, jos gyventojams ir naudingųjų iškasenų kontrolei. Šis apjungimas buvo įvardintas kaip „naujoji pasaulinė tvarka“. Naujai sukurtai organizacijai nebuvo svetima juodoji magija, kiti okultizmo ritualai. Vieš-

patavimo sustiprinimui buvo vykdomos žmogžudystės. Buvo skirtos milžiniškos lėšos sukurti narkotikų tinklui. Organizacija stiprėjo finansiškai su kiekviena diena, o bet kuris jos narys buvo užkietėjęs cinikas, žudikas, kietaširdis. Sukurtas organizacijos oficialus antspaudas, vaizduojantis piramidę (trikampį) – akis, iš kurios eina spinduliai į visas puses. Tai viską matantis ir kontroliuojantis ženklas. Šiai slaptai organizacijai priklausė tokie žmonės, kaip menininkas tapytojas Leonardas da Vinči, poetas Viktoras Hugo, alchemikas-fizikas-filosofas Izaokas Niutonas. XX a. iliuminatų organizacija glaudžiai bendravo su pačia įtakingiausia Rusijos vyriausiąja žvalgybos valdyba GRU, su pačiu Stalinu ir komunistų partijos generaliniu sekreto-

riumi. KGB struktūros buvo samdomos iliuminatų šnipinėti Romos popiežių, nes šis ganė du milijardus pasaulio „avelių“, o šios „avelės“ kaip oras buvo reikalingos iliuminatams įgyvendinti savo ketinimus. Tai naujoji pasaulinės tvarkos programa, į kurią per šimtmečius kryptingai juda iliuminatai. 1978 metais Vatikane buvo išaiškinta milijardo dolerių afera, kurie priklausė ne tik popiežiaus sostui, bet ir iliuminatams. Atkreiptinas dėmesys, kad ant JAV dolerio kupiūros yra iliuminatų simbolis ir užrašas po juo: „Naujoji Pasaulio Tvarka“. Europos Sąjungos sukūrimas – taip pat iliuminatų veiklos rezultatas. Iliuminatų tikslas yra pavergti visų žmonių mąstymą, tam, kad sukurtų globalią, naują pasaulio tvarką, kurią valdys tik „apšviestie-

ji". Taigi, prieš klausantis muzikos, žaidžiant žaidimus ar skaitant knygas, visada pagalvokite apie tai. Nes jų simbolizmas juos stiprina. Akį trikampyje galima aptikti ne vienoje katalikų bažnyčioje, kurią katalikai vadina „Dievo apvaizdos akimi“, tačiau Dievas neturi simbolikos. O kai kurios bažnyčios pastatytos apgaulėi, tam, kad suvedžioti tikrus Kristaus pasekėjus ir juos laikyti apgaulėje, mele, paklydime ir nuodėmėje. Kai dar lankiau jogą, mūsų mokytojas buvo žydas, o jo jogos mokyklos simbolis – „visatos akis“ trikampyje, o šis – šviečiančios saulės fone. Baigęs jogos kursą, dovanų gavau ženklėlį ir užrašų knygutę, kuriuose atspindi ta pati iliuminatų simbolika. Nežinia, ar jogos mokytojas žydas, kurio taip ir neteko sutikti, „visatos

akį“ pasirinko savo simboliu tikslin-
gai ar iš nežinojimo. Bet žinia, kad
didžiąją masonų dalį sudaro žydai.
Tačiau įsitikinau, kad šis ženklas ne-
atveda į Dievo pažinimą. Jogos kur-
suose mus mokė asanų, masažų,
įvairių metodikų ir technikų, bet nė
žodžio apie Jėzų Kristų, nė žodžio
apie Dievą Tėvą ir Šventąją Dvasią.
Vadinasi, tas mokslas vedė klystke-
liu, ką ir patvirtina jogos mokyklos
simbolis – šviečianti geltona saulė ir
„visa reginti akis“ trikampyje. Kaip
Liuciferis skelbiasi esąs „šviesos ne-
šėjas“, taip ir klaidingai suvokiamas
simbolis – „akis trikampyje“ – neva
apsaugantis nuo blogio. Dabar su-
prantate, kodėl šėtonas gali ir moka
apsimesti šviesos angelu?! Todėl,
kad klaidintų žmones. O koks karas,
iš visų karų didžiausias pasaulio is-

torijoje? I - asis pasaulinis, nusinešęs 16 milijonų žmonių gyvybių? II - asis pasaulinis, pražudęs 50 milijonų? Komunizmas? Terorizmas? Ne! Tai karas, nukreiptas prieš tave! Melo ir apgaulės karas, kiekvieną dieną plaunantis mūsų protus. Nes šis karas nusineš daugelio žmonių sielas į pragarą, nes žmonės nepažįsta Dievo iš Dievo išminties veikalų. O kaip atskirti tiesą nuo melo? Tai galima tik laikantis Kristaus mokslo ir sekant Juo, nes Jėzus pasakė: „jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“. O apaštalas Paulius pridėjo: „neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau pasmerkite juos“. Biblija jums atvers akis, o tiesa padarys jus laisvus. Nes Tiesa yra Dievas ir jei laikysitės Jo įsakymų, Jis neleis jums nuklysti pas Liuciferį. O

viską, ką daro iliuminatai, tai dėl Liuciferio. Jie tiki Liuciferio filosofija, tarnauja jam ir vykdo jam ritualinius kultus, kur aukoja nebe jautį, kaip tai darė senovės okultistai, o žmogaus sielą aukoja šėtonui. Nes jų dievas yra šėtonas ir tai yra jų okultizmas. Ką daro su jūsų protu šėtonas, kasdien jums į smegenis kimšdamas melo šlamštą per radiją, televiziją, spaudą, renginius, šventes? Jis jus valdo ir įtakoja jūsų veiksmus, jūsų darbus, jūsų mąstymą ir mentalitetą. Pirmiausia iliuminatai plauna smegenis per šėtoniškos muzikos industriją. Visos garsiausios ir žinomiausios pasaulinio lygio „žvaigždės“, pasiekusios šlovę ir turtus, yra iliuminatų marionetės. Jie geranoriškai tampa šios Liuciferio brolijos nariais, parduodami savo sielas velniui

už pasaulinę šlovę ir turtus. Dauge-
lis iki tol buvo paprasti ir talentingi
jauni atlikėjai, kol nesusigundė pini-
gais ir šlove. O kai pasiekė pasaulinę
šlovę ir susikrovė milijonus, Liucife-
rio brolijos pagalba, tapo jų besie-
liais vergais. Ir velnias juos neatpa-
žįstamai naikina. Prisimenat pasau-
linio garso reperį Tupaką? Jis ant sa-
vo pilvo buvo išsitatuiravęs užrašą:
„Bandito gyvenimas“ ir kulką. O ant
krūtinės – Nefertitės profilį – egiptie-
čių faraono žmonos veidą, kuri lai-
koma grožio simboliu. Deja, Tupakas
savo šlovės viršūnėje, buvo mirtinai
pakirstas kulkos. Savo dainoje „They
don't give a fuck about us“ jis parei-
škė: „kažkas sako, sulauksi ilumina-
tų, kurie paims mano kūną miegui.“
Nušautas buvo ir Tupako kolega re-
peris Biggie. Abu reperiai išėjo ana-

pilin būdami dvidešimt penkerių metų amžiaus. Manoma, kad jie maištauvo prieš iliuminatus broliją, atsisakydami tenkinti jų užgaidas, todėl ir buvo pašalinti. Apskritai, daugelio „žvaigždžių“ mirtys yra paslaptingos. Tie, kurie perdozavo narkotikų, irgi galėjo perduozuoti „tyčia, su kažkieno pagalba“. Sklinda gandai, kad iliuminatai taip pat atsikratė Maiklo Džeksono (perdozavęs), Džono Lenono (nušautas), Kurto Kobaino (perdozavęs ir neva dar nusišovęs) ir kitų. Velnias priėmė, velnias pasiėmė. Legendinės grupės „The Beatles“ lyderis Džonas Lenonas mėgdavo prieš objektyvą pozuoti, rodydamas „velnio ragus“ iš pirštų kombinacijos, kaip jau žinome jis irgi buvo nušautas, nes jo sielos atėjo velnias. Aplamai yra nemažai muzikantų, ku-

rie daro įtaką klausytojams (ypač jaunimui), naudodami pasąmoninį perdavimą. Toks perdavimas per klausos, regos organus patenka į pačią pasąmonės gelmę be klausytojo valios. Pasąmoninis perdavimas yra paties įvairiausio turinio: jaunimo jausmų tvirkinimas, lytinis išskrypimas, agresijos iššaukimas, kvietimas maištui, skatinimas svaigintis, prievartauti ir žudyti, postūmis į savižudybę, atsidavimas šėtonui. Pasąmoniniam perdavimui į tekstą įterpiamos frazės „atvirkščiai“ tokiu būdu, kad jos tampa girdimos įrašą sukant į priešingą pusę, o pasąmonė sugauna frazę, parašytą atvirkščiai. Tai negeri tikslai tų, kurie jį praktikuoja. Tai vadinama pasąmonės prievartavimu. Į įrašą galima įrašyti signalą ultragarso dažnumu, panašų

į nebylų. Kai smegenys ilgą laiką yra veikiamos tokio signalo, jose vyksta biocheminė reakcija, panašiai kaip įleidus morfijaus. Ši reakcija aktyvuoja smegenų procesus. O smegenys suteikia galimybę aiškiau suvokti pasąmoninį pranešimą. Susidaro užkeiktas ratas. Ko siekia dainininkai, naudodami pasąmonės priedaravimo metodą? Muzika yra vienas iš svarbiausių šiuolaikinio jaunimo domėjimosi objektų. Muzikantai diriguoja pasauliui, kad turi savo valioje galią visus valdyti. Jų pastangos nukreiptos į žmogaus minties ir valios užvaldymą. Ištirta, kad „The Beatles“ dainos „Revoliucija numeris 9“ įrašė tarp septinto ir tryliktojo apsisukimų girdisi „numeris devyni“, pakartotas dvylika kartų, o jo klausantis atgaline kryptimi girdisi pasąmo-

ninis pranešimas: „patenkink mane, numirėli“, o numirėlis jiems pašaipai – tai Jėzus Kristus. Džonas Lenonas tą patvirtino viešai su savo grupės nariais atlikdamas „Baltąjį velnio albumą“: „Esame populiariesni už Jėzų Kristų, krikščionybė praeis, ji pranyks ir pasitrauks...“ „The Beatles“ iš tiesų eksploatavo visus jaunimo maišto aspektus: religinį, politinį, erotinį, šėtoniškąjį. Jie laikė save geresniais už Jėzų. O roko grupės „Led Zeppelin“ dainoje „Laiptai į dangų“ paslėptas pasąmoninis pranešimas: „aš turiu gyventi šėtonui“, nors realiai dainuoja apie sielos išsi-veržimą. O lyrinį intarpą „dar nevēlu nueiti kitu keliu“ grojant atbuline eiga, šis intarpas virsta „mylimas šėtone, tik tu nutiesi man kelią“. Jų gitaristas Jimmy Page, išbandęs nar-

kotikus ir homoseksualizmą, pritraukė savo grupę prie šėtoniško ritualo. Grupės „Queen“ („Karalienė“) dainoje „Kažkas kitas tegrauzia dulkes“ paslėptas pasąmoninis pranešimas: „pradėk rūkyti marichuaną“. Klausantis grupės „Juodasis Arkanzaso ažuolas“ dainos „Kai elektra atėjo į Arkanzasą“ atbuline kryptimi, pasigirsta tekstas: „šėtonas yra dievas“ ir užbaigiamas demonišku juoku. Šventvagišką tekstą grupės „Elo“ albume „Eldorado“ galima išgirsti grojant atbuline kryptimi „jis bjaurus tas prakeiktas Kristus“, o grupės „Rush“ dainoje „Himnas“, panašiai galima išgirsti „o, šėtone, tu esi švytintis, tu esi tas, kurį myliu“. Tai buvo pirmosios pasąmoninių įteiginių bangos, vėliau roko kūrėjai pradėjo reikšti atvirai savo satanistinį

įkvėpimą, tačiau garsios pop muzikos „žvaigždės“ užslėptai naudoja sąžmonės prievartavimą. Atlikėjo Enrikės Iglesijo dainoje „Tonight I'm loving you“ (šiąnakt mylėsiu tave) paslėptas sąžmoninis pranešimas „Tonight I'm fucking you“ (šiąnakt išdulkinsiu tave). Satanistinės religijos himnu tapo britų roko grupės „Rolling Stones“ daina „Symphony for the devil“ („Simpatija velniui“). Apskritai jų dainos, tai lyg himnai šėtonui, pvz.: „Šokis su misteriu velniu“; albumas „Jo didenybei velniui“. Sąžmoningas kodas slypi net grupių pavadinimuose. Roko grupė „Kiss“ – visiems atrodo, kad tai „Bučinyš“, o iš tiesų jie pasivadinę „Kings in Satan's service“ („Karaliai šėtono tarnyboje“), tą atskleidžia jų kūrybos vaisiai: dainos, šlovinančios šėtoną.

Roko grupė „AC/DC“ – visiems atrodo, kad tai „Kintama/pastovi srovė“, o iš tiesų: „Anti-Christ/Death to Christ“ („Antikristas – mirtis Kristui“), o iš to ir kūrybos vaisiai: velniškos dainos „Tiems kelias pragaran“, „Pragaro varpai“, „Šauk, kad nudėtum“ ir kitos. Roko grupė „Alice Cooper“ pašventė save šėtonui, pasirinkdami raganos Alice Cooper vardą, o iš to ir vaisiai: „Elis Kuperis eina į pragarą“. Sunkiojo roko grupė „Black Sabbath“ („Juodasis šabas“) pasirinko satanistinę kryptį, nes išniekino Dievo pašventintą dieną – šabą. Štai, kodėl jaunimas dievindamas tokias grupes, atlikėjus ir muzikantus, elgiasi lyg užkeiktas, nes į jų sąžones prifarširuota daug antikristiško „mėšlo“. Ir kuo toliau, tuo baisiau: jei anksčiau dau-

giausia roko grupės piršdavo šėtoną, tai dabar tą daro ir populiarioji pop muzika. Todėl reikia būti labai atsargiems ir atsirinkti, kas yra kas. Jaunimą labiausiai užkabina melodingos dainos, o kaip tik ant šio jauko sužaidžia paslėptų pasąmoninių pranešimų skleidėjai. Kai iliuminatai atėjo į muzikos industriją, muzikiniuose vaizdo klipuose pradėtas rodyti: smurtas, seksas, narkotikai, pinigai. Tai jų šlovė. Jie savo simbolizmą slepia vaizdo klipuose, filmuose. Taip jie tyčiojasi iš Dievo, patys garbindami šėtoną, kurio tikslas yra apgauti ir palenkti visus žmones į savo pusę. Dabartinės muzikos „žvaigždės“ savo dainų tekstais skelbia žmonijai, kad jie valdo pasaulį. Jie, t.y. iliuminatai – Liuciferio garbintojai. Nes jų rankose pinigai,

įtaka, šlovė. Dainininkai, pardavę sielą velniui, mainais už prabangų gyvenimą, mano esą dievai ir atiduoda duoklę Liuciferiui, nešiodami ir propaguodami satanistinę simboliką: pvz. auskarus, žiedus su „S“ raide, reiškiančia „satan“, taip pat su „raguota velnio galva“; viešai demonstruoja pirštų kombinacijas – „trys šešetai“, „trikampio forma“, simbolizuojančias „visatos akį“, taip pat „velnio ragus“; vilki rūbais, pilnai satanizmo simbolių; darosi tokias pat tatuiruotes ant kūno. Vieni tai daro užslėptai, kiti – atvirai: pvz. Marilyn Manson. Ypač atkreipkite dėmesį į dainų tekstų žodžius, o jei žiūrite videoklipus – į naudojamą simboliką. Pavyzdžiui dainininkė Rihanna dainos „We found love“ („Mes radome meilę“) klipe, propaguoja

vien seksą ir narkotikų vartojimą, o teksto žodžiais atskleidžia, priklausanti iluminatams. Ji dainuoja: „geltoni deimantai šviesoje, o mes stovime šalia vienas kito; tai jausmų kelias ir negaliu to išsižadėti; mes radome meilę beviltiškoje padėtyje“. Geltonasis deimantas yra vienas rečiausių ir labai vertingas, dėl savo unikalaus geltono spindesio, jis yra geidžiamiausias deimantas pasaulyje. Ir tas geidžiamiausias deimantas randasi šviesoje, t.y. apšviestas. O kas labiausiai trokšta ir geidžia turtų pasaulyje? Tie, kas Liuciferio įtakoje, nes jis visus gundo, todėl ir stovi šis „šviesos nešėjas“ šalia tavęs, o tu negali atsispirti jo gundymams. Pasiduodi jo įtakai ir randi meilę neviltyje, kai didžiausia Viltis yra Jėzus Kristus. Bet tu pasirenki šėtoną, nes

tau tai įteigia Rihanna. Jos dainoje paslėptas sąžmoninis pranešimas: „aš myliu šėtoną“. O jei matai dar ir klipo vaizdą, tai žinai, kad velnias gundo per vaizdus: siūlo tau narkotikus, seksą, šėlsmą, ištvirkavimą. Klipe panaudoti iliuminatu simboliai: „visa matanti akis“ ir kt. Taigi, būtina atkreipti dėmesį, kokie dainų žodžiai atakuoja mūsų sąžmonę ir kokius jausmus tai mums sukelia. Kitoje panašioje Rihannos dainoje „Diamonds in the sky“ („Deimantai danguje“) jau pats pavadinimas pasako, kad išaukštinamas deimanto spindesys prieš Dievo Šviesą, nes „šviečia danguje kaip deimantas“. Kas čia turima omeny? Tai Liuciferis – „šviesos nešėjas“ ir jo spindesys kaip deimanto ir „mes kaip deimantai danguje“, nes mes tolygu dievai.

Toliau skamba: „Youre a shooting star I see a vision of ecstasy“ („Tu skyni žvaigždę, aš matau viziją“). Čia išsakoma užslėpta mintis: tu tapsi „žvaigžde“, jei atsiduosi Liuciferio spindesiui. O tada, spindėsi kaip deimantas danguje, nes jausiesi dievu. „Ecstasy“ čia galima išversti tiesiogiai – tos rūšies įprastas gatvės narkotikas, kuriuo pasiekiami euforija ir haliucinacijos, iš to ir vizija. O vaizdo klipas persmelktas satanizmu: deimantai, narkotikai, geiduliai... visa, kas skatina seksizmą ir nuodėmingumą. Atrodo, nekalta daina: niūniuojam ir spindim visi kaip deimantai, žiūrėdami į dangų lyg ieškodami Dievo, bet iš tikrųjų patys trokšdami būti dievais. Tai tiesiog įrodymas, kad žaidžiama mūsų jausmais ir pudrinamos mūsų sme-

genys. Mūsų ausys atviros melui. Jokie „deimantai“ nepriartins jūsų prie Dievo, tik paskatins troškimą geisti, ko ir nori Liuciferis. O Rihannos prodiuseris yra vienas sėkmingiausių Hip-Hop atlikėjų reperis Jay Z, taip pat vienas NBA klubo bendrasavininkų, kurio dainų tekstų žodžiai nupiešia jo paties iliuminatinį autoportretą: „niekada nesimeldžiau Dievui; niekada neskaičiau Biblijos; mano siela parduota velniui; galiu supažindinti jus su Liuciferiu; aš pagrobsiu ir prievartausiu jūsų moteris ir vaikus; miręs dieve, ar tu mane gali išgelbėti, iliuminatai nori mano proto, mano sielos, mano kūno“. O kai reperis su žmona, irgi garsia atlikėja, Beyonce, susilaukia mergytės, ją pavadina Blue Ivy, kurios vardą skaitant iš kito galo, gaunasi Eulb

Yvi, ką reiškia išvertus iš lotynų kalbos: „Liuciferio dukra“. Šitaip pasaulinio mąsto „žvaigždės“, būdami iliuminatų brolijos nariais, už savo populiarumą ir šlovę, atiduoda duoklę šėtonui. O juos palaiko JAV prezidentas Obama. Pats reperis Jay Z koncertų metu labai mėgsta publikai rodyti trikampio formos ženklus pirštų kombinacijos dėka; nešioti auksines grandinėles, storesnes už karvės lenciūgą; scenoje naudoti pagrindinius iliuminatų simbolius: piramides, trikampius; ir kitaip afišuoti priklausomybę iliuminatams. Liuciferio simbolikos afišavimu pasižymi ir kitos garsios pasaulinio lygio muzikos „žvaigždės“: Eminem, Kristina Aguilera, Britney Spears, Madonna, Beyonce, Miley Cyrus, Justin Bieber ir daugelis kitų. Eminemas dainoje

„Rain man“ („Lietaus žmogus“) išsako mintį, kad tie, kurie jo klausosi, yra apsėsti demono. Nes „rain“ (lietus) asocijuojasi su šlove ir pinigais – kaip iš gausybės rago. Frazė „make it rain“ reiškia atkeliaujančius turtus. Na, o „rain man“ – tai tas, kuris gali tave padaryti įžymiu ir turtingu – jis tau siunčia pinigų lietų. Kas tas pinigų siuntėjas? O gi tas, kuris valdo pinigus ir turtus – šėtonas. Daugelyje muzikinių klipų galime pamatyti, kaip iš dangaus krinta pinigai („pinigais lyja“). Paroduok savo sielą šėtonui ir jis tave apipils pinigais ir šlove. Apie „rain man“ („pinigų lietaus dievaitį“) dainuoja daugelis atlikėjų. Jau minėtas Eminem, kiti hip-hopo atlikėjai, Jay-Z, Ya Boy; Rihanna dainoje „Umbrella“ atskleidžia, esanti šėtono įtakoje: „Rain Man come in to

me“. Iliuminatai atlikėjus bando įtikinti, kad jie niekada nepasieks tokios šlovės, kokią pasiekia parsidavę velniui, nes Dievas šlovės nesuteiks. Jay-Z yra prisipažinęs, kad jis yra įtakojamas iliuminatų, kai kuria savo dainas, o už tai jam velnias atneša „nepakartojamus skaičius“ (t.y. pinigus, pelną). Dauguma atlikėjų prisipažįsta per savo kūrybą, dainas, kad yra parsidavę velniui. Daugelyje muzikinių vaizdo klipų atlikėjai savo pirštų kombinacijomis rodo iliuminatų simboliką, ženklus, tokius, kaip 666, kai nykštys bei rodomasis pirštas sudaro šešeto apskritimą, o didysis pirštas užbaigia skaičių, kaip ir likę du pirštai, dubliuojantys pirmąjį šešetą. Kai kurie atlikėjai tiesiog trykšta iliuminatų simbolizmu. O ypač tai matosi iš Lady Gagos, kuri

scenoje nuolat apsirėdžiusi antikristo apdarais, kaip pavyzdžiui: Anubio (aukso aušros) egiptiečių pomirtinio pasaulio dievo juoda šakalo galva įvaizdyje. Anubis, kaip simbolis, naudojamas masonų ir kitų slaptų brolijų ložėse. Anubio vardas reiškia „puvimą“. Taigi, tą ir parodo visos iliuminatų pavergtos „žvaigždės“: dvasiškai supuvę iš vidaus, bet blizga išorėje, nors tas blizgesys labai jau laikinas. Dievas jiems davė talentą, o jie už tą dovaną pagarbino ne Dievą, o Liuciferį. Tuomet šėtonas jiems dovanoja pasaulio galybę ir jie pasijaučia patys dievais. O pauostę kokaino, jaučiasi kone visagaliais. Velnias, gviešdamasis jų sielos, nemiega, jis visais laikais gundo tuo pačiu – šlove, garbe ir pinigais, jis siūlo ištvirkavimus, orgijas, alkoholį,

narkotikus ir priverčia visur naudoti jo skaičių - pamėgtą skaičių 11 - kaip antikristo ženklą. Masonai ir iliuminatai labai mėgsta skaičių 11, simbolizuojantį Liuciferio ragus. Štai, prisiminkite 2011 metų kovo 11-ąją Japonijoje, kurią sukretė 8,9 balo žemės drebėjimas, o po to kilo cunamis. Taip pat 2001 metų rugsėjo 11 - ają ($09+1+1=11$) Amerikoje įvykdytą teroro aktą. Bendras aukų skaičius užgrobtuose lėktuvuose buvo 254 ($2+5+4=11$), o nuo rugsėjo 11 - osios iki metų pabaigos buvo likę 111 dienų. Skaičius 11:11 yra kvietimas imtis „šviesos nešėjo“ darbo. O kas yra „šviesos nešėjas“? Liuciferis. O kas garbina Liuciferį? Iliuminatai. O ką reiškia „iliuminatai“? „Apšviestieji“. O kas juos apšvietė? Liuciferis. Kokį kultą prakti-

kuoja iliuminatai? „Visa matančios akies“ kultą. Kodėl „visa matančios“? Todėl, kad jie jaučiasi dievais. O kas jiems leido pasijusti dievais? Liuciferis. O kodėl jie jaučiasi dievais? Todėl, kad valdo didžiulius pinigus ir daro įtaką politiniams sprendimams. O kas valdo didelius pinigus, tas užsako ir muziką. O ką daro muzika? Didelę įtaką žmogui. Muzika yra labai įtaigi psichologiškai, paliečia žmogaus emocijas, sielos gelmes. Ji prasiskverbia anapus sąmonės, jos poveikis nesuvaldomas protu. Natūralu, kad muzika labiausiai veikia jaunimą, kuris lengvai pasiduoda jausmams. O jais manipuluoti daug paprasčiau pasitelkiant muzikinę, o ne intelektualią kalbą. Juk girdime muziką visur: namie, darbe, parduotuvėse, kavinėse...

Klausome ir niūniuojame nugirstą melodiją, net neįsigilindami į atlikėją ir dainos žodžius. O koncertuose minia šėlsta ekstazėje. Daugelis garsių atlikėjų savo koncertuose, klipuose kuria šėtonišką parodiją, persmelktą satanizmo, tyčiojimosi iš tikėjimo Dievu, iš Jėzaus asmens. „Žvaigždės“, idant uždirbtų daugiau pinigų ir išlaikytų šlovę, ciniškai manipuliuoja mūsų jaunimu. Šėtonas pasiūlo muziką, norėdamas patraukti savo įtakon kuo daugiau žmonių. Pavyzdžiui Marilyn Mansonas sudaro belyčio žmogaus įvaizdį: nei moteris, nei vyras. Jo sceninis vardas yra chaoso kultūros dalis: Marilyn Manson – tai artistės Marilyn Monroe ir žudiko Charleso Mansono vardų kombinacija. Per koncertus Marilyn Mansonas atvirai tyčiojasi iš Jėzaus ir

atlieka šventvagiškus kultus, skerdžia gyvūnus, atlikdamos juodąsias mišias. Žiūrovai klykia apimti transo, įsileisdami į savo sąmones demonus. Tik viena man nesuprantama: kaip jis, rodydamas tokį „mėšlą“, pritraukia į koncertus mases žmonių, kurie už tai dar ir nemažus pinigus susimoka?! O Mansonas tai vadina „menu“. Šėtonas neša „menišką“ žinią mūsų jaunimui: iš Jėzaus reikia tyčiotis. Yra šalių, kurios neįsileidžia koncertuoti Mansono, tačiau Lietuva įsileido. O po to žmonės dejuoja: kodėl mus apleido Dievas, kodėl tiek daug skausmo ir neteisybės... Jeigu spjaunat Dievui į veidą garbindami šėtoną, tai pagalbos iš Dievo nesitikėkit. Filipinuose musulmonai surengė piketą prieš Lady Gagos pasirodymą šalyje, o Lietuva ją įsileido

mielu noru ir dar apdovanojo, už tai, kad ši visiems mums parodė kaip myli Judą (Iskariotą, Jėzaus išdaviką, į kurį įėjo šėtonas). Paviršutiniškai peržvelgus dainos "Judas" klipą, atrodytų, kad atlikėja atpasakoja tik Naujojo Testamento istoriją, kuri yra perdėm krikščioniška, bet iš tikrųjų krikščioniška istorija yra apversta aukštin kojom, kaip ir kryžius, kuriuo pasipuošusi Lady Gaga. Atidžiai įsiklausykite į dainos teksto žodžius, kuriais plaunama sąsąmonė: "aš myliu Judą, Judą, aš myliu Judą, Judą". Šėtono apsėsta Lady Gaga, mėgstanti pasišaipyti iš Jėzaus, tiesiog jums įrašo į smegenis: "myliu Judą", vadinasi "myliu šėtoną". O visi koncerte kartu su ja šaukia: "myliu Judą", "myliu Gagą", "myliu šėtoną". Liuciferis jums plauna sme-

genis per tokias atlikėjas kaip Lady Gaga, kuri ant savo veido mėgsta naudoti satanizmo simbolį, raidę "S", reiškiančią "satan" (šėtonas), išsidažyti akis kaip egiptiečių dievas Horas sakalo galva, kas reiškia iliuminatų kultą - "visa reginčią akį", ir aplamai atrodyti liuciferiškai, demonstruojant šėtonišką žvilgsnį, nuogumą ir gašlumo pritvinkusius nepadorius gestus bei judesius. Tokia jos, pop "žvaigždės", pop kultūra, ji gi vadinama „šėtono motina“. Ilgiau pasižiūrėjus jos pasirodymų, pradedi jos gailėtis, nes ji pati turbūt dar nesuvokia, kur ją nuves tas šėtoniškas klystkelis. O kažkada ji buvo miela mergaitė, vardu Angelina Germanotta, grojanti pianinu ir besimokanti katalikiškoje mokykloje. Dabar gi gyvena tik dėl aplodisment-

tų, kaip ir pati teigia dainoje "Applause", t.y. gyvena dėl šlovės tar naudama Liuciferiui ir būdama iliuminatų verge, atiduodama per savo pasirodymus jiems duoklę: rodydama šėtono ženklą 666 iš pirštų kombinacijų. Iliuminatai skleidžia slaptas žinutes per dainas veikdami žmogaus sąmonę. 11 yra reikšmingas numeris šėtono ritualuose, kuriuos praktikuoja iliuminatai. 2003 metais žymus brazilų rašytojas Paulo Coelho išleido knygą „11 minučių“, kurioje aprašomas prostitutės gyvenimas, o vienuolika minučių – tai įprastas kliento aistros patenkinimo laikas. Rašytojas nepasmerkia prostitucijos, bet leidžia suprasti, kad prostitutei vienuolika minučių tampa ne sunkia, kankinama prievole, o laimės akimirka, kuria reikia mėgautis. Kas no-

rėta pasakyti šiuo kūrinium? Simbolinis laikas – 11 minučių – skatina pasimėgauti laime užeinant pas prostitutes. Paulas Coelho žymus tapo, kai 1988 metais pasirodė jo knyga „Alchemikas“. Šios knygos parduota visame pasaulyje daugiau nei 65 milijonai egzempliorių. Kažkada, dar ieškodamas savęs ir Dievo, perskaičiau šią knygą. Tuomet ji man paliko įspūdį. Bet žiūrint iš dabartinio taško, galiu drąsiai teigti, kad ši knyga neveda į tikrojo Dievo atradimą, ji neveda prie tikrojo tikėjimo, anaipatol, ja remiantis, galima paklysti ir nueiti savęs sudievinimo keliu. Atmerkime plačiai akis ir pabandykim perprasti šios knygos prasmę. Visų pirma pasidomėkit, kas yra alchemikas! Alchemija yra gamtos filosofijos šaka, ezoterinis menas, apimantis

astrologijas, misticizmo, chemijas
bei religijas elementus. Alchemija -
Egipto mokslas. O mes jau žinome,
kad egiptiečiams būdingas okultiz-
mas - tikėjimas ir žinios apie ant-
gamtinės jėgas bei būtybes. Prisi-
minkime egiptiečių faraonų globėją
Horą ir jo „visatos akį“. Būtent šis
simbolizmas atsispindi knygos „Al-
chemikas“ viršelyje: piramidė, ir į
mus žvelgianti akis. Ar dar kyla
klausimų, kieno tai simbolis? Taip,
tai iliuminatų simbolis. O prisimenat
Anubį - egiptiečių pomirtinio pasau-
lio dievą - masonų ir iliuminatų bro-
lijos simbolį? Taigi, kaip jau minėjau
- alchemija - egiptiečių mokslas. O
ar gali egiptiečių mokslas, paremtas
okultizmu ir magija, atvesti mus pas
Dievą? Okultizmas ir magija gali mus
atvesti tik pas Liuciferį. Štai kelios

ištraukos iš kūrinio „Alchemikas“:
„Kai tu tikrai ko nors trokšti, visas pasaulis padeda įgyvendinti šį troškimą“. Pasaulis padeda! O kas valdo pasaulį? Liuciferis. O kas garbina Liuciferį? Iliuminatai. O ko troško rašytojas Paulas Coelho, būdamas jau keturiasdešimt vienerių? Aišku, tapti žinomu rašytoju visame pasaulyje ir „Alchemiku“ pavergti visų skaitytojų širdis, nes iki tol rašytojas buvo parašęs kelis kūriniai („Pragaro archyvai“; „Vampyrizmo vadovas“; „Piligrimas“), kurie itin didelio pasisekimo nesusilaukė. O „Alchemikas“ pateko net į Gineso rekordų knygą, kaip į daugiausia kalbų išversta knyga! Tai buvo jo pirmoji knyga, kurios viršelyje atspindėjo iliuminatų simbolika – piramidės, trikampiai, „visa reginti akis“. Su

šios knygos pasirodymu Paulas Coelho gavo pasaulinį pripažinimą, šlovę ir turtus. Ar tai, ir iliuminatų simbolika, yra atsitiktinis sutapimas, spręskite patys. Tačiau iliuminatų simbolika įžiūrima ne tik ant knygos viršelių (nes yra ne vienas leidimas), bet jos filosofijos užuomazgų galima rasti ir pavadinime, ir kūrinio tekste. Pvz.: „Išmok pastebėti ženklus ir juos suprasti“. Argi tie žodžiai ne preliudija į iliuminatų simboliką?! Arba: „Niekada neišsižadėk savo svajonių“; „Pasaulyje yra kalba viršesnė už žodžius“. Taigi, neišsižadėk svajonių, kurias tau gali suteikti iliuminatų brolija. O „kalba, viršesnė už žodžius“ – tai ženklai, iliuminatų simbolizmas – „visa reginti akis“ – kas jiems begali būti aukščiau, kai jie viską mato, girdi, žino, nes valdo

pasaulį, maną esą dievai?! Arba: “Žmogus neturi bijoti nežinomybės, nes kiekvienas yra pajėgus pasiekti visko, ko jis nori ir ko jam reikia”. Šis pasakymas vėl gi apeliuojamas į iliuminatų brolijos užkulisius. O jei neturi savy Dievo baimės – neturi savy išminties. O kam iliuminatam Dievo baimė? Jie juk jaučiasi dievais ir visagaliais. Kita: “Mintis turi sielą. Visa žemėje turi sielą”. Sielą turi tik gyvos būtybės – žmonės, gyvūnai, o daiktai sielos neturi. Bet iliuminatai turbūt mano, kad jų Anubio statula turi sielą. Nebent, jei Anubis atgyja Lady Gagos kūne. “Aš galiu daryti stebuklus”. Stebuklus! Magiškas žodis. „leškojimas prasideda debiutanto sėkme, o baigiasi visuomet nugalėtojo įrodymu“. Taigi, Paului sėkmė prasidėjo nuo „Alchemiko“, o jo kaip

nugalėtojo įrodymas - sekančios knygos, kurių viršeliuose ir toliau naudojami iliuminatų užmaskuoti simboliai. Knygos „Brida“ viršelyje akcentuojama „visa matanti akis“ (tai atskleidžia moters puse uždengto veido, žiūrinčios viena akimi iš po medžio). Sekanti knyga - „Valkirijos“: viršelyje vėl gi tas pats iliuminatų bruožas - „visatos akis“. „Penktasis kalnas“ viršelyje vėl gi sužaista gražiai su trikampio forma. „Šviesos kario vadovas“: jau pats knygos pavadinimas išduoda, kas yra šviesos karys. Prisimenat „šviesos nešėją“? Jis gi Liuciferis ir vadovas (dievas) iliuminatų tarpe. Iš knygų pavadinimų, simbolizmo ir turinio, galima daryti prielaidą, kad Paulas savo kūriniais klaidina žmones. Taigi, nebūkit apgauti „šviesos kario“, nes

“šviesos karys gudrus kaip gyvatė” ir jis “siekia, kad neužgestų ugnis jo akyse“! O kieno akyse plevena ugnies liepsnos? Liuciferio akyse, ir jis yra gudrus kaip gyvatė. O Dievas prakeikė gyvatę, per kurią šėtonas sugundė levą. Tai kaip gali šviesos karys būti gudrus kaip gyvatė? Nebent tas “šviesos karys” yra “šviesos nešėjo” karys. Juk šėtonas moka apsimesti šviesos angelu. Bet toliau dar gražiau... Po knygos pasirodymo, rašytojo internetinėje skiltyje sukurta “Šviesos kario” parduotuvė, kur galima įsigyti šviesos kario medaliukėlį, sudarytą iš apskritimo ir apverstos kryželio. Apskritimas simboliuoja “visatos akį” – šėtono užburto ratą, iš kurio nevalia ištrūkti, o apverstas kryželis – satanizmo simbolis. Taigi, žiūrėkite, kad nebūtumėt

suklaidinti "šviesos kario", nes "šviesos nešėjas" jau demaskuotas. O medalikėlio emblemą imta platinti visur kur, kaip "šviesos kario" ženklą. Jis atsidūrė ir ant marškinėlių su prieraišu "The good fight" ("tikra kova") - tiesiog puikiai dera prie apversto kryžiaus. Ir jeigu žmonės nemato, kieno tai simbolis, tai jie arba kvaili, arba akli. Balta akis ir apverstas kryžius juodame fone ir baltas užrašas: "kova". Kova prieš ką? Liuciferio kova prieš Dievą. O tie, kas dėvi tokius marškinėlius ir nešioja tokius medalikėlius, tenesupranta, kad jie yra "šviesos kariai" nuo Dievo, jie yra "šviesos kariai" nuo Liuciferio, nes šėtonas yra melo ir apgaulės tėvas. Ženklas jums duotas, kad atmerktumėt akis. Argi Dievas naudoja simboliką, tuo labiau apverstus

kryžius, ar gi Dievas iš vis kariauja?! Liuciferio galas aiškus – jis degs ugnyje. Bet jo tikslas – kuo daugiau sielų pasiimti su savimi į pragarą. Ar Paulas Coelho neužsiminė apie tai savo „Pragaro archyvuose“?! Kam įdomu, tas lai pasidomi išsamiau. Neagituojų neskaityti rašytojo knygų, anaipol – nagrinėkit, analizuokit ir įsitikinkit, o po to jau galėsite apsispręsti. Bet, jei Paulas Coelho, būdamas pasaulinio mąsto rašytoju, pasiekusiu šlovę ir turtus, naudoja iliuminatų ženklus ir juos pardavinėja savo svetainėse, tai kaip gi jo nesusiesi su pačiais iliuminatais – Liuciferio pasekėjais? Tiesiog per daug „sutapimų“, kad jis juo nebūtų. Jis rašo apie Dievą, bet kartu naudoja demonų ženklus, jis kviečia būti „šviesos kariu“, bet jiems priskiria

medalikėlį su apverstu kryžiumi. "Jūs negalite gerti Viešpaties taurės ir demonų taurės". (1Kor 10, 21). Jūs geriate arba vieną, arba kitą. Pats Paulas moko pastebėti ženklus ir suprasti juos. Visi ženklai rodo, kad jis geria demonų taure. Ar tik ne dėl to parašė knygą „Demonas ir panelė Prym“? Demonas siūlo žmonėms pinigų, o panelė Prym – apsėsta velnių. Ar jums tai nieko neprimena iš iliuminatų gyvenimo?! Viršelyje vėl gi išryškėja iliuminatų trikampis. Dar viena knyga: „Zachiras“. Rašydama šį kūrinį, Paulas įkvėpimo sėmėsi iš islamo tradicijos, o knygos herojus ieško savojo „aš“. „Aš“ yra super ego, o super ego save laiko dievu. Vėl ta pati iliuminatų nuostata. Ir galiausiai – „Portobelo ragana“ – viršelis – tipiškas iliuminatų ženklas –

„visa reginti akis“. Rašytojas vyrus daro „šviesos kariais“, o moteris nusprendė padaryti „raganomis“. Kaip manote, ar perskaite visas Paulo Coelho knygas, atrasite Dievą, ar „Šviesos nešėją“? Neleiskite savęs mulkinti, nes šėtonas mus gundo, klaidina ir plauna smegenis ne tik per muzikos industriją, bet ir per leidybos industriją. Jis apsimes šviesos angelu, kad tik įtrauktų dar vieną sielą į velnio užburtą ratą. Turbūt ne be pagrindo sklinda gandai, kad rašytojas Paulas Coelho pardavė šėtonui sielą, kad taptų žymus ir turtingas. Iliuminatai tuo pasirūpino. Nepamirškite, kad per savo karjerą rašytojas Paulas Coelho yra pelnęs daugybę apdovanojimų, vienas iš jų – Prancūzijos garbės legiono ordinas. Be to jam suteiktas JTO „taikos skel-

bėjo“ titulas. O Dievas žemėje žmonėms titulų nedalina, ir garbės iš žmonių Jis nepriima. Viso pasaulio galingieji valdomi Antikristo - tiek Rusijos vadovai, tiek Amerikos, tiek Anglijos, tiek JTO. NATO ir ES yra ta pati globali sistema, valdoma iš tų pačių užkulisių, kurie taiko dvigubus standartus, manipuliacijas, korupciją, melo industriją, TV smegenų plovimą. Jų pagrindinis tikslas - dominuoti regionuose, kuriuose gausu naftos ir dujų. Nei Putinas, nei Obama, nei kitas kurios nors šalies vadovas, nei rytų, nei vakarų politinis elitas, nei Vatikano elitas nėra pasaulio gelbėtojai. Jie visi - sistema, jie visi - drakonai, visi pasidavę užkulisių elitui. Bet Rusija visada buvo ir bus šalia Lietuvos, todėl nespjaukim ant kaimynės. Visgi visoks iš-

tvirkavimas, homoseksualizmas, pedofilizmas ir apskritai iškrypimas, pridengtas demokratijos, plaukia iš Vakarų. Europos Sąjunga jau paskendusi šitame „Sodomos ir Gomos“ mėšle. Rytams iš vis nepriimtina tokia vakarietiška „demokratija“, gal todėl Rytuose šiek tiek mažiau blogybės ta prasme. Kuo JAV panaši į ES? Vėliavos mėlynu fonu ir žvaigždutėmis. Manote, tai sutapimas?! Tai Amerikos projektas, iliuminatų projektas. Kada Amerika nebombardavo? Ji tai daro nuo pasaulinio karo laikų iki dabar: Korėja, Vietnamas, Kuba, Libija, Iranas, Panama, Irakas, Somalis, Sudanas, Afganistanas, Jugoslaviją... sąrašas ilgas. Kur tik pasirodo amerikiečiai, ten įvyksta skerdynės, todėl, kad jie nori viską kontroliuoti. Jie visur su-

kursto pilietinius karus. Prisiminkite pokario Lietuvą ir lietuvių partizaninį karą prieš bolševikus. Amerika, kursydama kariauti, žadėjo lietuviams „miško broliams“ pagalbą ir paramą. O vėliau paliko juos likimo valiai, nusispjovusi ant Lietuvos. „Miško broliai“ juk negalėjo vieni atsilaikyti prieš šimteriopai galingesnę okupantą. Jėzus yra teišus, sakydamas: „kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus.“ Griebėmės ginklo, nuo ginklo ir žuvom. O šeštas Dievo įsakymas skamba taip: „Nežudysi“. Nepaklausėme Dievo Tėvo, nepaklausėme Jėzaus Kristaus, prašėme Marijos pagalbos, o Marija nepadėjo. Amerika nusispjovė. Gavosi tai, kas gavosi. Reikia priešintis blogiui, bet ne ginklu, o Dievo Žodžiu, tada ir Dievas padės. Amerika įsikiša, kursto ir lau-

kia sau naudos. Prisiminkite Irano-Kuveito karą, karą Gruzijoje... O Ukraina yra geras taškas Amerikai susistatyti Rusijos pašonėje savo armijos ir raketų bazes. JAV ir ES įgyvendina Naująją Pasaulio Tvarką. Iliuminatų tvarką. Biblijos pranašystės skelbia, kad pasaulis bus padalintas į dešimt regionų, kuriuos valdys dešimt valdovų. Ir jei tokia Dievo valia, tebūnie, Jis geriau žino, ir kuo tai greičiau įvyks, tuo greičiau Jėzus Kristus ateis teist žmonijos. Kas liečia JAV, ES ir Rusiją, nesileiskite kvailinami ir nepasimaukite ant propagandos. Bet žinokite, kad šėtonas ateina iš vakarų ir jam draugų nereikia. Jam rūpi tik viena: valdžia ir pinigai. Kad Amerika įsiviešpatautų visame pasaulyje, yra viena rakštis – Rusija. Nors šėtonas sėdi ant milijar-

dų, jo apetitas baisiai didelis. Iliuminatai, masonai – užkietėję satanistai, kurių kryptis – materiali ir kūniška evoliucija, ir kurie dominuoja pasaulio politiniame ir ekonominiame viešpatavime, pasaulį valdo ne tik per muzikos, leidybos, kino industrijas, bet ir per maisto pramonę, farmacinę pramonę, gėrimų pramonę, narkotikus. Jie visur turi savo įtakos agentus visose srityse ir viską kontroliuoja, nes jų rankose žinios ir pinigai. Jie kontroliuoja protus. Jie plauna jums smegenis „zombindami“ jus per laikraščius, žurnalus, radijo stotis, televizijas, leidinius. Jie kontroliuoja net gi jūsų sapnus, patiekdami į rinką „Sapnininkus“, kurių viršeliuose – ta pati „visa reginti akis“. Jie kontroliuoja jūsų likimus per horoskopus ir kitas astrologines

prognozes. Jie net savo masoninius-satanistinius ženklus užmaskuoja po „sveikatos“ terminologija. Šeimos kalendoriaus skyriuje „Būkite sveiki“, randame straipsnelį „Sveikata-pirštuose“, kur rašoma: „posakis „likimas tavo rankose“ kalba ne tik apie likimo linijas delnuose, bet ir apie skirtingas pirštų funkcijas ir jų įtaką organizmui.“ Pirštų kombinacija, kurioje gaunasi ženklas „666“, pristatoma kaip „vieną iš svarbiausių pirštų judesių, kuris lygina viso organizmo energiją, padeda susikoncentruoti ir šalina depresiją“, o pirštų kombinacija - „velnio ragai“ - „padeda esant šlapimo pūslės sutrikimams.“ Ir dar pridedama rekomendacija: „visus judesius reikia atlikti abiejų rankų pirštais ir laikyti ne mažiau 45 minutes per dieną.“ Ar gi

ne juokinga, kad rodydami šiuos iliuminatų ženklus, galime užturėti sau sveikatą?! Bet rodydami juos taip dažnai, kaip rekomenduojama straipsnyje, iš tiesų suteiksime daug džiaugsmo šėtonui. Tai Liuciferio sistema. Jei nori nugalėt sistemą, tai pirmiausia, ką turi padaryti – išjungti televizorių. Jeigu to nepadarysime, bus taip, kaip tam „Džoniui“ (Džoni, kuo tu užaugęs būsi? Džonis: televizijos laidų žiūrovu.). Antra: neskaityti „pletkų“ laikraščių ir žurnalų. Žmonija yra sistemos įrankis, be žmonių ji paralyžiuota. Jeigu žmonės boikototų sistemą: atsisakytų pinigų, nebevaikščiotų į prekybos centrus, neleistų vaikų į mokyklas, nežiūrėtų TV, neskaitytų spaudos, nevartotų vaistų, nebedalintų kyšių, o atsigręžtų į Dievą, į gamtą, į daržus

ir sodus, sistema nustotų veikusi. Bet velnias apsėdęs žmones. Tai nereikia, kas jis galingesnis už Dievą, anaip tol, velnias bijo Dievo, bet ir bijodamas Jo, jis daro blogus darbus. O Dievas laukia mūsų atsivertimo, kad paprašytumėm Jo išminties, pagalbos, suvokimo. Kadangi to nedarome, o braidžiojame tamsos labirintais, tai ir pasekmės tokios, kokias turime. Esame sistemos vergai ir leidžiamės velnio valdomi. Sistema veikia masoniškais metodais: jie įsuka žmones. Štai, tarkim išgirsta, sužino ar pamato kokį pradedantį muzikantą, rašytoją ar dailininką, turintį potencialą, ir norėdami tave įtraukti pas save, pateikia tau pasiūlymą būti savu su pažadu tave įsukti į plačiąją rinką. Tu pasirašai, ir jie nuperka tavo kūrinį, tave prareklamuoja

aukštame lygyje, nes jie valdo visą žiniasklaidą, padaro „pijarą“, sukeldami masinę psichozę ir tu tampi „žvaigžde“. O kam už tai tu dėkingas? Šėtonui. Masonui. Bet tu tampi reikšmingas, tave kviečia į visokius renginius, tu jau esi populiarus, reikšmingas visuomenės veikėjas, į tave žiūri tavo fanai ir tu jau gali savo žodžiu paveikti mases – t.y. plauti smegenis minioms, „zombinti“ jaunimą. O jie klausys tavęs, skaitys tavo kūrinius, arba niūnius dainas, ar kita, ir jausis lyg nušvitę, nes juos jau apšvietei tu – „šviesos nešėjo“ tarnas, parsidavęs už populiarumą ir pinigus Liuciferiui. Kokiame kontekste paveiksi jaunimą, tau bus nurodyta pagal masonų strategiją iš aukščiau. Bet kokiu atveju, dirbsi juodą savo darbą, šokdamas pagal jų dū-

dele. Tu jau užburtame rate - jų tri-
kampyje, ir niekur nepasislėpsi, nes
tave stebi „visa reginti akis“. Štai
kaip veikia sistema tų, kurie nori iš-
likti žemiški individai savo Egipto
piramidėse. Jie trokšta išlikti žemiš-
kais kunigaikščiais amžinai, nes jie
įsitikinę, kad yra reinkarnacija, ir kad
jie atgims savo klanuose vėl ir vėl.
Liuciferis juos ir suklaidina. Jie nese-
ka Jėzaus mokymu, neskaito Biblijos,
todėl net nenutuokia, kad „žmonėms
skirta vieną kartą mirti ir stoti į
teismą“. (Žyd 9, 27). „Juk mums vi-
siems reikės stoti prieš Kristaus
teismo krasę, kad kiekvienas atsiim-
tų, ką jis, gyvendamas kūne, yra da-
ręs - gera ar bloga.“ (2 Kor 5, 10). O
masonai, iliuminatai daro viską at-
virkščiai - pagal Liuciferio filosofiją:
kaupti, įsitvirtinti, išlikti, valdyti žė-

mę. Jų vykdoma politika – velniavos, chaoso kontrolė. Jie drumsčia pasaulio vandenį: kelia riaušes, karus, skerdynes. Pasidomėkite, kas vyksta Libijoje, Egipte, Izraelyje, Sirijoje, Ukrainoje... Jie įvedinėja savo tvarką pasaulyje, kontroliuodami tikrovę, nes jie jaučiasi dievais. Jie saviškiams kabina ordinus, apdovanojimus, o į paprastus žmones žiūri kaip į vienetus, kuriuos galima panaudoti kaip priemonę, kuriuos galima išnaudoti, o reikalui esant ir sunaikinti. Jūs negalvokit, kad tai vyksta kažkur kažkas, tai vyksta ir čia, dabar, pas mus, visur. Šiandien pragaras tuščias, nes visi velniai gyvena pasaulyje. Aukšas jų dievas ir jam jie lenkiasi. O kaip jį gauti, to aukso? Reikia tapti masonu ir viską gausi. Net gi Lietuvoje jau veikia šis velnio

sistema, net gi čia yra masonų, pradant nuo prezidentų ir įtakingų politikų. Aišku, tokie stovi ne pačioje piramidės (trikampio) viršūnėje, bet jie – ir ne patys mažiausi. Ir jie visuomenei pudrina smegenis, kad Lietuvoje niekas nevyksta: čia nėra jokių slaptų brolijų, nėra iluminatų, nėra pedofilijos, nes Lietuva – neva teisinė valstybė. Bet kažkodėl Lietuva vykdo šitų velnių politiką, o tie, kas vykdo, yra globalistų marionetės. Lietuva jau paskendus tarp Rusijos ir Vakarų konfrontacijų. Visur veikia masonai ir iluminatai, ir jie formuoja naują pasaulį. Vyksta atranka. Žmonija totaliai tvirkinama pornografija, šerama narkotikais, girdoma alkoholiu, nuodijama maistu, vandeniu, vaistais, vakcinomis, net gi užterštu oru. Ir toji bėda ne

priemonėse, tikroji bėda yra mūsų tamsumas ir neišmanymas, nes mes patys leidžiamės išnaudojami, mulkinami ir suklaudinami. O jie tikslingai nuodija žmones, skatindami nesveiką maitinimąsi. Atkreipkite dėmesį: jie visur palieka savo ženklus (pvz.: energetinis gėrimas „Monster“ su trim hieroglifais ant skardinės, kurie hebrajų kalboje reiškia skaičių 666 – nieko nuostabaus, juk pavadinimas jau viską pasako: „šėtonas“). „Jie klaidina žemės gyventojus ženklais, kuriuos jiems leista daryti žvėries akyse. Jie verčia visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargdienius, laisvuosius ir vergus, pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba kakto, kad niekas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženklo – žvėries vardo ar jo vardo skaičiaus.“

(Apr 13, 14-17). Tik Jėzus Kristus su-
naikins Antikristą ir visą jo imperiją
po ženklų 666. Bet iki tol, reikia
laukti ir budėti. O laukiant, laikytis
Dievo įsakymų ir demaskuoti Liucife-
rį, atpažįstant jį iš vaisių ir žvėries
ženklų, kad kuo mažiau būtų sukla-
dintų. Bet viskam ne mūsų, o Dievo
valia ir Dievo įsakymų vykdymas -
viskas. Ateis laikas, šėtonas su sa-
vaisiais sudegs pragaro ugnyje ir įsi-
viešpataus žemėje rojus.

*Biblija sufabrikuota pagal rabinų
norus, ten galai nesueina. Kodėl taip
aklai tikima, kas bandoma įbrūžinti?
Jėzaus istorija Biblijoje suklastota ir
tai yra falsifikatas! Melas! Nuspėti
ateitį gali ir čigonė...*

Atsakau: Biblija yra Tiesos knyga -
Dievo Žodis. O Dievo Žodis - nesu-

rakinamas. Prie ko čia rabinai - judaizmo religijos mokytojai?! Jie vadovaujasi Tora (Mozės penkiaknyge). Kiekvienas rabinas privalo gerai išmanyti Torą, 613 įsakymų ir Halakha įstatymus, kurie nurodo kaip žydui gyventi, valgyti, vesti žmoną ir net būti palaidotam. Jie ir brūžinasi savaip - be pranašysčių, be Naujojo Testamento. Kokie jums galai nesueina Biblijoje?! Juk didžioji dalis Biblijos pranašysčių jau išsipildė. Apie tai byloja istorija ir nūdienu. Pranašystė apie Mesijo atėjimą jau išsipildė: Jėzus Kristus gimė, gyveno, mokė, gydė, mirė už mūsų nuodėmes ant kryžiaus ir prisikėlė. To joks žmogus negalėtų išgalvoti. O pranašystės, kurios dar neišsipildė, pildosi, ir pildosi visa, kas surašyta Biblijoje. Nėra kitos panašios knygos pa-

saulyje, kuri turėtų pranašystes. Koranas to nekalba, Buda niekada to neteigė, neraseto nei Bhagavadgitoje, nei Ramajanoje, nei Upanišadoje, nei indų Vedose, nei Konfucijaus, nei Lao Dzės raštuose – pas juos nėra pranašysčių. O Bibliją sudaro apie 30 % pranašysčių. Ir tai nėra pigios ekstrasensų ar astrologų pranašystės. Biblijos įvykiai sukūrė pasaulio istoriją. Visas pasaulis buvo to išsiplildymo liudytojai. „Atsiminkite praeitį, kad Aš esu Dievas ir kito dievo, panašaus į mane, nėra. Aš skelbiu dalykus nuo pat pradžios ir pasakau, kas dar nėra įvykę. Mano nutarimas pasiliks ir Aš padarysiu, ką esu numatęs. Aš tai paskelbiau ir padarysiu, nusprendžiau ir įvykdysiu. Klausykite manęs, sukietėjusios širdies žmonės, esantys toli nuo teisumo“.

(ST, Izaijo 46, 9-12). Kaip gali būti Biblija melas, jeigu jos didžioji dalis pranašysčių išsipildė ir pildosi kitos?! Istorija byloja ir dabartis, tai kur čia melas?! Kur čia klastotė? Klastotė gali būti jūsų galvoje ir ji yra šėtono melo skleidimas. Melą skleidžia tik šėtonas ir jis jus klaidina, įspėdamas, kad Biblija – melas. Šėtonas moka meluoti, bet pranašauti negali. Jis bejėgis dėl to, kad Biblijos pranašystės tobulai tikslios (Danieliaus pranašystė, Apreiškimas Jonui). Todėl jis stengsis kuo daugiau žmonių įspėti, suklaidindamas jus dėl Biblijos Tiesos. O kad Biblijoje absoliuti Tiesa, įsitikinu kiekvieną kartą, kai man iškyla koks nors klausimas ir atsakymą atrandu Biblijoje, ir visa savo siela pajuntu, jog tai yra Tiesa. O kur dar rasi absoliučią Tie-

są? Nostradamo pranašystėse? Jis save laikė pranašu, net nepažindamas Dievo. Ir pranašas jis buvo ne nuo Dievo. Jis rėmėsi astronomija, alchemija, matematika, medicina ir naudojo būrimo būdą – dubenį su vandeniu. Tai buvo netikras pranašas, o apie tokius taip pat byloja Bibliją. „Jie jums sako: „Klauskite mirusiųjų dvasių iššaukęjus ir būrėjus, kurie jums murma ir šnibžda“. Argi tauta neturėtų klausti Dievo? Argi reikia klausti mirusiųjų gyvųjų reikalais? Kreipkitės į Įstatymą ir Liudijimą. Jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos.“ (ST Izaijo 8, 19-20). “Nebus tarp jūsų tokių, kurie leistų savo sūnų ar dukterį per ugnį, nei ateities spėjėjų, nei sapnų aiškintojų, nei kerėtojų, nei burtininkų, nei žavėtojų, nei mirusiųjų dvasių iššaukėjų, nei

žynių, nei raganių. Visi, kurie taip daro, yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, ir už tokias bjaurystes Jis išnaikins tas tautas... Ženklas bus toks: jei pranašas paskelbtų ką nors iš anksto Viešpaties vardu ir tai neįvyktų, tam Viešpats nekalbėjo, bet pranašas kalbėjo iš savo pasipūtimo..." (Pakartoto Įstatymo 18, 10-12, 22). "Apaštalas Jonas savo laiške rašė: "Mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite, bet išstirkite dvasias, ar jos iš Dievo, nes pasklido pasaulyje daug netikrų pranašų. Iš to pažinsite Dievo dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų kūne atėjus, yra iš Dievo, ir kiekviena dvasia, kuri Jėzaus neišpažįsta, nėra iš Dievo. Tokia dvasia iš Antikristo, apie kuri esate girdėję, jog jis ateisias. Jis jau dabar yra pasaulyje. Jūs esate iš

Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos, nes tasai, kuris jumyse, didesnis už tą, kuris pasaulyje. Jie yra iš pasaulio, todėl kalba apie pasaulio reikalus, ir pasaulis jų klauso. Mes esame iš Dievo. Kas pažįsta Dievą, tas mūsų klauso, o kas ne iš Dievo – mūsų neklauso. Iš to mes pažįstame tiesos Dvasią ir klaidos dvasią.” Svarbiausia – sąmoningai atskirti Kristaus mokymą nuo istoriškai susiklosčiusios katalikybės ir Vatikano. Dvasininkijoje galima rasti šviesių žmonių, bet dominuojanti administracinė sistema absoliučiai nelimpa prie to, ką skelbė Jėzus ir Jo apaštalai, galų gale, ką skelbia Biblija. Kur tiesa, o kur melas, padėti susigaudyti gali tik atsidavimas Jėzui Kristui. Jei žmogus nepriima Jėzaus, jam teks gerokai paklaidžioti tamsos labirintais. Po-

piežius sakydamas, kad: "visos tautos tiki tą patį Dievą, tik vadina Jį skirtingai", yra melagis, nes nori sujungti visas religijas, kad padaryti vieningą pasaulio religiją. Romos imperija niekada nemirė. Dabar Roma pasidalinusi į dvi karalystes, kurių viena – Vatikanas. Biblijos pranašystės skelbia, kad pasaulį valdys dešimt žmonių, kurie visa valdžią atiduos vienam žmogui – Antikristui, ant kurio kaktos užrašytas vardas: "didžioji Babelė, šlykštybių motina." Vatikano popiežius yra viso to galva. Popiežius turėtų nešti visoms tautoms Jėzų Kristų ir laikytis Dievo įsakymų. Nedaro nė vieno, nė kito. Lauždamas Dievo įsakymus, jis neša per pasaulį Marijos statulą. Todėl jis yra melagis, nes meilė yra vaikščioti Dievo įsakymų keliais. O visi vaikš-

čioja klystkeliais, sekdami popiežiaus pavyzdžiu. "Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį ir šlovino žvėrį." (Apreiškimas Jonui). Izraelis yra raktas į visus paskutinių laikų įvykius. Išsipildė Amoso pranašystė apie Izraelį ir žydus. Izraelis atkurtas su sostine Jeruzale 1948 m. Žydai per istoriją buvo išsklaidyti ne kartą, bet Izraelis tapo valstybe ir tokia liks amžinai, nors žydai buvo engiami visą laiką kaip jokia kita tauta. Mat Dievas atidavė žydus prakeikimui, kad jie būtų engiami be perstojo dėl savo nepaklusnumo Dievui. Įvykiai, kas vyks pasaulio pabaigoje, taip pat mįslingai paslėpti pranašystėse. Daugelis klausia, kada tai įvyks? Tas laikas labai arti, ir atėjimo ženklų daugėja. Anot Saliamono: „Dievo šlovė – nuslėpti dalyką,

karaliaus garbė – ištirti dalyką.“ (ST, Patarlių knyga).

Satanizmas yra lyg opozicinė religija krikščionybei. Jeigu pasaulį valdo šėtonas, o Dievo nėra, tai būti satanistu yra praktiška?

Atsakau: net šėtonas tiki Dievu, bet jo darbai be išganymo. Tai kaip tu, šėtono garbintojas, juo netiki?! Satanisto pasaulėžiūra: „Aš pats sau esu dievas. Gyvenu kaip noriu, darau, ką noriu, gyvenu sau ir esu sau tiesa.“ Ir kokia gi ta išdidi tiesa? Super ego jo tiesa, iškelimas aukščiau visko savojo „aš“. Ne žmogaus rankose yra jo keliai. „Ar gali žmogus pasidaryti dievu? Juk jis ne dievas!“ (Jer 16). Taip sako Viešpats: „Pakeiktas žmogus, kuris pasitiki žmogumi ir laiko kūną savo stiprybe, ku-

rio širdis nutolsta nuo Viešpaties. Palaimintas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu, kurio viltis yra Viešpats! Širdis yra labai klastinga ir be galo nedora. Kas ją supras? Tik Viešpats.“ (Jer 17). „Vargas tiems, kurie džiaugiasi niekais ir sako: „Ar ne savo jėgomis tapome galingi?“ (Am 6). Satanizmo pradininkais laikomi iliuminatai (apšviestieji) ir laisvųjų klubų pavyzdžiu veikiantys masonai. Jie garbina Liuciferį, kuris nurodo jiems kelią į „nušvitimą“, todėl ir vadinami „apšviestaisiais“. Bet jie patys apanka nuo Liuciferio šviesos ir tampa akli. Liuciferis bijo Dievo, todėl pasitelkia melą ir apgaulę, tuo pačiu apgaudamas ir savo „apšviestuosius“, nes jie apšviesti melu, todėl nesupranta, kad jų „šviesa“ iš tikrųjų yra tamsa. Nors pasaulis dėl žmonių ne-

paklusnumo Dievui, atiduotas į šėtono rankas, tie, kas išpažįsta Jėzų Kristų, nugali pasaulį, nes Jėzus yra kelias, tiesa ir gyvenimas.

Jeį Dievas sukūrė pasaulį, tai kur Jis dabar? Kokioje Jis formoje?

Atsakau: "Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę. Žemė buvo be pavidalo ir tuščia, tamsa gaubė gelmes, ir Dievo Dvasia sklandė virš vandenų." (ST, Pradžios knyga). Taip ir dabar: Dievo Dvasia sklando virš mūsų, aplink mus, musuose. Dievas virš visų yra, per visus ir visuose veikia.

Mokslininkai įrodė, kad žmogus išsivystė iš beždžionės. Kodėl teigiat, kad iš Dievo?

Atsakau: Beždžionė yra beždžionė. Ji turi sielą - gyvybę, bet nėra dvasinė būtybė. O sielinis žmogus yra dvasinė būtybė. "Dievas sutvėrė žmogų pagal savo atvaizdą. Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvapą. Taip žmogus tapo gyva siela. Kai Dievas sutvėrė žmogų, jis padarė jį panašų į Dievą." (ST, Pradžios knyga). Taigi, žmogus panašus į Dievą, nes turi dvasią, o beždžionė yra gyvūnas. Bet mokslininkai sulygino žmogų su beždžione, remdamiesi Darvino evoliucija. O Darvinas, keliaudamas aplink pasaulį, sirgo jūros liga, karštine, galiausiai užsikrėtė parazitine Čagaso liga, kuri buvo vėlesnių sveikatos sutrikimų priežastimi. To pasekmėje gimė "Gamtininko

dienoraštis". Jo idėjų pagrindu susiformavo darvinizmo teorija. Darvinui Didžiosios Britanijos ir kitų Europos šalių mokslinės draugijos suteikė daugybę apdovanojimų. Nenuostabu, juk jo tėvas ir brolis buvo masonų ložės nariai.

Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą ir panašumą.“ Tai Dievas ne vienas, jeigu tarė „mūsų“?

Atsakau: Dievas yra vienas dieviškoje trejybėje – dvasinėje vienybėje: Dievas Tėvas, Sūnus Jėzus Kristus ir Šventoji Dvasia. Todėl ir „mūsų“. Kaip vanduo būna trejopas: skystas, ledas ir garų pavidalu. Vis tiek sudėtis vienoda: H₂O.

Biblijoje yra keturios Evangelijos. Dabar atsirado dar ir britų autoriaus "Evangelija pagal Judą", portugalų rašytojo romanas "Evangeliją pagal Jėzų Kristų", net lietuvių laidų vedėjo knyga "Evangelija pagal Užkalnį"! Kaip nepasiklysti tarp tiek Evangelijų?!

Atsakau: Evangelija yra geroji naujiena apie Jėzų Kristų, ir jų yra keturios Naujojo Testamento knygos: pagal Matą, pagal Morkų, pagal Luką, pagal Joną. O šiuolaikinis pasaulis priešinasi antrajam Dievo Sūnaus atėjimui. "O jei kas jums imtų skelbti kitokią evangeliją, negu esame jums paskelbę, - tebūnie prakeiktas!" - apaštalas Paulius rašo laiške Galatams. - „ Aš stebiuosi, kad jūs nuo to, kuris pašaukė jus Kristaus malo-

ne, taip greitai persimetate prie kitos evangelijos, - nors iš tikro kitos nėra, o yra tik jus klaidinantys žmonės, kurie nori iškreipti Kristaus Evangeliją.“ Autoriai, trokštantys šlovės ir pinigų, skelbia kitokias evangelijas, nes jie apšviesti „šviesos nešėjo“ Liuciferio. Štai „Evangelijos pagal Užkalnį“ knygos, kurią rekomenduoja „lrytas.lt“, autorius visame gražume įspraustas masonų simbolikoje, rodantis „velnio ragus“ iš pirštų kombinacijos. Jų ir derėtų paklausti: „ar gera būti marionetėmis?“

Aš tikiu į Dievą, bet netikiu, kad Jėzus buvo prikeltas. Visi mes dievai, bet Dievas mūsų nei vieno neprikėlė. Tai koks čia mano tikėjimas, satanistinis?

Atsakau: Tie, kas sako, jog Kristus nebuvo prikeltas – tų tikėjimas tuščias. Jūs tuščiai atveriat savo burną, išdidžiais žodžiais neišmintingai kalbat. Dievas nepaiso tuščių kalbų. Jeigu jūsų dievas – Liuciferis, tuomet ir tikėjimas jūsų satanistinis, nes visi “apšviesti” Liuciferio, įsivaizduoja patys esą dievai. Liuciferis kažkada buvo šviesiausias ir gražiausias angelas iš visų angelų, bet jis išpuiko, ir iš pavydo Dievui, pats užsimanė būti dievu. Negalite tikėti Dievu ir Juo nepasitikėti. Liuciferis visada jus gundo, ketindamas palenkti į savo pusę, nes jis nori nukreipti žmogų nuo tikrojo Atpirkėjo – Jėzaus Kristaus.

Visuomenėje vis labiau plinta ezo-

*terinės ir meditacinės praktikos, įvairūs prietarai, burtai, kerai, spiri-
tizmas, okultizmas, metalų ir akme-
nų terapijos pagal zodiako ženklus,
rytietiški mokymai, joga, gydymo
metodai. Žadama sveikata, laimė,
sėkmė, ilgas gyvenimas, žinios bei
galia valdyti savo likimą. Visur ža-
dama viltis, bet Jėzaus Kristaus var-
das neminimas, nors Jis ir turėtų būti
didžioji Viltis. Kaip manote, kodėl tai
vyksta?*

Atsakau: Šėtoniška idėja sako, kad mes patys valdome savo likimus, patys galime save atkurti, atgimdyti, išganyti. Jei pasiduodame šiai idėjai, pradedame tiesos ieškoti įvairiose religijose. Pradedama formuotis ištisa mąstymo sistema, nesutampanti su Jėzaus Kristaus mokymu. Jeigu žmo-

gus pasiduoda į Rytų religijas, ima balansuoti savo energiją per čakras, nors esame gyvi tik dėl dvasios, kuri yra mumyse, o Jėzus Kristus yra gyvojo vandens šaltinis. Iš savo patirties pasakysiu: kai lankiau jogą, dar nebuvau atradęs Kristaus ir priėmęs Jo į savo širdį, bet jau ieškojau Dievo eidamas tuo keliu. Joga yra indų filosofijos mokymas, apimantis asanas, pranajamą, meditacijas. Jogos sistema sudaryta iš daugelio krypčių, kurių pagrindą sudaro Bhagavadgita – hinduizmo šventraštis, Indijos ir krišnaitų religinė knyga. Jeigu eini pilnu jogo keliu, nori nenori pradėsi domėtis hinduizmo religija, imsi nagrinėti Vedas ir kitus indų raštus. Tu atrasi ten jų dievybes, taip pat Šivos statulą jogos pozoje Bengalūre. Vėliau gali tapti krišnaitu ir garbinti

hinduistų piemenų dievą Krišną. Bet apie Dievo Sūnų Jėzų Kristų ten nekalbama. Nepriartėjau ir aš prie Jėzaus, periodiškai darydamas asanas, o meditavimas atveria kelią į budizmą, kur pradedi giedoti mantras, kurios siejamos su nušvitimu, kol tampi vienas iš budų. Taigi, tampi pats budas lyg dievas ir dar nušvitęs, o Kristaus vis tiek neatrandi. Tai labai asocijuojasi su pačio savęs iškėlimu į dievus, o tas "nušvitimas" šiuo atveju primena Liuciferio apšvietimą: "dievas aš be Kristaus." Štai pranašama jogoje, jeigu ji pakelta iki pakankamai aukštos pakopos, leidžia žmogui viešpatauti virš kitų gyvybiškos jėgos apraiškų gamtoje, ir tai yra valdžios bei galingumo paslaptis. O kas kontroliuoja valdžią ir galingumą pasaulyje? Tamsos kunigaikštis Liu-

ciferis, apšviesdamas savo šviesa tuos, kurie juo seka. Jogas filosofija mane vedžiojo klystkeliais, o įgyvendinamos technikos jogos kursų metu labiau vedė ne į dvasinį prabudimą, o į paklydimą pojūčiuose. Kai jogos užsiėmimo metu tave masažuoja atpalaiduojančiu viso kūno masažu daili jogos instruktorė, tavo mintys tikrai nelinksta į Dievą. Toks masažas sukelia malonumą ir iššaukia geidulį. O po to jau tau reikia masažuoti instruktorę arba kitą praktikuojančią jogę. Užsimezga abipusis ryšys – tik labiau intymus, nei dvasinis. O kur dar kitos jogos praktikos: susiliejimas su visais jogos dalyviais, atsidavimas jausmams, trynimosi sėdmenimis ir “traukinuko” technikos. Visa tai labiau panašu į slaptą orgiją, nei į “ėjimą dvasingu-

mo keliu". Tiesa, jokių lytinių kontaktų jogos kurso metu nebuvo, bet vaizduotė nešdavo link to: aplink beveik vien moterys ir merginos, aptemptais sportiniais drabužiais, ir jų draugijoje atliekamos visos tos technikos užsiėmimo metu. Dvasingumo ten nepasisėmiau, gal tik laisvumo bendravime, vaizduotės sužadinyje, Kristaus juolab moterų kompanijoje neatradau. Įdomu, ką pasakytų Kristus, pamatęs, kai visi jogai, laikydamiesi vienas už kito klubų, juda "traukinuku", o pasiekę transą, krenta ant grindų viens ant kito aukštelininki, ir trykšta ašaromis iš juoko?! Tai bent, meditacija! Rimti jogai medituoja bendraudami su dvasiomis, praktikuojantys jogai daro asanas derindami su kvėpavimu, bet nei vienų, nei kitų nepaliečia Kristus.

Turbūt todėl, kad joga neveda prie Kristaus, o atitolina nuo Jo. Ką bešnekėti apie spiritizmą, okultizmą, burtus ir panašius dalykus. Su šiomis praktikomis žmogus į save įsileidžia demonus, kurie jį apsėda ir tvarko jo gyvenimą. Tuomet žmogus pasitiki koku tai talismanu, pvz., akmenėliu, parinktu pagal zodiako ženklą, kiekvieną dieną seka ir skaito horoskopus, astrologų prognozes, eina pas būrejas sužinoti, kas laukia jo ateityje, vaikšto pas ekstrasensus, bioenergetikus ir kitokius šamanus, ieškodami tiesos ar sveikatos, bet jos neranda, prarasdami bet kokią viltį, ir kol neišpažįsta Jėzaus, tol ir gyvena su demonais Liuciferio pasaulyje. Bet net praktikuojantys katalikai, gali būti apsėsti demonų, jeigu jie neišlaiko asmeninio ryšio su Kristumi

bei pažeidinėja Dievo įsakymus. Dievas davė žmogui protą, pažinimą, sąžinę bei laisvą valią ir kviečia bendradarbiauti, o mes atmetame Dievą arba užmirštame Jį, pasirinkdami kelius, kaip pačiam susikurti savo gyvenimą. Be Dievo pagalbos mes toli nevažiuosim. Jeigu tik Dievas bus pirmoje vietoje, tada viskas bus savo vietoje. Priešingu atveju – priešingas ir rezultatas. Jei savo laisva valia nutraukei santykį su Dievu, patenki į kažki kieno kito valią. Juk Biblijoje parašyta: „Artinkitės prie Dievo ir Dievas artinsis prie jūsų; priešinkitės velniui ir jis bėgs nuo jūsų.“

Kokio velnio prikurta tiek daug religijų, kad nei viena neveda pas Dievą?

Atsakau: Jūs pats sau atsakėte į klausimą – dėl velnio. Religijos tam, kad kontroliuoti žmones, plauti jiems smegenis ir valdyti jų protus. Atkreipkite dėmesį, kai žegnojatės – kaip jūs tai darot ir kas iš to gaunasi. O, kad pamatytumėt, atsistokite prieš veidrodį ir iš lėto įprastai persižegnokite: nuo kaktos iki krūtinės, po to nuo kairiojo peties iki dešiniojo. 360 m. vienoks vyskupas įsteigė žegnojimosi kryžiumi ženklą. Jėzus mūsų nemokė žegnotis, tai padarė vyskupas. O vyskupas yra religija, o religija – dėl velnio. Angliškas žodis „god“, kuriuo kreipiasi maldoje religingieji, reiškia „stabas, dievaitis“. Arba G.O.D. – Gold (auksas), Oil (nafta), Drugs (narkotikai). Pas Dievą Tėvą, nueisite tik per Sūnų Jėzų Kris-

tų su Šventąją Dvasia. Ir tam nereikia nei religijų, nei žegnojimosi, nei stabų.

*Iš kur semiatės dvasinio peno?
Kaip medituojat?*

Atsakau: gyvenu kūrybinį gyvenimą, kuris atitinka Dievo planą. O naujų dvasinių patyrimų ir įspūdžių semiuosi iš Dievo per Jėzų Kristų. Daug meldžiuosi, kalbuosi su Dievu, garbinu jį krikščioniškomis giesmėmis, skaitau Dievo Žodį – tai mano meditacija. Svarbiausia, žinoti, į ką medituoji. Aš visas atsiduodu Jėzui Kristui, tikėdamas ir pasitikėdamas Viešpačiu. Kiti medituoja į Budą, į Šyvą, į Krišną ar į panašią statulą – tai tolygu atsiduoti Liuciferiui. Liuciferis jus gali „apšviesti“, bet dėl to

jūs nebūsite išganytas. Svarbiausia, kokios jūsų mintys dvasinio susitelkimo metu, į ką jos nukreiptos. Mano meditacija nėra budizmo, daosizmo, induizmo ir kitų rytietišκών religijų išraiška. Mano meditacija, tai nuoširdi malda į Dievą. Malda „Tėve mūsų“, kurios išmokė Kristus, - irgi meditacija ir jos tikslas nėra pasiekti transo būsenos. Jos tikslas paprastas - pabendrauti su Dievu, paprašyti Jo Jėzaus Kristaus vardu išminties ir suvokimo. Dvasinio peno taip pat semiuosi iš ramybės, tylos, gamtos, iš konkrečių Biblijos žodžių.

Kas vyksta Lietuvoje, jei net Dievas nuo jos nusigręžė? Koks mūsų vaikų, jaunimo likimas, kai didžioji dalis - ligoniai? Ar jūs ir jūsų šeima išvengiate ligų? Kur eina lietuvių tauta?Ar

šalyje bėra teisingumas?

Atsakau: Lietuva yra viena korumpuočiausių šalių Europoje. Visą Lietuvą regionais pasidalinę kontroliuoja partinės mafijos. Ir šita klaninė sistema pūdo visas kitas sistemas, tuo pačiu ir teisinę sistemą, ir visą valstybę kartu su jos jaunąja karta. Ir kaip manote, kas čia vyksta?! O gi siaubinga, žvėriškai siaubinga korupcija. Kitais žodžiais tariant: velniava. Lietuvoje, kaip ir visame pasaulyje, veikia jėgos, skaldančios visuomenę. Bet Biblija sako: "nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios yra – tos Dievo nustatytos. Kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo sutvarkymui." Taigi, kokią valdžią turime, tokios nusipelnėme. Valdžia – tautos atspindys. O mūsų šalis –

taigi "Marijos žemė", kurios trokšta užsieniečiai. Jie turbūt mano įsigysią "šventą" lopinėlių. Deja, Marija mūsų maldų neišklauso, o jai meldžiasi didžioji dalis Lietuvos. Meldžiasi, bet padėtis šalyje negerėja. O kodėl negerėja? O todėl, kad tokia Dievo valia, nes lietuviai pamiršo Dievą, Dievo Sūnų Jėzų Kristų ir dešimt Dievo įsakymų. Už tad neužmiršo garbinti stabų, ir liaupsinti prezidentės. O kaip sako apaštalas Paulius: "Ji juk yra Dievo tarnaitė tavo labui. Bet jei darai bloga – bijok, nes ji neveltui nešioja kalaviją. Ji Dievo tarnaitė ir rūsti baudėja darantiems pikta. Todėl reikia jos klausyti ne tik dėl grasos, bet ir dėl sąžinės. Juk todėl ir mokesčius mokate..." Taigi, valdžia, prezidentė... O kad ji iš tikrųjų būtų Dievo tarnaitė! Su tokia teisine sis-

tema, Lietuva, kaip valstybė, pasmerkta išnykti. Atimk iš tautos kalbą - ir tautos neliks. O lietuvių kalba jau maišoma anglicizmais, žargonizmais. Pasitaiko lietuvių emigrantų, kurie net rašyti gimta kalba nebemoka, o šnekėdami su tautiečiais, kas antrą žodį taria angliškai. ES planas puikiai įgyvendinamas. Juk nemanote, kad ES į Lietuvą investuoja šiaip sau? Šiaip sau milijardų niekas nedalina, o ypač šėtonas. Yra numatyti juodi tikslai į priekį. Tai geopolitinė globalizacija. Lietuva savižudžių skaičiumi - pasaulio lyderė. O kas laukia lietuvių tautos?! Ji jau išsklaidyta po pasaulį. „Viešpats kaltina krašto gyventojus, nes nėra šalyje tiesos, gailestingumo, nė Dievo pažinimo. Šmeižtas, melagystė, žmogžudystė, vagystė ir svetimavi-

mas įsigalėjo krašte, vienas kraujo praliejimas po kito. Tauta, neturinti Dievo pažinimo, pražus.“ (ST, Ozėjo pranašystė). Štai Viešpats Dievas ką kalbėjo izraelitams, tą galima pritaikyti ir lietuviams, nes Dievas yra vienas visoms tautoms ir visoms joms Jis bus teisėjas: „Mano tauta žūsta dėl pažinimo stokos. Kadangi pamiršai Dievo įstatymą, tai ir Aš pamiršiu tavo vaikus. Aš bausiu juos už jų kelius, užmokėsiu jiems už jų darbus. Mano tauta klausia medžio gabalo (stabo) ir laukia atsakymo iš lazdos. Paleistuvystės dvasia juos suklaidino, ir paleistuvaudami jie paliko Dievą. Jie girtuokliauja ir paleistuvauja, jų valdytojai gėdą pamėgo labiau negu garbę.“ (ST, Ozėjo pranašystė). Analizuokite faktus ir žiūrėkite tiesai į akis. Naikinama Lie-

tuva ir jos kultūra, iš ES stumiamas homoseksualizmas ir visoks lytinis iškrypimas, juvenalinė justicija, priverstiniai skiepai ir t.t. Anksčiau Lietuvoje klestėjo komunizmas, dabar – vakarietiškas europizmas: iškrypėliai reikalauja savo teisių, gėjai rengia paradus, transvestitus iškelia Eurovizija, pedofilai gano vaikus, kunigai ištvirkauja, kūdikiai badomi vakcinomis. Lietuva, įstodama į ES, nepriklausomybės šį kartą atsisakė sava-noriškai už miltelius ir euro alų. Visa, kas vyksta Europoje, ateina į Lietuvą, nes Lietuva Europos sudėtyje, o Europa pavaldi Amerikai. Jau kuriama Europos ir Šiaurės Amerikos unija, tarpatlantinė unija. Globalistų sistema veikia, bet sistema – klaidinga. „Viešpaties žodis jiems tapo pajuoka, jie jo nemėgsta. Jie visi, nuo

mažiausio iki didžiausio, pasidavė godumui, nuo pranašo iki kunigo jie visi elgiasi klastingai“. (Jer 6). Pavyzdžiui, medicina tarnauja farmacininkų klanui (vaistai, skiepai, vakcinos). Paskiepijamas vos gimęs kūdikis. Ir taip jis badomas vos ne kas mėnesį – vakcinuojamas nuo ligų, nuo kurių vakcina neapsaugo, o atvirkščiai. Pvz.: mano vaikai gimė sveiki ir stiprūs. Pirmagimimis iki pusantro metų laiko buvo suskiepytas devynis kartus. Paskutinė vakcina, prieš darželį, buvo MMR. Tuomet į tai nesigilinau, bet dabar labai gerai pagalvočiau dėl skiepų reikalingumo. Užtenka pasiskaityti, kas įeina į vakcinų sudėtį: antibiotikai, gyvsidabris, aliuminis, aborto liekanų ląstelės, automobilinis antifrizas, žmogaus išmatų komponentai, įvairių

gyvūnų organų ląstelės bei kraujas ir daugelis kitų nuodingų ir žmogaus organizmui nenaudingų komponentų, nuo kurių vaikai gali susirgti įvairiomis ligomis, jau nekalbant apie vaiko imuninę sistemą. Tik dabar supratau, kodėl sveikas gimęs vaikas, pradėjęs eiti į darželį, ėmė periodiškai sirgti: savaitė darželyje, dvi savaitės – lovoje, namuose. Po pokalbio su tėvais, paaiškėjo, kad tas pats vyksta ir su kitais vaikais. Visi serga periodiškai, nes visi skiepijami vienodai. Be to – visi vaikai perdėm hiperaktyvūs. Gydytoja išrašo vis naujų antibiotikų – ir vėl tas pats užburtas ratas. Gydytojams yra darbo, farmacininkams – pelnas. O vaikai tampa ligoniukais. Saviškį vieną sykį parsivedžiau iš darželio su pūliuojančia angina ir keturiasdešimt tem-

peratūra. Po stiprių antibiotikų kurso vaikas išvis prarado imunitetą. Gimė sveikas, stiprus ir atsparus, o šit kaip gavosi. Todėl, kad mes, tėvai, iš nežinojimo ir baimių, leidome skiepyti savo atžalas nuodingomis vakcinomis. Jeigu vaistai – nuodas organizmui, vakcinos – juo labiau. Per skiepus vaikas prarado imunitetą, o per antibiotikų kursus jo imuninė sistema iš vis nusilpo. Ačiū Dievui, užuot pasitikėję medikais, pradėjome pasitikėti Dievu ir antibiotikams tarėme: ne! Vėlei susirgus angina, išgydėme vaiką natūraliai: aukštą temperatūrą numušėme ištrynę kūną degtine, o anginą sunaikinome rupūžės užpilu, propolio ir alijošiaus purškalais. Imunitetą atstatėme natūraliais biopapildais ir nuo to laiko vaiko imuninė sistema susitvarkė. Tereikia pasi-

tikėti Dievu. „Judo karalius Asa susirgo sunkia kojų liga. Tačiau jis ir sirgdamas neieškojo Viešpaties, bet kreipėsi į gydytojus“. (2Krn 19, 2).
“Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu sudėti viltis į žmones“. (Ps 118, 8).
Taigi, netikėkite farmacininkų melu, kurį skleisdami, jie susižeria milijardus. Nesiskiepiju nei nuo paukščių gripo, nei nuo kiaulių maro, nevartuju antibiotikų ir stengiuosi apsieiti be vaistų, nes dabar jau suvokiu, kad žmogus pajėgus pats išsigydyti be jokių skiepų ir chemijos, nes pirmas vaistas susirgus yra pasninkas, kuris sudegina toksinų sankaupas mūsų organizme. Sveika pasninkauti ir ne ligos atveju. Ne sykį visą parą esu gyvenęs vien šaltinio vandeniui – be jokio maisto, ir jaučiausi puikiai. Retsykais organizmą pastiprinu biopa-

pildais. Kartais prireikia vaistažolių. Dievas ir gamta viskuo pasirūpina, kad būtume sveiki. Kita sistemos dalis – švietimas. Tiek pradinė, vidurinė mokykla, tiek aukštosios mokyklos mus ruošia sistemos sraigteliais – „robotais“. Dabar jau darželiuose sekamos pasakos apie tai, kaip gyveno „du princai“. Krašte pilna iškrypėlių, darančių bjaurius darbus. O kas vyksta su teisėsaugos sistema Lietuvoje?! Biblija atsako: „teisėjai pasidavė godumui, ima kyšius ir iškreipia teisingumą.“ „Teisėjas reikalauja dovanų, o turtuolis reiškia savo nedorus norus. Taip jie iškraipo teisingumą.“ „Išdidus žmogus – besotis“. „Tavo širdis išpuiko ir tu tarei: „Aš esu dievas.“ Tačiau tu esi žmogus, ne Dievas, nors save laikai lygiu Dievui. Tavo širdis išpuiko nuo

turtų, tu praradai išmintį per savo spindesį.“ Temidės tarnas sukilo prieš Dievo tarną. O kas ta Temidė? Teisingumo deivė? Dzeuso žmona? Tai juk stabas, o Temidės tarnai – stabmeldžiai. „Jie yra godūs šunys, kurie niekada nepasisotina. Jie žiūri į savo kelią ir ieško sau naudos“. (Izaijo pranašystė 56). “Jūs, teisėjai, ar sprendžiate teisingai? Ar teisingai teisiate žmones? Ne, jūs darote nedorybes širdyje. Nes yra tik vienas teisėjas – Dievas.“ (Ps 58). “Ar dar ilgai teisite neteisingai ir pataikausite nedorėliams? Ginkite vargšus ir našlaičius, beturčių ir paniekintųjų saugokite teises. Vargšus ir beturčius iš nedorėlių rankų vaduokite!” “Jie neišmano, jie vaikščioja tamsoje, todėl visi žemės pamatai svyruoja“. (Ps 82). “Jų rankose nusikaltimas, jų

dešinė pilna kyšių“. (Ps 26). „Aš mačiau po saule: teismo vietoje – nedorybė, teisingumo vietoje – neteisybė. Dievas teis teisųjį ir nedorėlį, nes Jis paskyrė laiką kiekvienam įvykiui ir darbui“. (Ekl 3). „Nė vienas neieško teisingumo ir negina tiesos. Jie pasitiki tuštybe ir kalba melus, padeda vargą ir pagimdo nusikaltimą. Jie nepažįsta ramybės kelio, nėra teisingumo jų poelgiuose, jų takai klaidingi“. (Iz 58). Ar laikyti nekaltais tuos, kurie naudoja neteisingas svarstyklės ir apgaulingus svarščius? Jeigu teisėjai tai daro, tai tas pats vyksta ir žemesniuose teisėsaugos sluoksniuose. Visi mėgsta kyšius ir laukia dovanų. Yra sakoma: nori, kad byla nepasiektų teismo, susimokėk prokurorui. Štai taip veikia sistema, kuri teisingumo atžvil-

giu iš vis neveiksni. O Dievas perspėja: „Kyšių nepriimk, nes kyšiai apakina net išmintinguosius ir iškraipo teisiųjų žodžius. Vienas Dievas yra teisėjas. Jis neatsižvelgia į asmenis ir nepaperkamas kyšiais.“ (ST). „Įstatymas nusilpo, į teisingumą nekreipiama dėmesio, nedorėlis apsuka teisųjį, teisme sprendimas iškraipomas“. (Hab 1). „Vargas tiems, kurie planuoja neteisybes ir piktybę. Jie užsigeidžia laukų – ir pagrobia juos. Jie apiplėšia žmogų ir jo namus, savininką ir jo nuosavybę“. (Mch 2). „Tu išnaudodamas artimą godžiai sieki nesąžiningo pelno“. (Ezechielio pranašystė). Bet teisybė visuomet nugali, todėl nepraraskit vilties ir melskitės. „Teisingumas tegu teka kaip vandenys, o teisumas – kaip galinga srovė!“ (Am 5). Mels-

kitės kiekvienas už savo šeimą, už savo vaikus, už gimtinę, tėvynę, atsiverskit į Dievą ir spjaukit į nevykusią sistemą – globalistų primestą sistemą, kur iš pradžių jie šalį įstumia į skolas, sužlugdo jos ekonomiką, o toliau jau... Izaijo pranašystė byloja: „Viešpats rūstauja ant tautų, grasina jų kariuomenėms. Jis pasmerkė jas, paskyrė jas sunaikinti.“ „Jis (Dievas) iškelia tautas ir jas sunaikina; išsklaido ir vėl surenka. Jis aptemdo protą tautų vadams, ir jie klaidžioja dykumoje be jokio kelio, jie grabalioja tamsoje ir blaškosi kaip girti.“ (Job 12, 23-25). „Nėra šalyje tiesos, gailastingumo, nė Dievo pažinimo. Paleistuvystės dvasia juos suklaidino ir paleistuvaudami jie paliko Dievą“; „Tauta, neturinti Dievo pažinimo, pražus. Jie girtuokliauja ir paleistu-

vauja“; „Kaip tykojanti plėšikų gauja – tokie yra kunigai“ (ST, Ozėjo pranašystė). „Girtuokliai (įveikti vyno), pabuskite. Verkite ir dejuokite visi, kurie geriate vyną, nes jo nebebus jums“. (ST, Joelio pranašystė). „Jie elgėsi išdidžiai, tapo neklusnūs, maištaujantys, sukietino sprandus ir neklausė Dievo įsakymų“. (ST). Svetimautojai ir paleistuvės palikuonys eina klaidingu savo širdies keliu. Viešpats sako: „Nedorėlis neturi ramybės“. (Iz 48). „Kodėl ši tauta užsispyrusiai laikosi savo paklydimo? Jie įsikibę į apgaulę ir nesutinka atsi-
versti. Ištikrųjų mano įstatymą raštinių plunksna padarė bevertį. Jie atmetė Viešpaties žodį, tai kur jų išmintis?“ (Jer 8). Palaiminta tauta, kurios Dievas yra Viešpats! Viešpatie, tebūna Tavo gailestingumas

mums, nes mes viliamės Tavimi!

Aš žinau, kas mus sukūrė. Studijavau ir žinau. Mano žinojimas be jokios mistikos. Šiuolaikinio žmogaus atsiradimas įvyko dėl tiesioginio ateivių iš kitų planetų įsikišimo. Mes esame ateivių projektas. Jūs to nežinojote?

Atsakau: „Jei kas mano ką nors žinaš, tai jis dar nieko nežino, kaip turi žinoti.“ (NT). “Ar gali tyrinėdamas suprasti Dievą? Ar gali tobulai suprasti Visagalį? Jis aukščiau už dangų. Ką tu gali padaryti? Jis giliau už pragarą. Ką tu gali žinoti? Jis ilgesnis už žemę ir platesnis už jūrą. Jei Jis praeidamas suima ir patraukia tieson, kas Jam užgins? Jis pažįsta žmonių tuštybę, mato jų nedorybes.

Ar Jis nekreips į tai dėmesio?" (ST) Dievo Dvasia mus sukūrė, Visagalis įkvėpė mums gyvybę. Jei Jis savo dvasią ir kvapą atimtų iš žmogaus, tai žmogaus kūnas pražūtų ir virstų dulkėmis. „Iš dangaus žvelgia Viešpats ir stebi visą žmoniją. Jis kiekvieno širdį sutvėrė ir stebi visus jų darbus“. (Ps 33).

Mūsų katalikų kunigėliai taip gražiai praveda mišias. Žodžio liturgijos metu cituoja Dievo žodį. Aukos liturgijos metu atnašauja, truputi vynelio išgeria, bet juk tai Kristaus kraujas. Argi jie neatlieka dvasininko pareigos, skelbdami Jėzų Kristų?

Atsakau: "Jie skelbiasi pažįstą Dievą, o darbaiš Jį neigia." (NT, Tit 1, 16). Jų „aukos“ liturgija labiau pana-

ši į „aukso“ liturgiją, kur sakoma: auksas, su jumis! Ir su tavimi! Tai lyg tostas prie vynelio.

Koks tikslas tų, kurie ketina užvaldyti žmoniją, pasaulį? Kaip tai įmanoma, užvaldyti visus?

Atsakau: toks ir tikslas – valdyti, kontroliuoti žmones, paversti juos sistemos robotais. Ameriką valdo tie patys globalistai, kaip ir Europą. Globalistai (iliuminatai, masonai) žlugdo visa pasaulį, įskaitant ir pačią Ameriką. Yra trys svarbiausi jų centrai: Vatikanas, Amerikos sostinė – Vašingtonas (Washington, D.C.) ir Londono Sitis – vienas didžiausių komercinių bei finansinių centrų pasaulyje. Girdėjote apie CIA (Centrinę Žvalgybos Valdymą), kurios tikslas ginti JAV interesus? Teigiama, kad

šios žvalgybos interesais Dalai Lama apdovanotas Nobelio taikos premija. Tai jau daug ką pasako apie Tibeto budizmo dvasinį vadovą, kuris aktyviai keliauja po vakarų šalis. Niekas niekur nevyksta atsitiktinai. Net gi žurnalistas Čekuolis keliauja ne šiaip sau ir ne šiaip sau išmoko daug užsienio kalbų, neskaitant to, kad baigė literatūros institutą Maskvoje. Visa turi savo šaknis ir tikslus. Ir viskas vyksta etapais. O globalistų tikslas – sukurti vieną pasaulio vyriausybę, valdomą bankinės industrijos ir bankininkų. Europos Sąjunga ir euro valiuta – vienas iš jų etapų. Taip kuriama Naujoji Pasaulio Tvarka, kuri yra žmonijos valdymo ir pražūties rykštė. 10 Naujosios Pasaulio Tvarkos priesakų yra iškalti įvairiomis kalbomis ant akmeninių lentelių,

kurias sudaro 6 granito plokštės, esančios Džordžijoje (JAV). Tai dešimt principų arba priesakų globalinėje imperijoje. Paminėsiu keletą jų:

1. Žmonijos populiacija turi būti 500,000,000 milijonų individų. (Šiuo metu žemėje gyvena apie 8 milijardus, todėl populiacija naikinama karu, maistu, badu ir t.t.).
2. Kontroliuoti gimstamumą. (Jau tai daroma, pradedant nuo Afrikos vaikų, kurie vakcinuojami užkrėstomis vakcinomis, vykdant sterilizacijos programą.).
3. Suvienyti žmoniją viena kalba. (Einama link to: tautos išsklaidomos po pasaulį, jų kalbos išsigeimsta, raštas nyksta. Emigracija – puikus to pavyzdys.)
4. Valdyti geidulus, tikėjimą ir tradicijas. (Taigi, puoselėjama pornografija ir seksizmo kultūra, homoseksualizmas ir

kraujomaiša; religijos daro savo darbą tikėjimo klausimu, o tradicijos – jos sumaišytos, suplaktos į vieną, klaidinančios ir vedančios toli nuo tiesos). Tai tik dalis globalistų užmojų. Jų pagrindinis tikslas – absoliuti kontrolė, absoliuti valdžia. Naujojoje Pasaulio Tvarkoje kiekvienam žmogui per privalomus skiepus bus implantuotas (įauginamas į žmogaus organizmą) radijo bangų identifikacinis čipas (mikromodulis). Šioje mikroschemoje figūruos asmens tapatybės identifikavimas ir visos žmogaus pajamos, t.y. pinigai, nes Naujojoje Pasaulio Tvarkoje nebebus grynujų pinigų. Jei sistema pasakys, kad žmogus skolingas tiek ar tiek pinigų ir jis nesumokės mokesčių, sistema tuos pinigus nuskaičiuos skaitmeniniu būdu. Jie gali nuskai-

čiuoti žmogaus pinigus bet kuriuo metu. Jei žmogus streikuos prieš sistemą – jie atjungs jo mikromodulį: tuomet žmogus negalės nieko pirkti ir parduoti. Tai bus absoliutus žmonių valdymas, o duomenų bazėje bus matyti viskas: kas perkama, kas naudojama, visa informacija apie žmogų. Sistema kontroliuos implantuotus mikromodusius, dėl kurių žmogus taps sistemos pavaldiniu. Tiesiai šviesiai sakant – vergu ir tarnu. Štai kaip įmanoma valdyti visus sistemoje. Tai atskleidžiama Apreiškimo Jonui knygoje: „Jis verčia visus pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba ant kaktos, kad niekas negalėtų pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženklo – žvėries vardo ar jo vardo skaičiaus.“ Taigi, kas priklausys sistemai, tas bus pavaldus „žvėriui“.

Žvėriui tarnauja ir netikras pranašas. Apreiškimo Jonui knygos 17 skirsnyje išaiškintas regėjimas: žvėris su septyniom galvom reiškia septynias kalvas. Ant septynių kalvų buvo pastatytas Romos miestas, sukaupęs savyje visų tautų stabus. Taip pat yra septyni karaliai – tai septyni popiežiai nuo 1922 metų. O žvėris yra aštuntasis, bet vienas iš septynių. Dar bus dešimt karalių, kurie gaus valdžią kartu su žvėrimi. Tie dešimt karalių – dešimt prezidentų, kurie valdys dešimt regionų, nes pasaulis bus padalintas į dešimt regionų. Didysis miestas, valdantis dešimt žemės karalių – Vatikanas, nes visi prezidentai vyksta pas popiežių ir jam lenkiasi. Jie turi vieną siekinį – kovoti su Jėzumi Kristumi, nukreipiant žmones nuo tikro tikėjimo.

Spėkit, kas nugalės? Biblija atsako: „Viešpačių Viešpats“. Jūsų teisė rinktis su kuo būti: leistis valdomam sistemos arba atsiduoti Jėzui Kristui ir laikytis Dievo įsakymų. Dievo vaikai – nepavaldūs sistemai. Dievo vaikai – jau nugalėjo pasaulį. Kokia prasmė priklausyti pasauliui, kai sistema keičia pasaulį, kad jį sunaikinti?!

Man penkiasdešimt metų ir aš dar nėra karto nesusimąščiau apie dievus, biblijas, tikėjimus... Aš dirbu ir uždirbu, gaunu algą ir gyvenu patenkintas. Kas kad su žmona išsiskyriau, už tad jauną mergą susiradau. O jūs toks jaunas ir jau dievobaimingas. Jums nuo to tikėjimo stogas nepavažiavo? Ar jūs dar vis psichiškai sveikas?!

Atsakau: kuo mažiau meluoji sau, tuo esi psichiškai sveikesnis. O jei pažinęs tiesą, daliniesi tiesa, tai jau gal būt ir nepakaltinamas?! Koks mąstymas, toks ir mūsų aplinkos pasaulis. O jūsų mąstymas perdėm paviršutiniškas, jeigu jums rūpi tik darbas ir uždarbis. Turbūt, kaip ir kiekvienam "tikram" vyrui dar rūpi sočiai pavalgyti, atsigerti alaus ir nuleisti garą su jaunesne merga. Tipiškas "tikro" vyro dienos scenarijus. O ko jam daugiau reikia, jeigu jis paviršutiniško suvokimo?! Sakoma, kad vyrams "stogas pavažiuoja" nuo vidurio amžiaus krizės. Psichologai pataria: "reikėtų tą laiką kantriai sukančius dantis pralaukti." O kol lauksit, susimąstykit apie Dievą, tikėjimą ir atsiverskit Bibliją. Kas žino, gal ir jums Dievas suteiks išminties ir dva-

sinės sveikatos. Juk Dievas yra kiekvieno kūno dvasios Dievas. Neužkietinkite savo širdies, kaip užkietino Egipto faraonas Mozės laikais, nors Dievas jų akyse darė stebuklus, o faraonas galiausiai buvo priverstas išleisti izraelitus. Išleiskite ir jūs Dievą iš savo širdies kalėjimo, nes Viešpats yra ramybė.

Biblijoje rašoma, kad Dievo vardas yra Jahvė. Ar Jehovos liudytojai teisingai vadina Dievą Jehova ir liudija?

Atsakau: verčiant į lietuvių kalbą "Jahvė" arba "Jehova" skamba taip: "AŠ ESU". Išėjimo knygoje Mozė klausė Dievo, koks Jo vardas. Dievas tarė Mozei: "AŠ ESU, KURIS ESU", "Viešpats, jūsų tėvų Dievas. Toks mano vardas per amžius". Taigi,

Dievas yra Esantysis. Jehovos liudytojais remiasi Biblija, ir liudija daug gerų dalykų, tačiau visiškos tiesos neatspindi. Kaip ir visose krikščionių bendruomenėse, taip ir pas Jehovos liudytojus yra nuklydimų nuo Biblijos. Apskritai, nėra nė vienos bendruomenės, kuri visiškai atitiktų Biblijos mokslą. Septintosios dienos adventistai ir reformatų evangelikų bažnyčia irgi remiasi Biblija, tačiau, vėl gi, kyla klausimas: ar kiekvienas bendruomenės narys yra pilnas išminties dvasios?! Manau, kad kiekvieno asmeninis santykis su Dievu duoda tikrąjį supratimą. Individualus patyrimas ugdo išmintį. Kalbu žodžius, kuriuos Dievas įdeda į mano lūpas. Dievas sako: „Aš esu Viešpats“. Jėzus iš hebrajų kalbos reiškia „Jahvė yra išganymas“. Jahvė iš heb-

rajų kalbos reiškia „Aš, kuris esu“. Tai ir yra vienas Dievas, kuris yra, esantysis. Jis gi Viešpats.

Kokią sistemą palaikote, jei netenkina integracija į Vakarų? Prorusišką? Demokratišką? Juk tas, kas ne su sistema, tas neegzistuoja! Vis tiek kažkuo pasitikite...

Atsakau: nepalaikau jokios pasaulietiškos sistemos: nei Rusijos kgbėšnikų, nei Amerikos globalistų, nei tokios „demokratijos“, kuri vyrauja Lietuvoje. Juk Lietuva penkiasdešimt metų buvo kgbėšnikų valdoma. Kaip jūs manote, kur jie visi pasidėjo po 1991 metų sausio įvykių? Jie visi liko savo vietose, tik vietoj komunizmo prisidengė „demokratija“. Kokia ta „demokratija“, jei jos

šaknys supuvę?! O įstojusi į ES, Lietuva pakliuvo į globalistų spąstus. Vieni parsidavė vieniems, kiti – kitiems. Vieni atskaitingi Kremlui, kiti – Vakarams. Štai jums ir demokratija! Ir viskas dėl pinigų... Masės pardavė velniui dūšią už „euro“ alų, valdininkai – už „euro“ pinigą. Todėl jums sakau: aš ne su sistema, o virš jos. Nors kadaise, kai dar buvau naivus ir nesubrendęs, net nepažinęs tiesos, įlindau į sistemos politiką. Maniau, tapęs valstybės tarnautoju, kažką pakeisiu savo vaikiškomis patriotiškomis idėjomis. Net gi kandidatavau į Seimą. Kurį laiką buvau sugedęs, pasipūtęs ir pasikėlęs į puikybę, bet ačiū Dievui, jis mane apsaugojo nuo didesnio sugedimo, atverdamas akis ir leisdamas pažinti sistemą iš šono. Velniško žaidimo taisyklė paprasta:

lipk per savo sąžinę ir eisi į priekį. O jeigu nenori lipti per savo sąžinę, kas tada? Tada tavo sistema ims ėti. Tegul ęda - pamaniau, vis tiek neatsikąs, juk aš neskanus. Tampiau liūtą už ūsų, vaikščiodamas peilio ašmenimis. Sistema tavo arba iškels, arba padarys kvailiu. Mečiau tą velnišką žaidimą, sistemą ir jos politiką, o pažinęs Dievą, pakilau virš sistemos. Mat toks buvau nuo gimimo, skraidantis kažkur padangėse, o mašiniai veiksmai visada atrodė kvaili, nepriimtini ir klaidingi. Dievas įspėja: „Nesek paskui minią daryti pikta ir neprisidėk teisme prie daugumos iškreipti teisingumo.“ (ST). Juk minios eina plačiu keliu, o reikia atrasti siaurą taką. Manau, jau jį atradau. Dabar esu visiškai nenaudingas sistemai. Sukūriau net eilėraštką apie

tai. Pateiksiu sutrumpintą jo versiją:

Nesu naudingas nei velniui, nei Mamonai:

Neuostau, nevartoju, nerūkau...

Ir alkoholio pasitaikius progai

Į sveikatėlę gert atsisakau.

Nesu naudingas nei velniui, nei Mamonai:

Manęs šitam pasauly gal nėra?!

Įmyniau pedalus visam šiltam sezonui,

Kur kas smagiau, nei rūkt be proto mašina.

Nesu naudingas nei velniui, nei Mamonai:

Kvailų, bukų įstatymų nesilaikau.

Svarbiausia: esu ištikimas žmonai,

Ir dešimt Dievo įsakų žinau.

Jeigu užklyptų karas, stvertumėtės ginklo?

Atsakau: juk Jėzus mokė: “visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus.” Tad, kodėl turėčiau Jo neklausyti?! Apskritai, kokia prasmė iš karo? Kieno esą tie karai? Visi karai yra klastingų drakonų karai dėl valdžios ir pinigų. Net terorizmas sugalvotas dėl to paties. Viskas tam, kad įbauginti žmones ir kontroliuoti jų populiaciją. Tai ne žmonių karai, ne piliečių karai, ne mūsų karai, tai monstrų karai, kurie nepasidalina valdžia, o žmonės išnaudojami tik kaip mėsa patrankoms. Anksčiau, kai dar nežinojau tiesos, maniau, jeigu okupuotų mano tėvynę, griebčiausi ginklo. Bet istorija byloja: kas griebėsi ginklo, nuo jo ir krito. Didesnis didvyrišku-

mas yra stoti prieš ginkluotą agresorių beginkliui su Tiesa ir Dievo Žodžiu priešaky. Gal todėl lietuviai be ginklo pasiekė daug daugiau tėvynės labui 1991.01.13, nei su ginklu pokaryje. Mozės įstatymo knygoje parašyta: „Nežudykite tėvų už vaikus, nė vaikų už tėvus, bet kiekvienas turi mirti už savo nuodėmę.“ O Dievo Įstatyme parašyta: „Nežudysi.“ Jei gyveni pagal dešimt Dievo įsakymų, kurių vienas yra „Nežudysi“, supranti, kad tik Dievas yra teisėjas ir Jis kiekvienam atlygins. Karas kaip reiškinys yra absurdiškas ir beprasmiškas. Kas norėtų kariauti už kažkieno įnorius tapti galingesniu ir turtingesniu?! Todėl sakau: karas nėra mūsų, karas – tai sistemos dalis. Jei Dievas įsakė „nežudyk“, tai nežudyk. Jei Dievas pasakė „mylėk savo prie-

šus ir laimink juos“, tai mylėk ir laimink. Jei Dievas patarė „atsuk kitą skruostą“, tai atsuk ir nugulėk blogi gerumu. Tereikia laikytis Dievo įsakymų ir Kristaus mokslo – nebus jokio karo, anei jokios agresijos. O dabar kareiviams moka pinigus, o jie žudo. Kariauja nesuvokdami esą tik sistemos sraigteliai ir išnaudojami kaip avinai šašlykui. Visiška beprasmybė! Jeigu ir kilo tautai pavojus, reikia vienytis ir boikotuoti sistemą. Skelbti tiesą ir nepataikauti melui. Melstis drauge ir prašyti Viešpaties Dievo užtarimo. O ne tapti marionetėmis velnių įnoriams tenkinti. O kas yra tiesa? Dievo Žodis! Tai skelbk ji ir būsi Jėzaus Kristaus Tiesos karys! Šlovink Dievą tiesa ir dvasia, tuomet ir Dievas bus kartu su tavimi. Tie, kurie sukursto karą, mano esą patys

dievai. O minios tokius garbina, nes „jie garbina, ko nepažįsta“. Todėl sakoma: „Pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių, ir apšvies tave Kristus.“ (Efeziečiams 5, 14). Taigi, nebūk miręs anksčiau laiko, o atsiversk į Dievą. Nes „Dievas pakyla dievų susirinkime, dievams teismą daro: „Ar dar ilgai teisite neteisingai ir pataikausite nedorėliams? Ginkite vargšus ir našlaičius, beturčių ir paniekintųjų saugokite teises.“ Jie (kurie mano esą dievai) neišmano ir nesupranta, jie vaikščioja tamsoje, todėl visi žemės pamatai svyruoja. Aštariau: „Jūs esate dievai ir Aukščiau-siojo sūnūs. Tačiau jūs mirsite kaip žmonės, krisite kaip bet kuris kunigaikštis.“ Pakilk, Dieve, teisk žemę, nes visos tautos Tau priklauso!“ (Psalmių 82). O jeigu jūs iš Dievo

tyčiojatės, tai jūsų bus paklausta: “Iš ko jūs tyčiojatės? Kam rodote liežuvį? Argi jūs ne nusikaltėlių vaikai, melagių palikuonys?” (Izaijo pranašystė 57, 4). Kodėl jūs tokie karšta-košiai? Pasimokykite iš Dievo pranašo Mozės romumo, kuris buvo romiausias iš visų žmonių žemėje. Būkite romūs: nuolankūs, švelnūs, tylūs, ramūs, romaus būdo, kaip Dievo avinėliai. Būkite teisingi ir atlaidūs, kaip Jėzus Kristus. Jūsų romumas – jūsų ginklas. Jūsų šventėjimas – jūsų ginklas. “Aš esu už taiką, bet jie geidžia karo”. (Ps 120, 7). “Savo brolių ir draugų labui sakau: „Tebūna tavvyje taika!” (Ps 122). Tebūna taika pasauliui! Šalinkis pikto ir daryk gera. leškok ir siek taikos!

Skaitant Senąjį Testamentą susidu-

riama su daug žudynių, skerdynių, Dievo valia izraeliečiai išžudo ištisas tautas. Kodėl Dievas toks žiaurus?

Atsakau: čia ne Dievas žiaurus, čia tie yra tamsūs ir žiaurūs, kurie dega aistra stabams, pasityčiodami iš Dievo. Dievas įsakė neturėti kitų dievų, tik Jį vieną, tačiau garbindami Baalą ir patys izraeliečiai užsitraukė Dievo rūstybę. Todėl Dievas baudė stabmeldžius. Štai didžiuoju sirų dievu buvo stabas Baalas. Jo šventikai kastruodavosi iš palankumo Baalui (raguotai statulai). Šitam stabui stabmeldžiai aukodavo vaikus, nes pasak stabmeldžių, jų dievas reikalaujo žmonių kraujo. Į Baalo aukurą kaip aukas sukapodavo vargšus žmones. Baalo tarnai, norėdami įrodyti jam savo ištikimybę, susipjaus-

tydavo savo kūnus peiliais, susibadydavo ietimis. Finikiečių religija buvo gimininga kanaaniečių tikėjimui. Karaliaus Achabo žmona Jezabelė skatino garbinti Izraelyje svetimus dievus – dievą Baalą, deivę Astartę. Astartė buvo Baalo sesuo ir žmona. Jos dievybė siejama su vaisingumu, seksualumu ir karu. Babiloniečių atitikmuo yra Ištar – meilės, karo ir sekso deivė, kurios kulte buvo sakralinė prostitucija, kada žyniai šventyklose atimdavo nekaltybes merginoms. Vėliau kiekviena Babilono moteris turėdavo bent kartą į metus “pasitarnauti” šventykloje dievams. Taip sakralinė prostitucija paplito plačiu mastu – Sirijoje, Finikijoje, Mažojoje Azijoje, Graikijos Afroditės šventyklose, Persijoje, Indijoje. “Babiloniečiai garbino Sukot Benotą,

Kuto žmonės - Nergalą, Hamato žmonės - Ašimą, aviečiai - Nibhazą ir Tartaką, o Sefarvaimo žmonės degindavo savo vaikus Sefarvaimo dievams Adramelechui ir Anamelechui." (2 Kar 17, 30-31). Visi darė pikta Viešpaties akyse, mėgdžiodami bjaurius pagonių papročius (tą daro ir šiomis dienomis). Tie, kurie seka tuštybe ir patys tapo tušti. Jie pamiršo visus Viešpaties Dievo įsakymus ir pasidarė nulietus veršius ir alkus, garbino ir tarnavo Baalui, smilkė Ašeros statulai, saulei, mėnuliui, planetoms ir visai dangaus kareivijai. Toks reiškinys - didelis pasibjaurėjimas Dievui. Dabar yra susikūrusi merginų satanisčių grupė "Astarte" - iliuminatų projektas. Žmonės ant tiek pasidavė šėtono įtakai, ant tiek nužmogėjo ir akivaizdžiai tyčiojasi iš

Dievo, kad Dievas dar labai kantrus ir gailestingas jų atžvilgiu. Dievas nėra žiaurus, Dievas yra teisingas ir "Viešpats Dievas, gailestingas ir maloningas, kantrus ir kupinas gerumo bei tiesos, parodantis gailestingumą tūkstančiams, atleidžiantis nusikaltimus, neteisybes ir nuodėmes, tačiau nepaliekantis kalto nenubausto, bet baudžiantis už tėvų nusikaltimus vaikus ir vaikaičius iki trečios ir ketvirtos kartos." (Išėjimo 34, 6-7). Bet Dievas sako: "Piktadarys toliau tedaro piktadarybes, kas susitepęs, tesusitepa dar labiau, teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tapašventėja. Štai aš veikiai ateinu, atsinešdamas atlygį, ir kiekvienam atmokėsiu pagal jo darbus." (Apr 22, 11-12). Taigi, kiekvienas turi atsiimti pagal savo darbus. Dievas įspėjo:

“Neminėkite kitų dievų vardo, tene-
sigirdi to iš jūsų lūpų. Nepasigamink
nulietų dievų. Nesikreipkite į stabus
ir neliekitė sau dievų. Nevalgykite
kraujo. Nežyniaukite ir neburkite.
Nesielkite pagal papročius tautų, Aš
jais pasibjaurėjau. Nedirbkite sau
stabų nei drožinių, nestatykite savo
žemėje statulų nei akmeninių at-
vaizdų ir jų negarbinkite.”

*Dėl sabato šeštadienio, argi didelis
skirtumas, kokią dieną garbinsi Die-
vą? Juk tuos įsakymus surašė žydai
ant akmens. Aš namuose pasismilki-
nu smilkalų ir medituoju.*

Atsakau: Dievą galite garbinti
kiekvieną dieną, o dėl šeštadienio...
Viešpats kalbėjo Mozei: “Privalote
laikytis sabato, nes tai yra ženklas

tarp manęs ir jūsų kartu kartoms, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats, kuris jus pašventinu. Laikykitės sabato, nes jis šventas; kas jį suterš, turi mirti. Kas dirbs tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos. Šešias dienas dirbsite, o septintoji diena yra sabatas – poilsis, pašvęstas Viešpačiui. Kiekvienas, kuris dirbs sabato dieną, turi mirti.” (Išėjimo 31, 12-15). “Šešias dienas dirbk, septintą dieną ilsėkis, net sėjos ir pjūties metu.” “Šešias dienas dirbsite, o septintoji diena yra šventa, sabato poilsis Viešpačiui. Kas tą dieną dirbs, bus baudžiamas mirtimi.” (Išėjimo knyga). “Ta diena bus jūsų sutaukinimo ir apsivalymo diena nuo visų nuodėmių Viešpaties akivaizdoje. Tai yra sabatas poilsiui; jūs varginsite savo sielas, vykdydami amžinąjį įstaty-

mą." "Šešias dienas dirbkite; septintoji diena yra sabatas, skirta poilsiui ir šventam susirinkimui. Nieko nedirbkite tą dieną, nes tai yra sabatas Viešpačiui, kur jūs begyventumėte. Tai bus amžinas įstatymas visoms jūsų kartoms." (Kunigų knyga). Taip pat laikykitės visų Dievo įsakymų, nes Viešpats davė Mozei ant Sinajaus kalno dvi akmenines liudijimo plokštes, parašytas Dievo pirštu. Plokštės ir jose įrėžtas raštas buvo Dievo darbas. O kas liečia smilkalus, tai smilkalai yra naudojami šventylose ritualų metu. Smilkalų atnaša buvo senovinė apeiga perimta iš kanaaniečių. Jėzus Kristus smilkalų nesmilke, kaip dabar įprasta smilkyti prie Budos statulos. Kita vertus, deginant smilkalus, į aplinką išsiskiria daugybė pavojingų medžiagų, nes

smilkalų medžiagos daugiausia sintetinės, gaunamos iš naftos. Panašiai veikia ir kvepiančios žvakės, išskiriančios naftaleną.

Ar gėjai pateisinami Dievo akyse?

Atsakau: homoseksualūs santykiai, kaip ir santykiavimas su gyvuliu, yra bjaurystė Dievui. Dievas sako: "Nesugulk su vyru kaip su moterimi, nes tai pasibjaurėjimas. Jei vyras sugultų su vyru kaip su moterimi, abu bjauriai nusikalstų ir abu turi mirti. Kas paleistuvautų su gyvuliu, bus pamerktas mirti." (Kunigų knyga). Gėjai nepateisinami Dievo akyse, nes homoseksualistai nepaveldės Dievo karalystės.

Ką manote apie kunigo Bosko kūną

(relikvijas), kuris tampomas dalimis po visą Europą? Ar prisilietus prie mirusio kunigo rankų, galima pasveikti ar kitaip pagerinti savo gyvenimą?

Atsakau: matant žmones, puolančius prie lavono, ir sakant "duok Dieve pinigų" ar "sveikatos", taip ir norisi jiems surikti pavymui: stabmeldžiai, Dievą garbinkit, o ne stabę! Keisti žmonės: prašo Dievo pinigų, o lenkiasi ir bučiuoja kunigo lavoną. Tokiems Dievas duos taip, kad maža nepasirodys: nepriteklių ir ligų. Nes stabmeldžiai garbina ne Dievą, o relikvijas, mirusiuosius, statulas, akmenis. Ar gi gali suteikti sveikatos mirusio kunigo kaulai?! Kodėl žmonės linkę tikėti idiotizmu, o sveiką tikėjimą vadina fanatišku?!

Juk į fanatikus labiau panašūs tie, kurie garbina relikvijas. Kita vertus, katalikų bažnyčia yra viso šito marazmo kaltininkė, nes klaidina žmones. Klaidina su „šventųjų“ kaulais, su Marijos statulomis, su drožiniais ir atvaizdais, su kryžiais. Kryžių kalnas – ne tik stabmeldžių objektas, bet ir geras pasipelnymo šaltinis. Nes prie Kryžių kalno yra turgavietė, kur prekiaujama įvairiais kryžiukais, maldaknygėmis, rožančiais, pakabukais, atvirukais ir viskuo, kas veda į stabmeldystę. Kažkada pats, dar nesuvokęs tiesos, veždavau į Kryžių kalną kryželį, kaip apsaugą savo šeimai. Bet juk tikrasis saugumas ateina iš Dievo, o ne iš medinių kryžiočių, ant kurių pasitaiko užrašų „Duok Dieve išlošti milijoną“. Štai karalius Saliamonas savo turtais pranoko vi-

sus žemės karalius, nors jis neprašė Dievo jokių materialių dalykų. Jis paprašė Dievo vienintelio – išminties. O dėl to, kad Saliamonas nepasirodė gobšus Dievo akyse, gavo su išmintimi visko. Visas pasaulis norėjo pamatyti Saliamoną ir išgirsti jo išmintį, kurią Dievas įdėjo į jo širdį. Saliamono išmintis pranoko visų rytiečių ir egiptiečių išmintį. Jis sukūrė tris tūkstančius patarlių ir tūkstantį penkias giesmes. Tačiau, kaip Adomas buvo sugundytas levos, taip ir Saliamonas nupuolė per savo žmonas, kurių turėjo septynis šimtus, ir dar priedo tris šimtus sugulovių. Saliamonui pasenus, jo žmonos nukreipė jo širdį į kitus dievus, ir jo širdis nebuvo tobula prieš Viešpatį Dievą. Saliamonas ėmė sekti sidoniečių deivę Astartę ir amonitų pabaisą

Milkomą. Dėl jo klaidos kentėjo jo vaikai. Karalių Ahabą taip pat suvedžiojo jo žmona Jezabelė ir jis ėmė sekti stabus, darydamas pikta Viešpaties akyse. Ahabas su žmona tarnavo stabui Baalui ir jį garbino. Izraelitai irgi darė pikta Viešpaties aki-vaizdoje, tarnaudami Baaliamis ir alkams. Taip ir jus suvedžiojo katalikų kunigai, patiekdami garbinimui Bosko kūną ar kitą katalikų relikviją. O juk Dievo Dvasia kalbėjo per Dovydą: „Kas yra Dievas, jei ne Viešpats? Dievas yra stiprybė ir jėga. Jis padaro mano kelią tobulą“. Todėl visos žemės tautos turėtų žinoti, jog Viešpats yra Dievas ir nėra kito. „Supraskite, kad Aš esu vienas ir šalia manęs nėra kito dievo.“ (Įst 32, 39). Norit sveikatos ir išminties? Tad rūpestingai vykdykite Dievo įsakymus;

mylėkite Viešpatį, savo Dievą, vaikš-
čiokite Jo keliais, laikykitės Jo įsa-
kymų ir Jam tarnaukite visa širdimi.
O laikydamiesi Dievo įsakymų, nieko
prie jų ne pridėkite ir nieko iš jų neat-
imkite, nes tai yra jūsų išmintis. Die-
vo Žodis yra Tiesa. „Žodis yra labai
arti tavęs – tavo burnoje ir tavo šir-
dyje, kad jį vykdytum. Šiandien lei-
džiu tau pasirinkti gyvenimą ir gerį
ar blogį ir mirtį.“ (Įst 30, 14-15). Tai
Dievo Įstatymo knyga. Tik nesumai-
šykite Dievo Įstatymo knygos su Mo-
zės įstatymo knyga, kaip antai: de-
ginamosios ir padėkos aukos, tradi-
cinės šventės ir t.t. Jėzus Kristus už
mus pasiaukėjo visiems laikams, tad
didesnės aukos už Jį nebus niekada,
o ir nereikia. O kas liečia katalikų
„šventuosius“ ir relikvijas, tai „Ne-
nukrypkite prie tuščių dalykų, kurie

negali duoti naudos, nė išgelbėti, nes yra tušti.“ (1Sam 12, 21). „Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apgautos, nenuklyskite, netarnaukite svetimiems dievams ir jų negarbinkite.“ (Įst 11, 16). Būsite palaiminti, jei klausysite Dievo įsakymų, o prakeikti – jei neklausysite. „Prakeiktas žmogus, kuris amatininkų rankomis pasidaro drožtą ar lietą atvaizdą, pasibjaurėjimą Viešpačiui.“ (Įst 27, 15). „Nesistatyk sau jokio atvaizdo, nes Viešpats, tavo Dievas, to nekenčia.“ (Įst 16, 22). Kardinolai su popiežiumi priešaky, prieštaraudami Dievo Žodžiui, ketina suvienyti bažnyčią, todėl ieško naujų žmonių mulkinimo metodų, užsiima propaganda. Bažnyčia tik tada bus vieninga, jei kiekviena konfesija vykdytų Dievo įsakymus ir mokytų pagal neiš-

kraipytą Dievo Žodį, pagal Bibliją. Juk tikrasis suvienytojas yra pats Viešpats Jėzus Kristus, kuris žemėje veikia per Šventąją Dvasią.

Sakote, kad esate turtingas dvasiniais dalykais, o ar išgyvenate vien dvasia be gerai apmokamo darbo?

Atsakau: Šiais laikais kalbėdamas tiesą, gali neišgyventi, nes tiesa apmokama menkiausiai ir dažnai už ją baudžiama. O kuo apmokamas darbas? Popierėliais. Tik vieni gyvena dėl popierėlių, o kiti dėl tiesos. Tiesa yra Dievas, ir Jis viskuo pasirūpina: vandeniu, maistu, drabužiu, jeigu reikia - ir popierėliu. Atiduokite viską į Dievo rankas, ir jums nereiks išgyventi, galėsite sau leisti tiesiog gyventi čia ir dabar, Dvasioje ir Tie-

soje, su popierėliu ar be jo. Tereikia giliau susimąstyti, kad suvoktumėt gyvenimo prasmę. Kodėl mes čia žemėje? Ar tam, kad vaikytumėmės nuo jaunystės iki senatvės kažkokio popierėlio? Ar tam, kad artumėme, dirbtumėme, vergautumėme, kauptumėme turtus, dailintumėme trobesius, glostytumėme automobilius, o po to vieną dieną šast – ir mūsų nebėra? Juk Dievas mus siuntė į šį pasaulį, kad atrastumėme Dievo Žodį ir gyventumėme pagal jį, liudydami pasauliui Viešpatį Jėzų Kristų. Štai, kur gyvenimo prasmė: Dvasia ir Tiesa. O tas, kuris su dvasia ir tiesa, nekelia sau klausymo: kaip man išgyventi? Jis tiesiog gyvena ir džiaugiasi Viešpatyje. O kas mano kitaip, tas iš tiesų vargšas ir nerasta jame išminties, nors jis ir pilnomis kiše-

nėmis popierėlių. Tas iš tiesų vargšas, kuris mano, kad viską lemia jo statusas ir pareigybės. Tas iš tiesų vargšas, kuris mano, kad prikaupęs daug popierėlių, susikurs sau laimę. Juk laimė glūdi kiekviename žmoguje, nors jis ieško laimės išoriniuose dalykuose. Laimė neatsiejama nuo Dievo, nes Dievas viską lemia. Už popierėlį galite įsigyti lovą, bet ne miegą; knygą, bet ne išmintį; seksą, bet ne meilę; ryšius, bet ne draugus; ikoną, bet ne tikėjimą.

Kodėl visi keikia valdžią? Kubilius dėl visko kaltas. Eina jis velniop!

Atsakau: o kodėl kaltinat Kubilių? Kur jį siunčiat, ten jis ir eina. Melskitės, kad eitų dievop – tiek valdžia, tiek Kubilius.

Ką manote apie Lietuvoje veikiančią Žėko Merkinės piramidę?

Atsakau: užtenka pažiūrėti vien į piramidę, kad išvelgti joje satanistinius-masoninius ženklus (trikampio formos, "visa reginti akis" ir t.t.). Tai iliuminatų projektas. Pats Žėkas savo dievus vadina titanais ir girdo žmones vandeniu iš artezinio šulinio. O lengvatikiai piramidėje ieško palaimos. Tačiau Dievas negyvena jokiose "šventyklose", o Žėkas - joks mesijas. Laikykitės Dievo įsakymų ir melskitės užsidarę savo kambarėlyje, kad nenueitumėte klystkeliais. Tik iš kvailumo naivūs, neišmintingi ir suklaidinti žmonės Dievo ieško piramidėse ir šventyklose. Piramidė vienareikšmiškai - šėtono užburtas

ratas. Tikėti, kad piramidė apsaugos nuo nelaimių ir blogio, tolygu tikėti kokio tai amuleto magiškomis galiomis. Čia tas pats, kas skaityti ezoterinę literatūrą, įnikti į astrologiją, šamanistines praktikas ar į budistines meditacijas, astralinio kūno projekcijas, būrimąsi iš kortų, dvasių kvietimą adatos pagalba. Visa okultika, spiritinės praktikos yra nuodėmė prieš Dievą. Eidami į visokias piramides ieškoti Dievo ir ramybės, jūs net neįsivaizduojate, kokiam blogiui atsiveriate. Tai tas pats, kas eiti į magijos salonus, vaikščioti pas bioenergetikus, ekstrasensus, kerėtojus, burtininkus, astrologus ir visokiausio plauko žiniuonius. Šėtonas yra maskuotės meistras ir jei manote, kad piramidė jus apsaugos nuo nelaimių ir blogio, įeidami į piramidę, jūs tas

nelaimės ir blogį įsileidžiate į save, t.y. patenkate į šėtono užburtą ratą, kuriame palaipsniui naikinama žmogaus asmenybė, vis labiau panašėjanti į tamsią bedugnę. Velnias visada prisistato šviesos angelu, atitraukia nuo Dievo stumdamas į dvasinę mirtį, o po to sunaikina žmogų, paklaidindamas jį nuodėmėse. Visa, kas atitraukia nuo Dievo, yra iš šėtono. Todėl, užuot, pasitikėję visokiais žiniuoniais ir važinėję po piramides, geriau išpažinkite savo nuodėmes tiesiogiai Dievui, melskitės ir prašykite Jo pagalbos ir Jėzus Kristus jus išlaisvins, o jūs pažinsite tiesą.

Norint uždirbti didelius pinigus, turi būti sistemoje. Jeigu tu – sistemoje, tu – karalius, jei nesi sistemoje – tu niekas. O kad įeiti į sistemą, reikia

*pažinčių. O pažintis reikia užsitar-
nauti. Jei tu be cento kišenėje, tu –
beturtis, o jeigu beturtis, vadinasi –
niekam nereikalingas. Pinigai valdo
pasaulį. Kas tu be jų su savo išmin-
timi, kuri niekam neįdomi?*

Atsakau: būtų graudu, jei nebūtų
juokinga. Esu beturtis ir nesu siste-
moje, tačiau sistemos velniai grūda
mane į sistemą ir gviešiasi iš manęs
neturimo turto. Sistemos teisininkai
sufabrikavo man bylą dėl parduoto
nekilnojamojo turto, kurio niekada
neturėjau. Pateikiau jiems įrodymus,
tačiau ignoruodami įrodymus, jie
pilsto iš tuščio į kiaurą. Savo akimis
pamačiau, kokia supuvusi teisinė
sistema Lietuvoje, o kai kurie Temi-
dės tarnai paprasčiausi aferistų suo-
kalbininkai. Jie jaučiasi neklystantys

ir visagaliai, nors tėra apgailėtini menkystos. Jų puolimas nukreiptas prieš mane ir mano šeimą, nors visi įrodymai mūsų pusėje. Bet viskas vyksta ne veltui. Dievas mane pasirinko, kad paviešinčiau aferistų klauką, nuo kurio nukentėjo ne viena dešimtis žmonių. Jei Dievas panorės, pavers niekais jų planus. Viešpats mato ir atlygins. Kuo daugiau žinau, tuo daugiau pajuntu priešpriešos. Šėtonas ant mūsų užleidžia didesnę savo šalininkų armiją, kad mus suklaidentų, kad mes imtumėm abejoti ir nebepasitikėti Dievu. Kuo plačiau mums atsiveria akys, tuo labiau šėtonas mus gundo. Tik patys stipriau si išliks Kristaus pasekėjai, o jų yra ir bus mažai. Pinigai valdo velnius, o jų sistema yra velniava. Tai pasaulio dvasia. O kaip veikia šio pasaulio

dvasia? Pirmiausia ji tave įveda į baimes, į kaltę, o po to užvaldo tavo sąmonę. Tačiau aš neleidžiu jiems užvaldyti mano sąmonės. Pasaulis ir jo sistema nekenčia atsijungusių nuo jo sąmonių, todėl kad atsijungusių nuo pasaulio neįmanoma kontroliuoti ir valdyti. Pasaulis negali valdyti Dievo vaikų, atsijungusių nuo šio pasaulio, nes Dievo vaikų skydas yra Jėzus Kristus. Aš nesu atviras pasauliui, mano sąmonė – uždara pasauliui. Nes aš turiu savo nuomonę, pasitikiu Dievu ir prašau Jo dieviškos išminties. Aš įsileidžiu į savo sąmonę tik tai, kas teikia prasmę mano gyvenimui. Jeigu jūs sistemoje – jūsų sąmonę valdo pasaulis, religija ir politika. Jeigu jūs sistemoje, velnias pritaikys raktą, kad patektų į jūsų sąmonę ir užvaldytų pasąmonę.

Jėzus įspėjo savo mokinius: "Būkite atidūs ir saugokitės fariziejų-sadukiejų (kunigų) raugo (mokslo). Jie yra melo kalviai ir niekam tikę gydytojai. Jei norite įeiti į gyvenimą, laikykitės Dievo įsakymų. Saugokitės fariziejų raugo (religijos) ir Erodo raugo (politikos)." Jeigu toks raugas patenka į tavo sąmonę, tu savo sąmonės negali daugiau kontroliuoti. Raugas tavyje veikia kaip virusas, dėl kurio tu nebegali adekvačiai mąstyti, nes raugas valdo tavo kūną ir priėmęs tą virusą į save, tu jau tik nori girdėti, ką nori girdėti remdamasis savo virusu. Informacija, nukreipta prieš tavo sąmonę (raugas), yra velnio ginklas. Aš neįsileidžiu šlamšto į savo sąmonę: jokių karų, marų, siaubų, ligų, baimių. Tik Dievas turi teisę į mano sąmonę. Nes

Viešpats yra ramybė, o ramybėje aš priimu visus sprendimus. Aš esu dvasia. Tai, kas duota Dievo – dalis Dievo manyje. Juk dvasios man nesuteikė pasaulis ir sistema. Yra žmonių protingų: profesorių, daktarų, matematikų, fizikų, bet jie absoliučiai kvaili dvasingumo sferoje, nes jie viską bando paaiškinti logiškai ir suvesti į logiką. Bet kur yra tikroji išmintis? Kur yra supratimo šaltinis? Dievas žino jos kelią ir vietą, kur ji yra. Žmogui Jis pasakė: „Viešpaties baimė yra išmintis ir šalintis nuo pikto yra supratimas.“ (Job 28). Viešpaties baimė – nekęsti pikto: išdidumo, puikybės, klastos. Svarbiausia yra išmintis. Įsigyk išmintį ir už visa savo turtą įsigyk supratimą. Dvasioje yra amžina išmintis. Dvasioje yra viskas – visa informacija, kurios mums rei-

kia gyvenant. Dvasioje gali būti daug vyresnis už žemiškus profesorius ir apsiskaičiusius senolius. Kai baigiau teisės mokslus - pasikėliau žiniose, bet puoliau dvasioje, nes bakalauro laipsnis man nesuteikė išminties. Dievą nešiojamės Dvasioje, tad leiskim Dievui kalbėtis su mumis. Leiskim Jam suteikti mums išminties per mūsų dvasią. Dangaus karalystė yra čia, mumyse ir karalius yra čia - Jėzus Kristus. Todėl mes turime įeiti į dangaus karalystę čia, žemėje. Aš rašau iš dvasios, todėl sunku suprasti mane tiems, kas nesivadovauja dvasia. Jeigu tu bandai suvokti logika, tau bus sunku suprasti mano dvasios šneką. Dievas kalba per regėjimus, per sapnus, per vaizduotę. Jo nejudina tavo logika. Jei nori susisiekti su Dievu, pas tave

neturi būti logikos, neturi būti pasaulietiško suvokimo ir sisteminio mąstymo. Atsiduok Dievui savo dvasia, nes Dievui reikia žmogaus, kuris eis ir padarys viską pagal Dievo valią, nežiūrėdamas logikos, gėdos, apkalbų. Jei klausysi Dievo, nebūsi suprastas žmonių. Turi tapti Dievui Tėvui paklusnus kaip vaikas ir vaizduotėje grįžti į vaikystę, iš kurios ištraukė tave pasaulis ir jo sistema. Kai Jėzaus paklausė: kas didžiausias dangaus karalystėje? Jis atsakė: „jeigu jūs netapsite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.“ Dvasia turime gyventi ir maitintis, kūniški žmonės niekada to nesupras. Žmogus nesupranta dvasingumo dėl savo logikos ir įpiršto sisteminio mąstymo: „jeigu tu ne sistemoje - tu niekas“. Bet mus moko dvasia, ter-

eikia jai atsiduoti ir išgirsim ką Dievas nori mums pasakyti. Mes juk gavom dvasią ne iš pasaulio, o iš Dievo, kad suprasti viską, ką mums davė Dievas. Kaip tu gyveni? Siela, kūnu ar dvasia? Tu renkiesi Kristaus išmintį ar pasaulio išmintį? Kūnas – tai tavo dvasios buveinė, o siela – tai gyvybė, kurią teikia dvasia. Tad gyvenk dvasia! Dvasingam žmogui laikas neegzistuoja. Dvasingam žmogui nereikia Dievo suvokti logika. Jei man sako: tu išėjai iš proto! Atsakau: taip, aš išėjau iš proto, iš logikos, kad įeičiau į dvasinį lygmenį! Pamatyk vaizduotėje, išgyvenk dvasioje ir įvyks realybėje. Kas Dievui – išmintis, pasauliui – beprotybė. Išminties neišmokstama, ją arba turi, arba jos neturi. Norint turėti, reikia gyventi dvasia. Sulaužyk savo barjerus,

kompleksus, būk be logikos, išėik iš sistemos ir pasaulio suvokimo, būk kaip vaikas ir tapsi Kristaus nariu. Tuščias žmogus visada dedasi išmincingas, nors gimsta kaip laukinio asilo jauniklis. Geriau jau patylėtų, tuomet iš tiesų parodytų savo išmintį. Medžiui yra viltis, kad jis ir nukirstas atžels ir iš kelmo išaugs atžalos. O žmogus miršta ir nebėra jo, atiduoda jis savo dvasią, tai kur jis yra? „Neverkite mirusio ir neraudokite dėl jo“. (Jer 22, 10). „Viešpats taip sako šitiems kaulams: „Aš įkvėpsiu į jus dvasią, ir jūs atgysite. Aš duosiu jums gyslas, užauginsiu mėsą, apvilksiu oda. Aš įdėsiu į jus savo dvasią, ir jūs būsite gyvi“. (Ez 37). „Kaip šešėlis vaikščioja žmogus, tuščiai stengiasi, krauna turtus ir nežino, kam jie atiteks“. (Ps 39). Kas myli

pinigus, niekada nepasitenkins pinigais – tai yra tuštybė. “Veltui keliaitės prieš aušrą ir vargstate ligi vėlyvos nakties. Jūs valgote vargo duoną. O savo mylimajam Viešpats duoda miegą”. (Ps 127). “Palaimintas žmogus, kuris randa išmintį ir gauna supratimo, nes jį įsigyti yra naudingiau, negu įsigyti sidabro, ir pelno iš jos yra daugiau negu iš geriausio aukso. Jos keliai – malonės keliai, visi jos takai – ramybė. Viešpats išmintimi sukūrė žemę, savo protu įtvirtino dangus. Saugok sveiką nuovoką ir įžvalgumą”. (Pat 3). “Išmintingas yra stipresnis už dešimt galiūnų”. (Ekl 7). “Aš sakiau: “veltui dirbau, be reikalo ir tuščiai eikvoju savo jėgas; bet pas Viešpatį yra mano teisingumas, pas Dievą mano atlyginimas”. (Iz 49). “Geriau mažai su

teisumu, negu didelis pelnas nesąžiningai“. „Kas tyli, tas išmintingas“. „Žmogus vertinamas pagal išmintį“. (Patarlių knyga).

Ar girdėjote apie tokį Alvydą iš Panevėžio, kuris sudaužė Kryžių kalne Marijos statulą ir jos gabalus išbarstė upelyje? Kaip vertinate tokį vandališką poelgį?

Atsakau: Palaimintas žmogus, kuris Viešpaties bijosi ir Jo įsakymus labai mėgsta. Dvasia yra žmoguje ir Visagalis įkvėpimas duoda jam supratimą. Kažkada Alvydas pats savo lėšomis pastatė tą Marijos statulą kryžių kalne, o kai praregėjo, suprato, kad pastatė eilinį stabą stabmeldykoje. Praregėjo žmogus studijuoda-

mas Bibliją ir suvokęs, ką negero padarė, nugriovė savo sukurtą stabą. Kažkada aš pastačiau medinį kryžių kieme, bet kai praregėjau, nupjoviau tą kryžių. Savo klaidų atitaisyimas negali būti traktuojamas kaip vandalizmas. Tuo labiau, nugriovęs stabą, Alvydas savo lėšomis pastatė dvi granito plokštes su dešimt Dievo įsakymų, kurių antrasis skelbia: "nedaryk stabų!" Ar jums gaila Marijos statulos? Pažiūrėkite į Marijos statulą! "Ji turi burną, bet nekalba; turi akis, bet nemato; turi ausis, bet negirdi; turi nosį, bet nesuuodžia; turi rankas, bet nepaliečia; turi kojas, bet nevaikšto. Ji nekalba savo gerkle. Į ją panašūs yra tie, kas ją padaro ir ja pasitiki. Juk žmogaus rankomis nulietas stabas. Žmonės, pasitikėkit Viešpačiu, Jis jūsų pagal-

ba ir išgelbėjimas. Šlovinkite Viešpatį dabar ir per amžius!“ (ST). „Visi stabų dirbėjai yra niekas, jų darbas jiems nenaudingas. Jie patys sau yra liudytojai, jie nieko nesupranta ir nemato, todėl jie bus sugėdinti. Padarytas dievas ir nulietas atvaizdas nieko nevertas. Visiems jų dirbėjams bus gėda. Visi stabų dirbėjai yra žmonės. Jie visi susirinkę išsigąs ir gėdysis savo darbo. Kalvis savo stipriomis rankomis dirba stabą: anglių karštyje įkaitinęs geležį, jį daro, kūjais lygina. Dailidė nustato formas ir padaro gražaus žmogaus pavidalo stabą. Jie nežino ir nesupranta, nes jie apakę ir širdimi nesuvokia. Jie prpuola prieš medžio gabalą. Jų protas aptemęs, jų širdis klaidina, jie nepajėgia išsilaisvinti ir pasakyti: „Ar aš neapgaudinėjau pats savęs?“

Neišmanėliai nešiojasi medinius stabus ir meldžiasi dievams, kurie negali išgelbėti. (Izaijo pr). "Vaikai prirenka malkų, tėvai sukuria ugnį, moterys minko tešlą, kepa pyragaičius ir aukoja juos dangaus karalienei. Jie aukoja aukas svetimiems dievams, sukeldami mano rūstybę. Ar ne sau gėdą jie užsitraukia? - sako Viešpats. (Jer 7). Dievai, kurie nesukūrė nei dangaus, nei žemės, turi pradingti nuo žemės. Drožiniai, atvaizdai, statulos, kryžiai yra tuštybė, paklydimas darbas. „Įėjęs į šventyklą mačiau ant sienų roplių, nešvarių gyvūnų ir stabų piešinius. Šventykloje jie smilkė stabams ir garbino saulę. Sako Viešpats Dievas: „Atsiverskite nuo stabų ir nusigręžkite nuo visų savo bjaurysčių“. (Ezechielio pranašystė). Ar dabar supratote, ko

nori Viešpats ir kodėl Alvydas nugriovė statulą kryžių kalne, o aš nu-pjoviau kryžių savo kieme? Užuo-t gailėję Marijos statulą, skaitykite Bibliją. „Gręžkitės į mane, tai Aš gręšiuosi į jus, - sako Viešpats. (Zch 1). Ko Viešpats reikalauja iš tavęs: teisingai elgtis, būti gailestingam ir vaikščioti nuolankiai su Dievu. Kryžių kalnas yra stabmeldžių kalnas. Lyg pagonių alkas - kulto ir aukojimo vieta. „Pjaunantis jautį yra kaip žu-dantis žmogų, aukojantis avį - kaip nusukantis sprandą šuniui, aukojan-tis duonos auką - kaip aukojantis kiaulės kraują, deginantis smilkalus - kaip garbinantis stabą. Taip jie pa-sirinko savo kelius, jų siela mėgsta jų bjaurystes. Jie daro mano akivaiz-doje pikta ir pasirinko, kas man ne-patinka“. (Iz 66) Kiauliena Viešpačiui

yra pasibjaurėtina, kaip ir stabai. Tačiau kryžių kalne kažkas vėl pastatė Marijos stabą, o pačių kryžių vis gausėja, netoliese, Naisiuose įkūrė pagonių dievų alką su stabais. „Klausykitės, kvaili ir neprotingi žmonės, kurie turite akis, bet nematote, kurie turite ausis, bet negirdite. Argi nebijote manęs? – sako Viešpats.“ (Jer 5). „Ar turėtum padėti bedieviui ir mylėti tuos, kurie nekenčia Viešpaties? Tebūna Viešpaties baimė ant jūsų ir būkite atidūs“. (2Krn 19). „Bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai yra viskas kiekvienam žmogui“. (Ekl 12, 13). „Aš esu Viešpats – tai mano vardas. Aš ne duosiu savo garbės kitam ir savo šlovės stabams“. (Iz 42).

Kaip surasti stiprybės, kai esi be

pagrindo puolamas, persekiojamas? Kaip nepasiduoti baimei? Kaip pasitikėti Dievu? Iškelė ir man byla bedieviai, o aš nerandu teisingumo. Kartais tenka viskuo nusivilti...

Atsakau: esu išgyvenęs panašią situaciją, kurią galima apibūdinti Rašto žodžiais: "Apspito mane šunys, nedorėlių gauja aplink mane". (Ps 22). Kai tenka kuo nors nusivilti ir susidurti su neteisybe, apima didelis liūdesys, ko pasekmėje sudvejoji Dievu, imi nebepasitikėti Juo. Vieną vėlyvą vakarą, prieš vidurnaktį, ir man taip nutiko, kai dėl akivaizdžios neteisybės nuleidau rankas ir puoliau į pesimizmą. Tą akimirką užmiršau Dievą, kai paskendęs negatyviose mintyse rymoju ant lovos snūduriuodamas. Staiga prisiminiau Bibliją

ir nutariau iš jos pasisemti dvasinės jėgos. Beskaitydamas Šventojo Rašto eilutes, kitame kambaryje išgirdau kažkokį garsą, tarsi kas nukristų ant grindų ar panašiai. Šeima jau buvo sumigusi, namuose vyravo ty-la, tad keistas garsas mane sutrikdė. Kambario durys buvo praviros, jame lankiausi gal prieš pusvalandį, kad pasiimti iš lentynos Bibliją. Ir beskaitant ją... Vis dėl to prisiverčiau atsikelti iš lovos, ir su šlepetėmis nušlepsėti į kitą kambarį. Ir ką jūs manote? Ant grindų gulėjo du A4 formato lapai, kuriuose buvo atspausdinti krikščioniškų giesmių-dainų žodžiai. Pakėlęs tuos lapus ir padėjęs vėl į lentyną, savyje pajutau dvasinių jėgų antplūdį. Juk tai Dievo Dvasios dvelksmas numetė tuos lapus žemyn, man beskaitant Bibliją. Dievas

apsireiškė tokiu būdu, norėdama man pasakyti: nepaliauk tikėti ir pasitikėti manimi! Geriau šlovink mane krikščioniška giesme, užuot nusivylęs ir paskendęs pesimizme. Juk tai Aš, tavo Viešpats tau kalbu per Dievo žodį iš Biblijos. Pasitikėk manim, kad ir kas nutiktų! Tuomet mane apėmė dvasinė euforija ir savo būsenai sustiprinti pritaikiau ne vieną Rašto eilutę. Tai man suteikė ryžto nepasiduoti ir kovoti prieš neteisybę su Dievo jėga. „Negali būti, kad Dievas darytų neteisybę ir Visagalis nuskalstų. Jis atlygina žmogui pagal jo darbus ir užmoka pagal jo kelius. Tikrai Dievas nedaro neteisybės ir Visagalis neiškraipo tiesos.“ (Job 34). “Dievas kalba vienu ar kitu būdu, bet žmogus to nesupranta. Sapne, nakties regėjime, kai žmonės giliai

įmigę ar snaudžia ant lovos, Jis atidaro žmonių ausis savo įspėjimams, norėdamas atitraukti žmogų nuo jo poelgių ir puikybės“. (Job 33). „Viešpatie, parodyk man savąjį kelią. Vesk mane savo tiesa ir mokyk, nes Tu esi mano išgelbėjimo Dievas, laukiu Tavęs visą dieną. Užmiršk mano jaunystės kaltes ir nedorybes“. (Ps 25). „Tiesa žels iš žemės, ir teisumas žvelgs iš dangaus“. (Ps 85, 11). „Palaimintas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu, nesikreipia į išdidžiuosius ir neina melo keliais. Man patinka vykdyti Tavo valią, mano Dieve; Tavo įstatymas yra mano širdyje. Nors esu beturtis, Viešpats rūpinasi manimi“. (Ps 40). „Tas, kurio vardas Viešpats, visoje žemėje yra aukščiausias“. (Ps 83). „Bloga žinia jo neišgąsdins; tvirta yra jo šir-

dis, nes jis pasitiki Viešpačiu. Įsitvirtinusi jo širdis, jis nebijos, kol pamatys sugėdintus savo priešus. Nedorėlis griaušis, dantimis grieš ir nyks. Nedorėlių troškimas pražus“. (Ps 112). “Kurie pasitiki Viešpačiu, yra kaip Siono kalnas, kuris stovi tvirtai per amžius“. (Ps 125). “Viešpatie Dieve, į Tave žvelgia mano akys, Tavimi aš pasitikiu, neleisk mano sielai pražūti. Saugok mane nuo man pastatytų žabangų, nuo nedorėlių kilpos. Į savo kilpas nedorėliai patys tepakliūna, o aš laimingai praeisiu“. (Ps 141). „Viešpatie, Tavo malonę leisk man patirti nuo pat ryto, nes Tavimi aš pasitikiu. Parodyk man kelią, kuriuo eiti, nes į Tave keliu savo sielą. Mokyk mane vykdyti Tavo valią, nes Tu esi mano Dievas, Tavo geroji dvasia tegul veda mane tiesiu

keliu“. (Ps 143). Tavimi, Viešpatie, pasitikiu ir sakau: „Tu esi mano Dievas“. Viešpats tarė – ir įvyko, Jis įsakė – ir atsitiko. „Tu, Viešpatie, esi mano skydas ir mano šlovė. Nebijosiu dešimčių tūkstančių žmonių, kurie sustoja aplinkui mane. Viešpatie, kelkis, gelbėk mane, mano Dieve! Tu smogei mano priešams į žiauną, sutrupinai bedieviams dantis. Viešpatyje yra išgelbėjimas! Palaimink mus!“ (Ps 3). „Tegul visi mano priešai susigėsta ir išsigąsta, tegul jie atsitraukia ir susigėsta staiga“. (Ps 6). Pažemink visus išdidžiuosius, į puikybę pasikėlusius, ir sutrypk nedorėlius ten, kur jie yra. Piktadariai lai tampa mėšlu žemei patrešti. „Te mano priešas bus kaip nedorėlis tas, kuris puola mane, kaip neteisisis“. (Job 27, 7). „Aš sulaužysiu nedorėlio

žandikaulius ir iš jo dantų išplėšiu grobį“. (Job 29, 17). “Padaryk nedorėlių užmačioms galą, o teisųjį sustvirtink. Dievas – teisingas teisėjas, Dievas kasdien rūstinasi ant nedorėlių. Nedorėlis padarė ir iškasė duobę, bet pats įgarmėjo į skylę, kurią paruošė“. (Ps 7). “Traukiasi atgal mano priešai, suklumpa ir žūva Tavo akivaizdoje, nes Tu gini mano teises ir mano bylą, Tu sėdi soste, teisingai teisdamas. Nedorėlis įsipainioja į savo rankų darbą. Viešpatie, pakilk, tegul neįsigali žmogus, tebūna suruoštas teismas nedorėliams Tavo akivaizdoje“. (Ps 9). “Bedieviai didžiuojasi ir persekioja vargšus; tepakliūna jie į pinkles, savo sumanytas. Atlygink nedorėliui už jo nedorumą, kol neliks iš jo nieko“. (Ps 10). “Viešpats sunaikins pataikaujančias

lūpas, puikybės pilną liežuvį, klas-
tingą širdį“. (Ps 12). “Viešpats yra
mano šviesa ir mano išgelbėjimas –
ko man bijoti? Viešpats yra mano
stiprybė – prieš ką man drebėti? Kai
nedorėliai – mano priešai ir piktieji –
puola mane, norėdami suėsti, jie su-
svyruoja ir krinta. Būk drąsus ir
Viešpats sutvirtins tavo širdį“. (Ps
27). “Viešpats yra mano jėga ir sky-
das; juo pasitikėjo mano širdis, ir Jis
man padėjo. Todėl džiūgauja mano
širdis. Duok jiems (piktadariams) ko
verti jų darbai ir pikti poelgiai. Atly-
gink jiems, kiek vertas jų rankų dar-
bas; užmokėk jiems, ką jie užsitar-
navo“ (Ps 28). Viešpatie, Tu mano
uola ir tvirtovė. Išnarpliok mane iš
tinklo, kuris slapta man padėtas, nes
Tu esi mano jėga. Viešpatie, apgink
mano bylą nuo tų, kurie mane kalti-

na; kovok su tais, kurie kovoja prieš mane! Tesitraukia atgal suglumę, kurie nori man pakenkti. Viešpatie, mano Dieve, teisk mane, vadovaudamasis savo teisumu. Melo kelią pašalink nuo manęs, savo įstatymu mane apdovanok. Pasirinkau tiesos kelią, Tavo sprendimus laikau priešais save. Duok suprasti Tavo įstatymą, kad vykdyčiau ir nuoširdžiai jo laikyčiausi. Savo įsakymų takais mane vesk, nes jais aš gėriuosi. Palenk mano širdį prie liudijimų savo, o ne prie godumo, nugręžk mano akis nuo tuštybių; atgaivink mane savo kelyje. Tavo rankos padarė ir suformavo mane; suteik man išminties suprasti Tavo įsakymus. (ST, Psalmių knyga). Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo ir Jis veiks. „Palaiminti, kurių kelias nepeiktinas, kurie

pagal Viešpaties Įstatymą vaikšto". (Ps 119, 1). Pasitikėk Viešpačiu visa širdimi ir nesiremšk savo supratimu. Visuose savo keliuose pripažink Jį, tai Jis nukreips tavo takus. „Viešpats yra geras, tvirtovė nelaimės metu. Jis pažįsta tuos, kurie Juo pasitiki“. (Nah 1). „Viešpats yra su manimi kaip galingas karžygys. Todėl mano persekiotojai suklyps ir nieko nelaimės. Jie bus labai sugėdinti ir jiems nepavyks, jų gėda nebus pamiršta per amžius. Aš Viešpačiui patikėjau savo bylą“. (ST). „Tada tu suprasi teisumą, teisingumą ir bešališkumą, bei kiekvieną gerą taką, kai išmintis įeis į tavo širdį ir pažinimas bus malonus tavo sielai“. (Pat 2). „Kas bijo žmonių, pakliūna į spąstus, kas pasitiki Viešpačiu, bus saugus“. (Patarlių knyga). „Nebijok, nes Aš esu su ta-

vimi; nepasiduok baimei, nes Aš esu tavo Dievas. Aš sustiprinsiu tave ir padėsiu tau, Aš palaikysiu tave savo teisumo dėšine. Visi, kurie tau priešinasi, bus sugėdinti ir raudonuos; kurie kovoja prieš tave, sunyks ir žus. Tie, kurie kovoja prieš tave, bus kaip niekas, kaip tuščia vieta. Nes, Aš, Viešpats, tavo Dievas laikysiu tavo dėšinę ranką ir sakysiu: „Nebijok, Aš tau padėsiu“. (Iz 41, 10-13). “Viešpats Dievas padės man. Kas drįs mane pasmerkti? Kas iš jūsų bijo Viešpaties, teklauso jo tarno balso. Arti yra Tas, kuris mane išteisina, kas dabar su manimi ginčysis? Kas nori su manimi bylinėtis, teateina.” (Iz 50). “Joks prieš tave nukaltas ginklas neturės galios. Kiekvienas liežuvis, kuris priešinsis tau teisme, bus pasmerktas. Tai yra Viešpaties

tarnų paveldėjimas ir jų teisumas yra iš manęs, - sako Viešpats". (Iz 54). "Aš - Viešpats, kuris vykdu malonę, teisumą ir teisingumą žemeje, - sako Viešpats". (Jer 9). "Palaimintas žmogus, kuriam Viešpats neįskaito kaltės ir kurio dvasioje nėra klastos. Tas, kuris pasitiki Viešpačiu, bus apsuptas gailestingumo. Teisieji šaukiasi Viešpaties, Jis išgirsta ir išgelbsti iš visų jų vargų. Daug bėdų patiria teisusis, bet iš visų jį išgelbsti Viešpats. Viešpats išperka savo tarnų sielą, nepražus nė vienas, kuris Juo pasitiki. Džiaukitės Viešpatyje, džiūgaukite, teisieji, šaukite iš džiaugsmo, tiesiaširdžiai. Viešpats didelių dalykų man padarė, todėl aš džiaugiuosi. (ST, Psalmių knyga).

Pragyvenom su žmona tris metus ir supratom, kad nesutapo mūsų charakteriai. Kelis kartus esu pakėlęs ranką prieš ją dėl barnių. Ji yra romų tautybės, karšto būdo, o aš grynas lietuvis. Ji nori vaikų, aš galvoju, kad dar ne metas. Gal mums vertėtų pagyventi atskirai, kad meilė atsinaujintų? Turiu lietuvę draugę, su kuria bendraujame platoniškai. Ar Dievui baisiai nepatiks toks dalykas kaip skyrybos, jei su žmona esame priėmę bažnytinę santuoką?

Atsakau: "Ar jūs nebuvote padaryti vienas kūnas ir viena dvasia? Kodėl vienas? Jis (Dievas) nori matyti gerą sėklą. Todėl saugokite savo dvasias ir būkite ištikimi savo žmonoms. Aš nekenčiu skyrybų, nekenčiu smurtu sutepto drabužio, - sako Viešpats.

Argi visi nesame vieno Tėvo vaikai?
Argi ne tas pats Dievas mus sutvėrė?
Kodėl klastingai elgiamės vienas su
kitu?" (ST, Malachijo pranašystė).
„Štai Viešpaties dovana yra vaikai,
įsčių vaisius – Jo atlyginimas“. (Ps
127). Atsiduokite Viešpačiui, nes
Viešpatyje yra teisumas, jėga ir ra-
mybė. Pasimelskite abu kartu ir pa-
prašykite Dievo, kad Jis jus globotų,
uždegtų ta meile, kuri liepsnojo jūsų
santuokos dieną. Būk meilesnis
žmonai ir priimk jos pasiūlymą susi-
laukti vaikų, nes Dievas nori, kad
šeima pagausėtų. Saliamono išmin-
tis byloja: meilė padengia visas
nuodėmes. Laiminu jus Viešpaties
vardu!

*Mano giminaitis mane apgavo, nors
prisiekė Dievu. Negalėjau patikėti,*

kad taip gali pasielgti artimas žmogus, ir dar religingas. Jis nuolat kartoja „Jėzaumarija“, bet yra sukta kaip velnias, išdidus kaip ožys, atskinėja iki galo neišklausęs, paniekindamas mano nuomonę. Ką man daryti? Gal nupjaut tam kvailiui liežuvį?

Atsakau: “Saugokitės artimo, nepasitikėkite broliu, nes brolis elgiasi klastingai, o artimas skleidžia šmeižtus. Vienas apgauna kitą, jie nekalba tiesos. Jie išmokė savo liežuvius kalbėti melą, elgiasi sukta, kol pavargsta. Tu gyveni apsuptas apgaulių. Dėl savo apgaulių jie atsisako pažinti mane, - sako Viešpats”. (Jeremijo pranašystė 9). “Netikėkite artimu, nepasitikėkite draugu! Saugokis net to, kuris guli prie tavo šo-

no. Sūnus niekina tėvą, duktė sukyla prieš motiną, marti prieš anytą; žmogaus priešai yra jo paties namiškiai“. (Michėjo pranašystė 7). Žmogaus išdidumas bus pažemintas, žmonių puikybė bus palaužta. Saliarono patarlės byloja: “Viešpats bjaurisi visais, kurie išdidūs širdyje. Pasitrauk nuo kvailio, kai pamatai, kad jo lūpose nėra pažinimo. Nekalbėk kvailam girdint, nes jis paniekins tavo išmintingus žodžius. Kas atsako iki galo neišklausęs, tas kvailas ir begėdis. Švelnus liežuvis sulaužo kaulus. Įžvalgus žmogus nesikarščiuoja ir jam yra garbė nekreipti dėmesio į neteisybę“. Ką gali žmogus padaryti dėl savo artimo? “Pasidalink maistą su alkanu; benamius ir vargšus parsivesk į namus; pamatęs nuogą, aprenk jį, nesislėpk nuo savo

paties kūno. Tada tavo šviesa nušvis kaip aušra, tavo sveikata išsiskleis greitai, tavo teisumas eis pirma tavęs ir Viešpaties šlovė lydės tave". (Iz 58).

Mano brolis visa gyvenimą buvo piktas ant manęs iš pavydo, nes man visada geriau sekėsi. Aš esu tikintis žmogus, o jis mano tikėjimą laikė paistalais. Galop jis susirgo onkologine liga. Turbūt tai Dievo rykštė jam už jo pyktį?

Atsakau: "Žmogus baudžiamas skausmais savo lovoje, visi jo kaulai apimti stipraus skausmo. Mėgsta miausio maisto jis nebegali valgyti, jo kūnas sunyksta, kad negali jo atpažinti, lieka tik vieni kaulai. Jo siela artėja prie kapo, gyvybė – prie mir-

ties". (Job 33). Kiekviena liga žmogui siunčiama, kad jis susimąstytų, ką darė ar daro ne taip. Vaikai kenčia už tėvų nuodėmes. Nėra nieko be priežasties. Kaip Dievas siunčia ligą, taip Jis gali žmogų ir išgydyti, tereikia atsiversti į Dievą, atsiprašyti Jo, gailėtis ir išpažinti savo nuodėmes Jam. Tas, kuris atsiduoda Viešpačiui visa savo dvasia, gali susigrąžinti sau sveikatą. O tas, kuris užkietina savo širdį, tampa savo paties auka – liga jį praryja. Viskas Dievo valioje.

Ar žmogus – savo likimo kalvis?

Atsakau: "Viešpats veda žmogų, kaip tad gali žmogus suprasti savo kelią?" (ST, Patarlių knyga). Dievas mus sukūrė, todėl mes besąlygiškai esame priklausomi nuo Dievo valios.

Kuo labiau Jam atsiveriame, tuo mūsų gyvenimas prasmingesnis, ir kuo labiau nuo Jo nutolstame, tuo labiau mūsų gyvenimas netenka vertės. Kaip tad mes galime būti savo likimo kalviais, jei mūsų gyvybę palaiko tik dvasia, kurią mums suteikė Dievas. Jis yra mūsų Tėvas, Jis ir reguliuoja mūsų likimus. Kai Jis pasiima iš mūsų dvasią, mūsų kūnas atgula į kapus.

Jeigu jums iškilo kokių nors klausimų, klauskite drąsiai, siųsdami klausimus el. paštu:

mantas.areima@gmail.com

Visi klausimai-atsakymai bus sudėti į šią knygą dėl visiško aiškumo

(Ši knyga – elektroninė, todėl yra galimybė ją nuolat papildyti klausimais-atsakymais).